

Джон Гришам

ТЕОДОР БУУН
СКАНДАЛЪТ

ОБСИДИАН

ДЖОН ГРИШАМ ТЕОДОР БУУН СКАНДАЛЪТ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Новото приключение на Теодор Буун

Тринайсетгодишният Теодор Буун познава всеки съдия, прокурор и полицаи в Стратънбърг. Дори помага за залавянето на опасен беглец. Но и бъдещ блестящ адвокат като Тео трябва да се справи със задължителните тестове след осми клас.

Когато анонимно обаждане предизвиква разследване на подозрително високите оценки в местно училище, Тео се оказва в средата на голям скандал. Резултатите от тестовете са подправени. Залогът е голям — бъдещето на Тео и приятелите му. Момчето адвокат трябва да направи онова, което е редно.

Научете повече за света на Тео на сайта www.TheodoreBoone.com

1

Теодор Буун се събуди в лошо настроение. Всъщност той си и легна в лошо настроение, а през нощта положението не се подобри. Утринните лъчи осветяваха стаята му, а Тео лежеше, загледан в тавана, и си блъскаше главата как ще издържи цялата седмица. Обикновено обичаше да ходи на училище — харесваше приятелите си, учителите, повечето учебни предмети, дебатите, — но понякога просто му се искаше да си остане в леглото. Като сега. Беше най-неприятната седмица през годината. От утре, вторник, чак до петък, той и всички останали осмокласници щяха да залепнат за чиновете и да полагат поредица от ужасни тестове.

Джъдж бе усетил, че нещо не е наред, и по някое време се беше преместил от мястото си и се бе настанил до Тео. Госпожа Буун не одобряваше кучето да спи в леглото на сина ѝ, но точно сега тя се наслаждаваше на спокойни мигове със сутрешния вестник долу и нямаше да разбере. Или пък щеше? Понякога забелязваше кучешки косми по завивките и питаше Тео дали Джъдж спи при него. Повечето пъти Тео си признаваше, но веднага добавяше: „Какво да направя?“.

Не можеше да държи кучето под око, докато спи. Честно казано, Тео също не искаше Джъдж да спи при него. Кучето имаше дразнещия навик да се изтяга по средата и да избутва Тео към крайчеца, поради което момчето неведнъж рискуваше да се строполи на пода и да си удари главата. Не, Тео също предпочиташе Джъдж да спи на своето си място на пода.

Истината беше, че Джъдж правеше каквото си иска не само в стаята на Тео, а и във всяко друго помещение в къщата.

В дни като днешния Тео завиждаше на кучето. Ама че живот: никакво училище, никакви домашни, никакви тестове, никакво напрежение. Ядеше, когато си искаше, почти цял ден дремеше в кантората и не се притесняваше за нищо. Семейство Буун се грижеха за него и Джъдж правеше каквото си пожелае.

Тео неохотно се надигна от леглото, погали кучето по главата, поздрави го с „добро утро“, макар и без обичайното въодушевление, и отиде в банята. Миналата седмица ортодонтът беше регулирал брекетите му и челюстите още го боляха. Усмихна се пред огледалото, огледа пълната си с омразни жезла уста и се помъчи да се ободри с утехата, че може и да махне шините преди девети клас.

Влезе под душа и се замисли. Девети клас. Гимназия. Просто не беше готов. Беше на тринайсет и се чувстваше предоволен да бъде в прогимназията „Стратънбърг“. Харесваше учителите си, или поне повечето, беше председател на отбора за дебати, почти беше успял да стане скаут „Орле“ и... ами смяташе се за лидер. Със сигурност беше единственият невръстен юрист в училището, единственото дете, което мечтаеше да стане прочут адвокат или блестящ млад съдия. Още не беше решил. В девети клас обаче щеше да е поредният унил тийнейджър най-долу в пирамидата. Никой не уважава зайците в гимназията. В прогимназията му беше добре, защото беше намерил мястото си, но само след няколко месеца щеше да го изгуби. В гимназията класовете бяха големи и всички се вълнуваха само от футбол, баскетбол, мажоретки, шофьорски курсове, ходене на срещи, участие в бенда или театралната трупа, дрехи и бръснене. Бързаха да пораснат. Тео просто не беше готов. Повечето му приятели го искаха, но не и той.

Тео спря душа и се избърса. Джъдж го наблюдаваше и си мислеше единствено за закуската. Какъв щастливец!

Докато си миеше зъбите, или по-скоро чистеше шините, Тео призна мислено, че животът се променя. Гимназията постепенно се задаваше на хоризонта. Един от най-важните и най-неприятните предупредителни сигнали бяха задължителните тестове — отвратителна идея, хрумнала някъде на някакви експерти. Те бяха решили, че е важно всички осмокласници в щата едновременно да решават едни и същи тестове, за да може преподавателите в прогимназията „Стратънбърг“ и във всички други училища да добият представа за нивото им. Това беше едната причина за тестовете.

Другата причина, поне в Стратънбърг, беше да разпределят осмокласниците на три групи за гимназията. Най-умните щяха по бързата процедура да сформират паралелки по програмата за напреднали. По-слабите ученици щяха да карат с по-бавно темпо. А

към представилите се на средно ниво щяха да подходят нормално и да ги оставят да изкарат гимназията без специално отношение.

Тестовете целяха и оценка на преподавателите. Ако нечий клас се представеше много добре, съответният преподавател можеше да получи бонус. А ако класът се представеше зле, всякакви неприятности застрашаваха учителя. Дори уволнение.

Излишно бе да се отбелязва, че целият процес на провеждането на тестовете, оценяването, разпределянето на учениците по направления и атестирането на учителите се ползваше с крайно противоречиво отношение. Разбира се, учениците го мразеха. Повечето учители не го обичаха. Почти всички родители искаха децата им да влязат в паралелките за напреднали и почти всички оставаха разочаровани. Онези, чиито деца изоставаха в надпреварата, се ядосваха и дори се чувстваха неловко.

А споровете продължаваха. Госпожа Буун беше категоричен противник на системата, а господин Буун, естествено, беше неин поддръжник. Семейството обсъждаше тестовете от седмици — на вечеря, в колата и дори пред телевизора. Вече цял месец учителите на осмокласниците ги подготвяха за тестовете. Наричаха процеса „тренировка“, което означаваше, че не влагаха никакво творчество в преподаването и никой не се забавляваше в час.

На Тео вече му беше дошло до гуша от тестове, а те още дори не бяха започнали.

Той се облече, грабна раницата си и слезе долу, следван по петите от Джъдж. Пожела „добро утро“ на майка си, която както обикновено се беше сгушила на канапето по халат, пиеше кафе и четеше вестник. Господин Буун винаги излизаше рано и се срещаше с приятели на кафе в едно и също заведение в центъра на града.

Тео приготви две купи с „Чириос“ и остави едната на пода за Джъдж. Почти винаги се хранеха мълчаливо, но от време на време госпожа Буун идваше при тях да си поговорят. Правеше го, когато подозираше, че нещо тревожи Тео.

Сега тя влезе в кухнята, наля си още кафе и седна срещу сина си.

— Какво предстои днес?

— Пак преговор и тренировка за тестовете.

— Притесняваш ли се?

— Всъщност не. Просто вече съм изморен. Не се представям добре на такива тестове, затова не ги харесвам.

Вярно беше. Тео беше почти пълен отличник, имаше по някоя петица само по точните науки, но никога не постигаше хубави резултати на общите тестове.

— Ами ако не успея да се класирам в паралелката за напреднали догодина? — попита той.

— Теди, ще се представиш отлично в гимназията, в колежа и в правния факултет, ако решиш да учиш право. Не се тревожи в каква паралелка ще те сложат в девети клас.

— Благодаря, мамо.

Думите ѝ му подействаха добре, макар да го нарече „Теди“ — обръщение, което тя, за щастие, използваше само когато бяха насаме.

Тео имаше приятели, чиито родители буквално откачаха и сън не ги ловеше заради тестовете. Ако децата им не успеяха да влязат в паралелките за напреднали, родителите им бяха убедени, че ги очаква отвратителен живот. Тео го намираще за пълна глупост.

— Сигурно знаеш, че в цялата страна се надига съпротива срещу тези тестове. Стават все по-непопулярни. Изглежда, че много ученици преписват.

— Но как се преписва на тест?

— Не съм сигурна, но съм чела, че се преписва. Някъде учителите сменяли отговорите. Трудно е за вярване, нали?

— Защо му е на един учител да го прави?

— Ами в конкретния случай училището не се представяло добре на окръжно ниво. Освен това учителите искали да получат бонуси. На мен всичко това ми изглежда безсмислено.

— Мисля, че се разболявам. Блед ли съм?

— Не, Теди, изглеждаш ми напълно здрав.

Беше осем часът, време да тръгва. Тео вдигна двете купи и ги остави в мивката както винаги. Целуна майка си по бузата и обяви:

— Тръгвам.

— Имаш ли пари за обяд? — попита тя.

Все един и същ въпрос пет дни седмично.

— Естествено.

— Написа ли си домашното?

— Разбира се, мамо.

— Кога ще се видим?

— Ще се отбия в кантората след училище.

Тео минаваше през кантората всеки ден след училище, без изключение, но госпожа Буун въпреки това го питаше.

— Внимавай — предупреди го тя. — И винаги се усмихвай.

— Усмихвам се, мамо.

— Обичам те, Теди.

— И аз те обичам.

Тео се сбогува с Джъдж, когото госпожа Буун щеше да откара до кантората. Цял ден кучето щеше да спи и да яде най-безгрижно. Тео яхна колелото си и отново му се прииска през следващите четири дни да бъде куче.

2

В 8:40 ч. звънецът би и господин Маунт призова възпитаниците си към ред. Обикновено в понеделник те бяха доста буйни и си разказваха преживелиците през уикенда. Днес обаче кротуваха. Истината бе, че всички, свързани с осмите класове: децата, учителите и административните служители, може би дори секретарите и портиерите, се бояха от предстоящата седмица.

Уди вдигна ръка.

— Господин Маунт, просто не разбирам. След като не искам да отида в паралелка за напреднали и понеже съм твърде умен да бъда сред изостаналите, защо не си остана сред обикновените и не пропусна всички тези тестове?

Господин Маунт се усмихна и отговори:

— Защото според училищните разпоредби си задължен да се явиш. Това е един от начините да се уверим, че училището ни се развива добре.

— Нашето училище е сред десетте процента най-добри в щата или поне така ни натякват непрекъснато — отвърна Уди. — Разбира се, че се справяме добре. Имаме прекрасни учители, умни ученици, хубава база.

— Съжалявам. Вижте, и аз не съм голям привърженик на тестовете, но не аз измислям правилата.

Уди беше набрал скорост:

— Добре, но огледайте учениците в стаята. Знаем, че Чейс, Джоуи, Арън и може би Тео ще постигнат високи резултати и ще влязат в паралелките за напреднали. Знаем също, че по-слабите — Джъстин, Дарън и Едуард, разбира се — ще останат в класовете за по-изостанали ученици. Не може ли ние, другите, просто да признаем, че сме съвсем обикновени, и да пропуснем тестовете?

Едуард извиси глас сред недоволното мърморене:

— Говори за себе си, идиот такъв.

— Коефициентът ми на интелигентност е по-висок от твоя — изстреля Дарън от другия край на стаята.

— Тебе за малко да те скъсат по физическо — провикна се Джъстин от дъното на стаята.

— Добре, добре — вдигна ръце господин Маунт. — Достатъчно.

— Май ще повърна — каза Уди. — Наистина ми прилошава.

— Престанете. Първият ви час е с госпожа Гарман за преговор по математика. След това ще имате приложни изкуства с госпожа Ибърли, после петнайсет минути почивка. Знаем, че сте се упражнявали. Да тръгваме.

С охкане и пъшкане учениците се изнизаха измъчено от стаята. Всички имаха усещането, че ги водят на разстрел.

След тричасово мъчение децата с радост се събраха за трийсетминутен обяд. Тео искаше да се махне от момчетата. Ейприл Финмор седеше сама. Той взе таблата си със салата и спагети и се настани на стола до нея.

— Забавляваш ли се? — попита той.

— Здравей, Тео — тихо каза тя.

Бяха близки приятели, не романтично увлечени или нещо подобно, макар че Уди и другите често дразнеха Тео заради странната му дружка. Ейприл беше различна, не странна. Беше сериозна, често раздражителна и неразбрана от съучениците си. Обличаше се по-скоро като момче, подстригваше косата си много късо и изобщо не се интересуваше от клюки, социални медии и други неща, които смяташе за скучни. Обичаше изкуството и искаше да стане художничка в Париж или Санта Фе, някъде далече от къщи, защото у дома не беше щастлива. Родителите ѝ бяха откачалки. По-големият ѝ брат и сестра вече бяха избягали. Ейприл често оставаше сама и се налагаше да се грижи за себе си.

Тео беше може би единственият в осми клас, който се опитваше да я разбере.

— И ти ли си отегчена като мен? — попита той.

— Абсолютно. Нямам търпение да стане петък следобед и тестовите да са зад гърба ни.

— Притесняваш ли се? — попита той и натъпка вилица спагети в уста.

— Да, много. Трябва да успея да вляза в паралелката за напреднали, Тео, защото там има повече часове по изобразително изкуство. Нищо друго не ме интересува. Групите по рисуване са малки и им преподават най-добрите учители.

Ейприл говореше тихо и побутваше салатата в чинията си. Не беше докоснала хлебчето си и Тео му хвърли око.

— Ще се справиш, Ейприл. Стига да поискаш, можеш да си пълна отличничка.

Досега не беше, защото нито един от родителите ѝ не я амбицираше. Ейприл имаше повече отсъствия от всеки друг ученик, а когато идваше в час, нерядко не беше подготвена. Имаше отлични оценки по френски и испански, но нищо друго не я интересуваше. Само изобразителното изкуство.

— Как е положението у дома? — попита той и се озърна.

Въпросът беше опасен, защото отговорът можеше да гласи какво ли не. Семейство Финмор живееше в къща под наем в по-бедната част на града и Ейприл не допускаше приятелите си у дома. Тео обаче я разбираше.

— Добре, струва ми се. Стоя си в стаята, рисувам и чета.

— Радвам се, че всичко е наред.

— Благодаря ти, Тео. Сигурна съм, че ще се представиш добре на тестовете.

— Въобще не ме интересува.

— О, не е така. Ти си добър ученик и си амбициозен. Искаш да си пръв по всички предмети, включително в правния факултет. Не ми казвай, че не те интересува.

— Добре де, може би мъничко. Само че правният факултет ми се струва доста далече.

— Така е. Дай първо да изкараме гимназията.

— Става.

От другия край на кафенето към тях се приближи едно момче на име Пийт. Изглежда, искаше да им каже нещо. Беше от друга паралелка и Тео почти не го познаваше. Не носеше нищо — нито табла с обяд, нито ученическа чанта. Бавно седна и погледна напрегнато първо към Ейприл, после към Тео.

— Здравсти, Пийт — поздрави го Тео.

— Може ли да поговоря с теб? — попита Пийт плахо. Сякаш не забелязваше Ейприл.

— Разбира се. Какво има?

— На четири очи.

— Тъкмо приключих — взе таблата си Ейприл и се изправи. — Ще се видим после, Тео.

— Извинявай — усмихна се притеснено Пийт, след като тя си тръгна. — Не исках да ви прекъсвам.

Е, чудно се справи, помисли си Тео, но нищо не каза. Момчето имаше синина на бузата и изглеждаше уплашено.

— Може ли да излезем навън? — помоли той.

— Обядва ли? — попита го Тео.

Пийт кимна бавно, сякаш не беше напълно сигурен.

— Да.

Тео натъпка в устата си колкото се може повече спагети и отнесе таблата. Двамата излязоха на спортната площадка и се насочиха към единия край, далече от другите деца. Крачеха ли, крачеха, а Пийт не можеше да се накани да заговори.

Накрая Тео разчупи леда:

— Какво е станало с бузата ти?

— Ти разбираш от адвокатските работи, нали така?

— Да, мисля. И двамата ми родители са адвокати. Покрай тях доста се понаучих. Какво има?

— Баща ми пие много, взема и наркотици. В събота вечерта се прибра пиян и с мама се скараха жестоко. Той я удари, сцепи ѝ устната, имаше и кръв. Аз съм най-големият, имам две по-малки сестри, и се опитах да помогна на мама. Сестра ми Шарън повика полицията. Арестуваха татко. Беше ужасно, просто ужасно. Сега е в ареста, а ние с мама и сестрите ми ужасно се страхуваме какво ще стане, когато го пуснат.

Тео слушаше внимателно. Двамата продължаваха да крачат напред.

— Случвало ли се е и преди?

— Да, но мен никога не ме е удрял. Преди няколко месеца мама заплаши, че ще извика полицията, и той се укроти. Каза, че ще я убие, спомене ли пред някого. Обаче ако тя го издаде пред полицията сега,

ще го тикнат в затвора и ще изгуби работата си. Нямаме много пари, Тео. Майка ми работи на две места. Мисля, че здравата сме загазили. Как да постъпи тя? Да си мълчи и той да продължава да я бие до смърт или да каже на полицията, за да го затворят? Не знаем какво да правим, Тео.

Тео беше само на тринайсет. Подобни въпроси биха препънали и възрастен човек.

— Още ли е в ареста?

— Да. Снощи се обади вкъщи и каза, че днес ще го освободят. Мама е уплашена до смърт. Аз също.

— Майка ти познавали някой адвокат?

Пийт изсумтя. Що за нелеп въпрос?

— Не можем да си позволим адвокат, Тео. Затова се обърнах към теб.

— Аз не съм адвокат, не мога да давам правни съвети.

— Знам, обаче ние как да постъпим?

Тео не беше сигурен как да действа, но трябваше да предприеме нещо. Не го ли направеше, майката на Пийт, а вероятно и самият Пийт щяха да се окажат в сериозна опасност.

— Майка ми ще знае как да постъпите. Тя е най-добрият бракоразводен адвокат в града и не се страхува от нищо. Можеш ли да дойдеш с твоята майка в кантората днес следобед?

— Не знам. Не съм сигурен дали мама ще може, защото, ако татко научи, че е говорила с адвокат, сигурно пак ще откачи. Мама е в безизходица, Тео. В капан е — няма къде да отиде, няма какво да направи.

Тео спря и постави ръка на рамото на Пийт.

— Ето как ще действаме, Пийт. Не знам какво да направя и ти не знаеш какво да направиш, но ние сме още деца, нали така? Майка ми постоянно се занимава с такива проблеми, ще даде на твоята най-подходящия съвет. Тя ще знае точно как да постъпим. Имай ми доверие, имай доверие и на нея. Ще ти дам адреса на кантората и ще поговоря с мама. Хайде да се видим там следобед и положението малко по малко ще започне да се оправя, обещавам ти.

Устната на Пийт потрепери, очите му се навлажниха.

— Благодаря ти, Тео — прошепна той задавено.

Час по-късно Тео се мъчеше с преговора по биология, но мислите му се връщаха към разговора с Пийт. Горкото момче преживяваше кошмар, страхуваше се да не би онзи звяр, баща му, да го набие, и се тревожеше за живота на майка си. Как тогава щеше да издържи четиридневни тестове, да се съсредоточи над изпитите и да се представи достатъчно добре, за да попадне в хубава паралелка в гимназията? От това зависеше бъдещето му. Нямаше логика, поне според Тео.

3

След последния звънец Тео грабна раницата си, метна се на колелото и отпраши. Десет минути по-късно спря пред кантора „Буун и Буун“ — двуетажна бивша жилищна сграда на Парк стрийт. Избута велосипеда си по предната алея и го остави на верандата. Пое дълбоко въздух и влезе, а вътре тутакси го нападна Елза, вечната секретарка и рецепционистка на фирмата. Освен това се изживяваше като втора майка на Тео.

— О, здравей, Тео! — изригна тя в мига, в който го зърна, скочи от стола си и го прегърна. Притисна го силно, после го побутна назад, огледа дрехите му и попита: — Не беше ли с тази риза и в петък?

— Не.

Тео много се дразнеше от ежедневните огледи на Елза. Беше на тринайсет, не му пукаше как е облечен. Защо тя обръщаше такова внимание?

— Как мина денят ти? — попита Елза и го щипна по бузата.

— Отвратително, направо отвратително. А утре ще е по-зле.

— Тео, само си помисли за всички нещастни деца по света, които нямат хубаво училище, добри учители и здравословен обяд. Човек трябва да е признателен за нещата, които има...

— Знам, знам — увери я Тео и отстъпи назад. Много му досаждаха тези кратки лекции. — Какво има в кухнята?

Беше три следобед и той умираше от глад, а в кухнята на кантората винаги имаше нещо за похапване. Джъдж най-после се надигна от постелката си под бюрото на Елза, едно от многобройните му места за отдих тук, и се приближи да поздрави Тео, който го потупа леко по главата. Как си живееше само това куче!

— Май Дороти донесе няколко браунита — отговори Елза.

— От онези с фъстъченото масло ли? Те са като картонени!

Дори Джъдж отказваше да яде кексчетата на Дороти.

— Стига, Тео.

Елза вече губеше интерес към него и искаше да се върне към работата си. Беше кльощава и нямаше никакъв апетит, освен това обичаше да подчертава слабото си тяло с прилепнали панталони и пуловери. Госпожа Буун твърдеше, че Елза носи неща, които само тя може да си позволи да носи, защото е поне на седемдесет години.

— Майка ми тук ли е? — попита Тео.

— Да, но е с клиент.

— Трябва да запазя час за среща с нея.

— Тео, не е нужно да си запазваш час за среща с майка си.

— Не е за мен, Елза, а за един приятел. Още няма да се развеждам.

Елза погледна към голям календар върху бюрото си. Там планираше графика, затова той беше страшно важен — в него фигурираше всичко: срещите с клиенти, делата в съда, ваканциите на Тео и посещенията му в зъболекарския кабинет.

— Свободна е в четири и половина.

— Чудесно — каза Тео. — Ако се обади Пийт Холанд, искам да говоря с него.

Тео хукна нагоре по стълбите към втория етаж, владенията на баща му. Както обикновено, господин Буун седеше зад голямото си разхвърляно бюро с лула в устата и разхлабена вратовръзка. Имаше вид на човек, който дни наред рови в купища документи. Усмихна се и каза:

— Здравей, Тео. Успешен ден в училище?

Тео се отпусна на един стол, а Джъдж приклекна до него.

— Ужасен, татко, просто ужасен. До гуша ми дойде от това училище.

— Е, за напускане и дума не може да става. Предлагам да престанеш да хленчиш и да се стегнеш. Тестовете са важни, трябва да се представиш добре.

Много ти благодаря, татко. Побъбриха си още няколко минути, после телефонът звънна. Господин Буун посегна към слушалката и нареди:

— А сега отивай да си пишеш домашните.

Може би единственото хубаво нещо през тази седмица беше липсата на домашни. Тео слезе долу, порови в хладилника, намери само няколко стари понички и се оттегли в своя кабинет. Скоро се

отегчи и му се доспа, качи крака върху бюрото и наклони стола си назад. Точно преди да задреме, майка му почука на вратата и влезе.

— Здравей, Тео. Елза ми каза, че ти трябва.

— Да, мамо. Едно дете от училище се нуждае от помощта ти.

— Какъв е проблемът?

— Дълга история, но момчето и майка му може би са в опасност.

— Да отидем да поговорим в кабинета ми.

Беше почти пет, когато Пийт Холанд пристигна с майка си и двете си по-малки сестри. Момиченцата бяха ококорили очи и мълчаха уплашено. Тринайсетгодишният Пийт се стараеше да бъде мъжът в семейството, но и той беше страшно притеснен. Майка му Кари беше с подути очи и сцепена горна устна. Изглежда, беше плакала с часове. Заговори веднага след като госпожа Буун се представи и я увери, че може да ѝ помогне. Адвокатката заведе Кари в кабинета си и затвори вратата. Тео посочи към заседателната зала и предложи:

— Да почакаме там.

Пийт и сестрите му го последваха, а Елза забърза към кухнята. Върна се със старите понички и няколко безалкохолни. Дори Джъдж изглеждаше разтревожен и позволи на момичетата да го погалят по главата.

— Татко е излязъл от ареста днес следобед и ни търси. Мама е много уплашена и не знае как да постъпи.

Десетгодишната Шарън се обади:

— Мама казва, че не можем да се приберем у дома.

Седемгодишната Сали задъвка една поничка и се вторачи в Тео, като че ли бе чудовище с две глави.

— Какво ще правим? — попита Шарън, все едно Тео разполагаше с отговорите.

Елза, която беше преживяла подобна драма, се обади съвсем на място:

— Госпожа Буун ще знае как да постъпите. А сега хайде просто да си поговорим за училище. Носите ли си раничките? Защо не си напишете домашните?

Децата поклатиха глава — не си носеха тетрадките.

Беше понеделник, затова Тео се обади на чичо си Айк да му съобщи, че няма да успее за обичайната им среща. Обеща му да намине по-късно през седмицата.

Господин Буун се отби да каже „довиждане“, но бързо разбра, че няма да е зле да поостане още малко. Остави палтото си, седна на масата и се зае да убеждава Сали да поговори с него. Въпреки старанията на цялата кантора да успокои децата, те си оставаха унили и дори напрегнати. Майка им се съветваше с адвокат, ритъмът на живота им бе разстроен.

След един час вратата на кабинета на госпожа Буун се отвори. Двете с госпожа Холанд излязоха и се запътиха към заседателната зала. Господин Буун се представи, както си му е редът, но госпожа Холанд беше твърде уплашена и неразговорлива. Очите ѝ бяха мокри и тя ги попиваше със салфетка. Госпожа Буун погледна към Елза и господин Буун и каза:

— Господин Холанд е платил гаранцията си днес следобед и към два часа е бил освободен. Обвинен е в опит за физическо насилие и трябва да се яви в съда следващата седмица. Непрекъснато звъни на госпожа Холанд и оставя съобщения, част от които заплашителни. Изглежда, обикаля града и търси семейството си.

Госпожа Холанд я прекъсна и добави:

— И е пил, личи си.

Госпожа Буун кимна и продължи:

— Говорих с полицията, издирват го. Посъветвах госпожа Холанд да не ноцува в дома си днес и тя се съгласи. Имат няколко приятели, при които биха могли да отседнат, но съпругът ѝ сигурно ще ги намери там. Обадих се в един приют, но нямат места, поне не тази вечер.

— Значи трябва да се крием? — попита Пийт.

— Вече се крием — обясни майка му.

— Искам да се приберем вкъщи — разплака се Шарън.

— Не можем — скастри я Пийт.

— Какъв е планът? — попита господин Буун.

— Мисля, че трябва да отидем у дома и да си направим пица парти — каза госпожа Буун. — Ще гледаме телевизия, пък да видим какво ще стане.

— Чудесна идея — одобри господин Буун.

— Ще поръчам пица — обади се Елза и скочи.
Сали погледна госпожа Буун и се усмихна едва-едва.

Два часа по-късно в хола на семейство Буун беше пълно със завивки, възглавници и деца. Пицата отдавна беше свършила. Сали се беше сгушила с майка си на канапето, а Пийт, Шарън, Тео, Елза и Джъдж се бяха изтегнаели на пода и гледаха повторения на „Всички обичат Реймънд“. Господин Буун четеше книга в кабинета си, а госпожа Буун обикаляше от стая в стая и от време на време говореше тихо по телефона в кухнята. Тео я пресрещна и попита:

— Какво става, мамо?

— Полицията не успява да открие господин Холанд — прошепна му тя в отговор. — Тази вечер не могат да се приберат, твърде опасно е. Той е пил, сигурно вече е пиян и един бог знае какво може да се случи. Налага се да пренощуват тук.

Тео разбираше и нямаше нищо против да закрилят семейството.

— Ами утре?

— Родителите на госпожа Холанд живеят на около четири часа път от тук. Това може да е вариант за няколко дни. Рано или късно полицията ще намери господин Холанд и ще го арестува отново заради отправените заплахи. Аз сигурно ще отида в съда и ще поискам от съдията ограничителна заповед. В момента госпожа Холанд твърди, че иска да подаде документи за развод и да го изгони от къщата, но надали ще бъде лесно. Не знам, Тео, трябва да почакаме и да видим какво ще стане. Положението може да се променя всеки час. Важното е те да са в безопасност.

— Би била луда, ако не поиска развод.

— Никога не е толкова лесно, Тео, повярвай ми. Много жени се примиряват със семейното насилие, защото смятат, че нямат друг изход. Не могат да си позволят да живеят без съпруга си и неговата работа. Нагледала съм се на подобни случаи.

— Няма да стана бракоразводен адвокат.

— Да поговорим за това по-късно, става ли?

— Добре, мамо. И ти благодаря. Имам чувството, че аз съм отговорен за всичко.

— Постъпил си правилно. Адвокатите трябва да се нагърбват с неприятни случаи, за да помагат на хората. Кой друг би могъл да съдейства на този етап?

— Полицията.

— Опитват се. Може да спите в хола и да гледате телевизия до късно. Да се опитаме да го превърнем в забавление.

— Означава ли, че утре може да не отида на училище?

— Нищо подобно.

4

Джъдж започна да ръмжи в 2:14 ч. през нощта. Бе застанал до главата на Тео и бе вперил поглед към входната врата на по-малко от шест метра от тях. Тео се събуди и веднага разбра, че нещо не е наред. Пропълзя до прозореца и видя пикап, паркиран до пощенската кутия. После забеляза нечия сянка да се движи близо до стълбите към входната врата.

— Какво има, Тео? — попита госпожа Холанд.

Беше на канапето под една завивка със Сали. Нищо чудно, че не спеше.

— Навън има някой — отговори Тео.

Той се промъкна с бързи леки стъпи във фоайето и включи външното осветление. След броени секунди по входната врата се разнесе думкане, отново и отново. Разярен мъж тропаше с юмрук. Джъдж залая силно, всички в къщата изпаднаха в паника и наскачаха.

— Повикай полицията! — провикна се господин Буун и госпожа Буун се запъти към телефона.

— Отворете! — крещеше мъжът и блъскаше по вратата. — Знам, че си там, Кари.

— Това е Ранди — каза госпожа Холанд. — Ранди от плът и кръв. Пиян като талпа.

— Заведете децата в кухнята — разпореди се господин Буун, приближи се към вратата и извика: — Повикахме полиция, господин Холанд.

— Отворете вратата! Имам право да видя жена си и децата.

— В момента те не искат да Ви виждат. Престанете да блъскате по вратата, ако обичате, ще събудите съседите.

— Хич не ми пука. Искам си семейството!

— Защо просто не си тръгнете, а утре ще седнем да поговорим и да обсъдим проблема. Нищо няма да се промени, ако правите сцени посред нощ.

Джъдж лаеше като обезумял, но не се приближаваше към вратата. Господин Буун изръмжа:

— Престани, Джъдж. Тео, прибери кучето.

— Полицията идва всеки момент — тихо съобщи госпожа Буун и се показа от кухнята. — Продължавай да говориш с него.

Господин Буун откряна вратата, но не свали веригата. Погледна към Ранди през стъклото на желязната врата. Щом забеляза пролуката на входа, Ранди отново задумка.

— Отворете вратата! Искам си жената и децата!

— Моля Ви, успокойте се, господин Холанд — извика господин Буун.

От отсрещната страна на улицата къщата на семейство Фъргюсън светна. Най-неочаквано Ранди грабна голям камък от цветната леха и удари с него стъклото на външната желязна врата. Господин Буун успя да затвори вътрешната дървена врата точно преди прозорчето да се натроши. Джъдж храбро се оттегли на сигурно място зад канапето и заскимтя. В кухнята Сали и Шарън плачеха, а Пийт се опитваше да ги успокои.

— Той е луд! — смаяно установи господин Буун.

— Нали ви казах — обади се Кари от прага на кухнята. — Луд и пиан.

— Много евтина врата! — провикна се Ранди и избухна в кикот.

Тео надникна през щорите. Мъжът беше наистина страховит. Едър и набит, с брада, а под шапката му стърчеше дълга коса. Лъкатушеше и залиташе, очевидно беше пиан. Отстъпи назад и изрева:

— Въобразяваш си, че постъпваш умно, нали, Кари? Всъщност си много глупава. Открих те, като проследих мобилния ти. Адски тъпо.

Мъжът за малко не падна, но се подпря на желязния парапет. Господин Буун откряна вратата около два сантиметра и каза твърдо:

— Господин Холанд, повиках полиция, всеки момент ще дойдат. Бихте ли се успокоили, моля?

— Изобщо не ми пука кого ще повикаш — провикна се Ранди в отговор. — Викни ченгетата, шерифа, ФБР, морските тюлени викни, ако щеш. Искам само да видя семейството си.

Господин Буун отговори спокойно:

— Те обаче не искат да Ви виждат и ако не си тръгнете, пак ще влезете в ареста.

— Няма да си тръгна, ясно ли е? Не мърдам без жена си и децата. Няма право да ги държите там.

Светнаха още прозорци от отсрещната страна на улицата. Господин и госпожа Фъргюсън бяха излезли по пижами на предната веранда. Ранди се опита да вземе още един камък от цветната леха, но изгуби равновесие и полетя в хралалака. Помъчи се да се изправи, като мърмореше, ругаеше и се отупваше от пръстта, и в този момент забеляза, че семейство Фъргюсън го наблюдават. Това го разстрои и той кресна:

— Защо не си гледате работата?

Семейство Фъргюсън не реагираха. Ранди посочи към тях и се провикна:

— Много нахални хора има в този квартал, бе! Я да метна някой камък и по вашата врата. Ще ви хареса ли?

Само че, докато крачеше към входната врата на семейство Фъргюсън, той отново изгуби равновесие и преплете крака. Полетя надолу, стовари се на земята и залази да се изправи.

За щастие, в края на улицата се показаха сини светлини.

Ранди Холанд се предаде без съпротива, а докато полицаят щракваше белезниците и го отвеждаше към патрулната кола, семейството му наблюдаваше ставащото от предния прозорец — и четиримата със сълзи на очи.

След като съпругът ѝ отново се озова в ареста, госпожа Холанд реши да се върне у дома и да настани децата в леглата им. Отрупа семейство Буун с благодарности, а Пийт и Шарън последваха примера ѝ. Когато си тръгнаха, беше три и половина.

Докато помагаше на родителите си да разтребят хола, Тео изохка:

— Божичко, няма начин да отида на училище утре! Изтощен съм.

— В такъв случай предлагам веднага да се качиш горе да си легнеш — отговори строго майка му.

— И си вземи кучето — добави господин Буун. — Страхотен пазач, няма що.

— Ами училището?

— Можеш да поспиш до седем и половина — усмихна се мило госпожа Буун.

— О! Благодаря. Много сте състрадателни.

— Престани — скара се господин Буун. — Омръзна ми това мрънкане.

5

Рано във вторник сутринта притихналите осмокласници влязоха в голямата зала. Десет идеални редици с по седемнайсет чина всяка заемаха помещението, а покрай задната стена имаше още четири. Всеки класен ръководител насочваше своите ученици към местата им. Възпитаниците на господин Маунт бяха на втората редица и седяха по азбучен ред. Тео беше трети отпред, а пред него бяха Рикардо Алварес и Едуард Бентън. От дясната му страна седеше момиче на име Тес Карвър, от лявата — момиче, което се казваше Лили. Учениците бяха общо сто седемдесет и четири и Тео познаваше повечето, но нямаше как да познава всички, особено момичетата. Вече трета година в училището се провеждаше експеримент, по силата на който осмокласниците и осмокласничките учеха отделно.

Тео кимна на Пийт, който седеше четири реда по-назад от него. Запита се дали и Пийт е толкова изморен като него. Сигурно. Ама че нощ! Самият Тео още беше разтърсен от случилото се, а каква ли бъркотия цареше в главата на Пийт?

Директорката госпожа Гладуел каза няколко встъпителни думи, обичайните скучни напътствия към учениците да бъдат спокойни и да се постараят да работят ефикасно. Щяха да разполагат с ограничено време, важно беше да завършват всеки раздел и така нататък. Не за пръв път им го обясняваха. Тестът щеше да продължи три часа, само с две кратки почивки, после щяха да прекъснат за обяд. Следобед щяха три часа да се подготвят за тестовете на следващия ден. Сякаш цяла година ги делеше от петък следобед.

Учителите бързо раздадоха изпитните материали. Тео пое своите със свито сърце. Когато всеки ученик получи теста си, господин Маунт, главният квестор този ден, даде старт. Учениците се заловиха за работа, а учителите се пръснаха из залата. Посланието беше ясно: всеки да гледа пред себе си. Залата притихна. Мъчението започна.

През обедната почивка Тео побърза да намери Пийт. Поеха по същия път като предишния ден — покрай спортната площадка, далече от другите. Пийт му каза, че не е успял да заспи, когато се прибрали у дома, че е страшно изморен и не е в състояние да мисли. Сигурно щял да се провали на изпитите, но въобще не му пукало. Майка му говорила с полицията и те я уверили, че господин Холанд ще остане в ареста няколко дни, така че поне щели да бъдат в безопасност.

— Какво означава „углавно престъпление“? — попита Пийт.

— Сериозно нарушение. Наказуемите простъпки са по-незначителни. Углавните престъпления са сериозна работа. Защо?

— От полицията казаха, че го обвиняват в углавно престъпление от трета степен — умишлено увреждане на чужда собственост. Сигурно ще остане в ареста доста време, нали?

— Вероятно, но надали ще получи дълга присъда. Само няколко седмици в окръжния арест. Кой знае?

Развод, присъда, загуба на работа — твърде много за едно дете.

— Благодаря ти за снощи, Тео.

— Няма за какво.

— Днес следобед майка ми трябва да се срещне с твоята, сигурно ще обсъждат развода. Не мога да повярвам.

— Майка ми умее да намира начини да избягва разводите, Пийт. Почти винаги успява да убеди съпрузите да започнат брачни консултации. Не бързай да се отчайваш.

— Благодаря, Тео.

— И не се предавай на тестовете.

— В момента ми се иска просто да избягам.

И на мен, понечи да си признае Тео, но вместо това се престори на силен и заяви:

— Не бива да го правиш, Пийт. Трябва да се стегнеш и да се съсредоточиш.

— Ще се постарая.

Последният звънец удари в три и половина и след броени секунди Тео се метна на колелото и се отдалечи от училището. В кантората поздрави набързо Елза, майка си и Джъдж и премина тичешком петте пресечки до сградата на Ветераните от войните в

чужбина, ВВЧ, където скаутският отряд се събираше в първия и третия вторник от месеца. Днес беше вторият вторник и не беше официален ден за събрание, но когато ти се обади майорът, командирът на скаутския им отряд, не задаваш въпроси.

Няколко месеца деляха Тео от големия трофей — честта да стане „Орле“. Имаше двацет отличия, включително всички задължителни, и майорът здравата го притискаше. Очакваше всичките му скаути да станат орлета. Тео допускаше, че майорът иска да провери докъде е стигнал Тео, а той обичаше да прави това на четири очи, не на редовните събрания на скаутите. Тео заключи колелото си до това на Уди и влезе. Майорът разговаряше с Кал, Уди, Харди и Мейсън, осмокласник от прогимназията „Ийст Мидъл“.

Момчетата се настаниха на сгъваеми столове край ръководителя на отряда.

— Знам, че седмицата е трудна за всички осмокласници заради тестовите — заяви той.

— Ужасна е — изломоти Уди.

— Цели четири дни тестове.

Майорът се усмихна.

— Е, имам известна представа. В момента в отряда ни има трийсет и шест скаути, от които шестнайсет са в осми клас. Знам, че седмицата е напрегната за вас, затова ми хрумна този уикенд да заминем на излет. Участието е доброволно.

Момчетата се оживиха. Няма по-вълнуващо приключение от уикенд в гората.

Майорът продължи:

— Отворен е нов туристически маршрут в националния парк „Сасакуа“ — дълъг е около шейсет и пет километра, затова се налагат две нощувки сред природата. Ще трябва да се носи всичко — палатка, спален чувал, храна, дрехи, тоалетна хартия. Има трудни участъци, канари и стръмни склонове, една клисура и няколко пещери. Маршрутът следва река Сасакуа в най-уединената част на парка и казват, че пейзажът е великолепен. Планът е да потеглим в петък следобед, веднага след като приключат тестовите. Ще пътуваме около два часа и би трябвало да стигнем преди мръкнало. Мисля, че ще успеем да навлезем на около осем километра в гората и да си устроим лагер. Кой ще участва?

Момчетата бяха занемели от учудване. Отрядът прекарваше по един уикенд всеки месец в гората и приключенията не бяха за изпускане. Това обаче беше къде-къде по-хубаво. Малка група от най-добрите скаути на поход с майора с раници на гръб. Всички щяха да участват!

Тео беше на седмото небе. Всичките му други планове за уикенда трябваше да отстъпят на задно място. Кал обаче наведе глава и възкликна:

— Да му се не види! Този уикенд ще идва баба ми, няма начин да съм извън града.

— Съжалявам — каза майорът. — Уди, Харди и Тео, обадете се на останалите осмокласници и проверете кой ще дойде. Трябва да се организираме колкото се може по-бързо.

— Ами останалите от отряда? — попита Тео.

— Ще обещаю на по-малките момчета, че ще правим похода всяка година, нещо като награда за тестовете. Ще намеря начин да компенсирам другите. Надали ще има проблеми.

— На кого му пука за другите? — възкликна Уди. — Да тръгваме!

— Изгответе планове — разпореди майорът. — Направете си списъци, за да не забравите нещо. Ще бъдем насред гората, а от там се излиза само пеша. Доброто планиране е от огромно значение.

Семейната традиция налагаше Тео да посещава кантората на чичо си всеки понеделник следобед. Ако Айк беше в добро настроение, момчето прекарваше приятно. Ако Айк беше в лошо настроение, Тео не се задържаше дълго. А настроенията на Айк винаги бяха крайни, нищо по средата. Навремето чичо му бил уважаван данъчен адвокат. Сега водеше счетоводството на няколко свои клиенти и не печелеше много. Преди беше работил в по-хубав кабинет в кантора „Буун и Буун“, а сега работеше в някаква дупка над гръцки ресторант и нямаше секретарка. Някога бил женен и имал две деца. А сега беше разведен и децата му, първи братовчеди на Тео и вече възрастни хора, не се връщаха в Стратънбърг и не искаха да имат нищо общо с баща си. Според майката на Тео, навремето Айк бил много изискан мъж, носел тъмни костюми и фини копринени вратовръзки.

Сега се обличаше с избелели джинси, сандали и фланелки и носеше дългата си прошарена коса прибрана на стегната опашка. Тео постепенно се убеждаваше, че предишният Айк е бил много по-различен от този, когото той познаваше.

И нямаше нищо против. Тео обожаваше чичо си Айк и чувството беше взаимно.

След като прекара понеделника със семейство Холанд, Тео реши да се отбие при Айк във вторник след бързата и много приятна среща с майора. Както винаги, Айк седеше зад бюрото си, заобиколен от документи. От уредбата му тихо се носеше песен на Боб Дилан, а до телефона му се мъдреше кутийка бира.

— Е, как е любимият ми племенник? — попита той.

Все същият въпрос всеки път. Тео се чудеше защо и как така възрастните се сдобиват с навика да задават едни и същи въпроси непрекъснато, но знаеше, че няма да има ясно обяснение.

— Ужасно, освен това съм единственият ти племенник.

— Е, няма нищо. Цяла седмица тестове като за работи. Ама че глупост. Когато бях дете, учителите имаха правото да преподават, но сега... — Айк вдигна ръка и додаде: — Извинявай, мисля, че водихме същия разговор миналата седмица.

— Така е. Снощи един пияница се опита да нахълта у дома.

Тео се усмихна. Преди всяко посещение се стараяше да измисли какво интересно да съобщи на Айк.

— Хайде, разказвай — подкани го чичо му и отпи от бирата си.

Тео въодушевено му разказа за проблемите на семейство Холанд и несполучливото нападение на господин Холанд над дома на семейство Буун. Успя да предаде събитието по-плашещо, отколкото беше в действителност, но знаеше, че Айк е ценител на хубавата история. Айк твърдеше, че всяка история става по-хубава с малко преувеличение.

— Според мама ще го държат в ареста няколко дни и ще го обвинят в углавно престъпление — продължи Тео.

— Ама че негодник. Извадил е късмет, че ченгетата не са му пръснали главата.

— Може би, Айк, и знам, че не обичаш особено полицията, но повярвай ми, снощи изпитах облекчение, като видях сините лампи.

— Сигурно.

— Както и да е, мама търси начин да защити семейството. Според нея мъжът се нуждае от помощ, за да преодолее проблема си с алкохола.

— Така изглежда — съгласи се Айк и отново отпи от бирата си.

Съдейки по малкото неща, които Тео беше подочул, Айк също имаше проблеми с алкохола и точно затова родителите му страняха от чичо му. А и заради злепоставянето на кантората преди години. Възрастните никога не обсъждаха случилото се, но Тео бе решен да научи някой ден.

Поговориха си още малко. Тео каза, че трябва да тръгва, защото беше вторник и вечерта с родителите му ходеха в приюта за бездомни хора.

6

В четвъртък следобед, на третия ден от тестовете, мозъкът на Тео буквално пушеше и той въобще не се интересуваше какви резултати ще постигне. Излезе от училище и тръгна с колелото из града в опит да си проветри главата. В четири часа се срещна с Ейприл в сладкарница „Гъф“ за обичайната порция двоен сладолед, поръсен с натрошени бисквитки „Орео“. Ейприл, която се стараеше никога да не яде едно и също нещо два пъти и винаги експериментираше, си поръча смес от червени къпини и манго. Изяде по-малко от половината и предложи останалото на Тео, който си взе една лъжичка и плъзна чашата ѝ обратно по масата. Поговориха си колко ужасни са тестовете и как нямат търпение да дойде петък следобед. Обсъдиха и девети клас. Тео изобщо не го очакваше с нетърпение. Ейприл пък изгаряше от желание да продължи напред и да се махне от прогимназията. Искаше ѝ се само следващите няколко години да се изнижат бързо и тя да замине далече. Тео го намираше за тъжно.

Най-сетне стигна и до кантората, но понеже нямаше да пише домашни, поигра на видеоигри в своя кабинет и се отегчи. Към пет часа майка му почука на вратата и го помоли да отиде в заседателната зала.

— Разбира се, мамо — кимна той. — Какво има?

— Ще видиш — отговори тя. — Ела с мен.

Когато влезе в стаята, Тео се слиса, защото завари там Пийт, който седеше в единия край на масата заедно с родителите си. Господин Буун и Елза също бяха седнали на масата. Когато госпожа Буун и Тео заеха местата си, тя заяви:

— Господин Холанд иска да каже нещо.

Той бавно се изправи, макар да нямаше нужда. Беше видимо притеснен и разтревожен. Прокашля се, изгледа всеки от тях поред и поде:

— Вижте, ще го кажа направо, няма да увъртам. Имам проблем с пиенето и утре ще постъпя в клиника за трийсет дни. Госпожа Буун

уговори споразумение с полицията — ако престана да пия и остана трезвен, всички обвинения срещу мен ще отпаднат. Обещавам да го направя. — Гласът му пресекна и той погледна към госпожа Холанд, която триеше сълзите от бузите си. — Обичам семейството си и няма да ги изгубя. Обещавам.

Гласът му отново пресекна. Очевидно наистина се измъчваше и на Тео му дожаля за него. Обаче как да забрави вечерта в понеделник, или по-скоро малките часове на вторник, когато за последен път беше видял господин Холанд пиян и залитащ в двора им? Каква промяна! Тео погледна към Пийт, който също си търкаше очите.

— Искам да се извиня на всички ви за случилото се — продължи господин Холанд. — Моля да ми простите.

Тримата Буун кимнаха, че приемат извинението.

— И да благодаря на госпожа Буун, че пое нещата в свои ръце и ни помага да се измъкнем от тази каша. Обещавам това да не се повтаря, обещавам да потърся помощ и да защита семейството си. — Ръцете на стария Холанд трепереха, очите му бяха мокри. — Благодаря ви — завърши той и седна.

— Приемаме извинението Ви. Доволна съм, че си свърших работата — заяви госпожа Буун.

— Благодаря ви — повтори господин Холанд.

Той и жена му вече се държаха за ръце.

— Ще направим всичко по силите си да ви помогнем — каза господин Буун.

Семейство Холанд кимнаха смутено. Сцената беше много неловка и Тео се притесни. От друга страна, му беше мъчно за Пийт, който страдаше заради лудостта на баща си, но пък изпитваше и облекчение, че са намерили щастлив край.

Най-сетне посетителите станаха, благодариха отново и се сбогуваха. На предната веранда Тео се ръкува с Пийт и му пожела късмет. Семейство Холанд тръгнаха заедно по тротоара и се отдалечиха надолу по улицата.

Тъй като госпожа Буун беше зает адвокат и кулинарната не беше сред любимите ѝ дейности, семейство Буун вечеряха навън през повечето време. В понеделник винаги ходеха в италианския ресторант „Робилио“. Във вторник помагаха като доброволци в приюта за бездомни и се хранеха там. В сряда си вземаха китайска храна за

вкъщи — може би най-любимата вечер на Тео, защото ядяха в хола и гледаха телевизия.

Беше любимата вечер и на Джъдж, понеже той обожаваше сладко-кисело свинско.

В четвъртък хапваха печено пилешко и малко турско бистро. Този четвъртък обаче на Тео всъщност не му се ядеше пилешко. Щеше да бъде много зает с приготовленията си за похода и за лагеруването и гората. Госпожа Буун имаше ангажимент в шест и половина и щеше да работи до късно, затова Тео беше убедил баща си отново да минат през китайския ресторант и да си вземат храна за вкъщи.

След вечеря Тео побърза да се качи в стаята си и започна да подрежда екипировката и оборудването. Винаги молеше за Коледа и за рождените дни да му купуват скаутско и къмпингарско оборудване. Тъй като беше единствено дете, той си даваше сметка какъв късметлия е да притежава повече неща от много други деца и се стараяше да не се фука. Намери списъка, озаглавен „Свръхлек багаж за къмпинг“, и започна да отмята нужното. Майорът страшно държеше багажът на децата да е лек и ефективно подбран и изискваше раниците им да не тежат повече от тринайсет килограма и половина. На следващата сутрин щеше да претегли всяка, преди да се качат в автобуса.

Раницата на Тео беше свръхлека — найлонова с подплатени презрамки, колан на хълбоците и единайсет външни джоба. Тежеше по-малко от два килограма. Палатката му беше единична и куполна, също найлонова и свръхлека. Тежеше килограм и половина и разпънатата осигуряваше два квадратни метра площ, предостатъчно място. Спалният му чувал беше подплатен, подходящ за всеки сезон, тежеше малко повече от килограм и беше подходящ за температури над нулата. Прогнозата обещаваше меко време през уикенда. Постелката му за спане беше от пяна и тежеше триста грама. Дъждобранът за палатката му беше найлонов и тежеше половин килограм заедно с металните пръстени на отворите.

Майорът не обичаше храни, които изискват готвене, защото се налагаше човек да носи твърде много неща. Вместо това предпочиташе готовите храни и енергийните блокчета. Тео си планира шест хранения: едно в петък вечерта, три в събота, закуска и обяд в неделя. С дневните си пари купи три пакета замразени и вакуумирани нудъли с пилешко, два пакета макарони със сирене, два пакета вафли

за закуска и два пакета бьоф строганов с нудъли. Добавяш гореща вода и храната ти е готова. Купи си и десетина енергийни блокчета. Сигурно попрекали, но пък беше разумно да има допълнително храна. Тео знаеше, че сред петнайсетте скаути, които щяха да дойдат на похода, поне двама щяха да останат без достатъчно храна. Неговите припаси тежаха около килограм и половина. Пластмасовият му готварски комплект включваше двулитрова тенджерка, две купи, две чаши, нож, вилица и лъжица, които общо тежаха само седемстотин и петдесет грама.

Тъй като щяха да се движат по точно определен маршрут, майорът им каза да не предвиждат навигация. Тео прегледа списъка си и изключи картата, компаса и джипиеса. Освен това знаеше, че майорът ще носи малък джипиес и мобилен телефон.

Отново погледна списъка: фенерче, батерии, балсам за устни, слънцезащитен крем, допълнителен инхалатор за астмата му, нож, комплект за първа помощ, бутилка за вода, кибрит, запалка и тоалетна хартия в малка водоустойчива кутия. Дрехите му се състояха от онези, които щеше да носи в гората в петък следобед, плюс две ризи, чифт панталони, чорапи, бельо, дъждобран, жилетка и ръкавици. Не възнамеряваше да си взема четка за зъби и паста — чисто разхищение на пространство! Туристическите му обувки бяха непромокаеми и понеже щеше да ги обуе, не ги включи в сметките на теглото. Поставеното от майора ограничение от тринайсет килограма и половина касаеше само съдържанието на раницата.

Тео много внимателно подреди оборудването и храната си. Както винаги, нямаше нито един излишен квадратен сантиметър. Той с мъка успя да дръпне ципа. Замъкна раницата долу, показа я гордо на родителите си, които четяха в библиотеката, и поиска разрешение да използва кантарчето в банята им. Раницата тежеше петнайсет килограма, затова Тео се качи обратно горе, извади всичко и го подреди върху леглото, прочете отново списъка и започна да обмисля какво да извади. Докато си мърмореше, Джъдж го наблюдаваше с интерес. Тео извади една риза, чифт чорапи и два пакета храна. Извади и дъждобрана, защото според прогнозата времето щеше да бъде ясно, пък и си каза, че ако вали, просто ще си остане в палатката.

Когато отново се запъти към кантарчето долу, майка му попита:
— Теди, скъпи, убеден ли си, че ще бъдеш в безопасност там?

— Стига, Марсела, вече водихме този разговор — намеси се баща му.

Тео знаеше, че майка му няма да наложи вето на уикенда, че въпросът ѝ просто беше плод на майчинска загриженост, но отговори учтиво:

— Разбира се, мамо. Няма нищо страшно. Всички сме опитни скаути, а ти имаш доверие на майора, нали?

— Да, струва ми се — отговори тя.

— Нищо няма да му се случи — увери я баща му. Тео подозираше, че двамата планират да прекарат кротък уикенд без него. Нямахше да им липсва.

Второто теглене показа тринайсет килограма и осемстотин грама. Тео реши да остави нещата така. Майорът със сигурност нямахше да се заяде за такава дреболия.

Петък сутринта, последният ден от ужасните тестове. Изпитанието бе на път да приключи и Тео толкова се вълнуваше от предстоящия уикенд, че изгълта набързо закуската си и излезе десет минути по-рано.

Настроението определено беше по-ведро, когато осмокласниците се събраха в залата. Пийт беше усмихнат, за пръв път тази седмица. Ейприл също се усмихна и кимна на Тео от отсрещната страна на стаята. Учителите раздадоха тестовете и точно в девет часа работата започна. Тео атакува теста като никога преди, сякаш часовникът щеше да се завърти по-бързо, ако той действаше на високи обороти. Е, не се завъртя, но за пръв път тази седмица той се почувства сигурен с материала. Сутрешният етап включваше история — лесен предмет за Тео. Отговаряше на въпросите един след друг.

В дванайсет и половина всичко приключи. Квесторът обяви: „Времето изтече!“, благодари на учениците за положения труд и старанието и им каза да отиват да обядват. В един и половина ги освободиха по-рано и петнайсет минути по-късно Тео и другите скаути бяха в сградата на ВВЧ — всички бяха развълнувани и готови да потеглят. Баща му му беше донесъл раницата и дрехи да се преоблече. Майорът раздаваше заповеди с обичайната си строгост за армейски сержант, но и той нямаше търпение да потеглят. Претегли всяка раница — тази на Тео тежеше тринайсет килограма и осемстотин грама — и измери с гневен поглед Уди и Харди, които бяха надхвърлили позволеното тегло с цял килограм. Те бързо разопаковаха раниците си, извадиха някои неща и се вместиха в ограничението. Като цяло майорът остана доволен, че момчетата му са опаковали багажа си толкова старателно. Прегледа списъците им, за да се увери, че всички са взели най-важното — храна и тоалетна хартия, — и им разреши да товарят. Качиха багажа си на автобуса на скаутския отряд, който беше купен от училището и беше боядисан в армейско зелено. В два и половина вече излизаха от Стратънбърг. Майорът седеше зад волана, а

скаутите надаваха радостни възгласи и викове. Успокоиха се, когато градът остана зад тях, и повечето заспаха.

Два часа по-късно влязоха в националния парк „Сасакуа“. Рейнджър посочи на майора къде да паркира автобуса, вписа момчетата в регистъра за посетители, показа им къде започва новият маршрут и им предложи място за бивак на около десетина километра по-нататък. Първата отсечка от пътя беше лесна и със сигурност щяха да успеят да я изминат преди мръкнало.

— Късмет — пожела им рейнджърът.

Всички метнаха раниците си на гръб. Вече се отдалечаваха, когато той подвикна предупредително:

— Пазете се от мечките. Навсякъде са.

Майорът поведе колоната и зададе безмилостно темпо. Беше шейсетгодишен, всеки ден спортуваше и беше способен да направи повече лицеви опори и коремни преси от всеки от своите скаути. Двайсет минути по-късно всички бяха плувнали в пот и едва си поемаха дъх. Но продължиха, а сенките вече се издължаваха. В гъстата гора беше още по-тъмно. Пътеката беше тясна, на много места по-малко от половин метър, а от двете ѝ страни имаше пропасти и клисури. Поеха нагоре по склон, който сякаш нямаше край, и когато стигнаха на билото, в далечината се виждаше река Сасакуа.

— Трябва да побързаме — настоя майорът след кратка почивка.

Пътеката лъкатушеше през гората и се спускаше надолу. Последните лъчи на залязващото слънце огряваха мястото на бивака им, когато най-послед пристигнаха, затова бързо разопаковаха нещата си и се организираха. Майорът запали огъня, определи стегнат периметър около него и се зае да свари вода, като не спираше да раздава строги нареждания. Момчетата бързо разпънаха малките си палатки.

Тео си избра сушен бьоф строганов за вечеря и когато смеси пакета с гореща вода, съдържанието му се оказа много вкусно.

За десерт хапна енергийно блокче, което имаше гумен вкус, ама на кого му пукаше? Беше навлязъл навътре в гората, далече от къщи, и точно в този момент нямаше за какво да се притеснява. Майорът, чиято раница беше малко по-голяма от останалите и не беше минала през кантарчето, извади плик с желирани бонбони. Изпекоха ги на пръчки и ги излапаха всичките, докато майорът им разказваше страшни истории

за хора, излезли на излет, които били изядени от големи мечки, зли пуми и диви глигани.

Знаеше много такива истории, но най-хубавите пазеше за моментите, когато се намираше дълбоко в горските дебри с група градски момчета. Всяка история завършваше лошо, поне за къмпингуващите, но скаутите се бяха научили през годините, че историите до една са измислени.

Въпреки това, като се имаше предвид къде се намираха, разказите на майора предопределиха настроението на вечерта. Имаше шеги, други истории от живота на скаутите, няколко достоверни разказа за туристически злополуки, но с напредването на вечерта мракът се съствяваше и всички звуци отекваха зловещо. На скаутите започна да им се струва, че ги наблюдават всякакви прегладнели зверове и дори избягали престъпници. Към девет часа майорът нареди да се гаси осветлението, всички се оттеглиха по палатките си и плътно дръпнаха щипците. Тео се пъхна в спалния си чувал, топъл и удобен. Не се страхуваше. Отдавна ходеше на къмпинг с майора и знаеше, че той ще ги защити. Затова просто се наслади на момента, заслушан в шумовете на гъстата гора, и остави въображението си да се развихри. Лошата седмица бе получила превъзходен финал. Утрешният ден щеше да бъде прекрасно приключение.

Тео беше на тринайсет и не искаше да порасне. Цялата седмица беше ориентирана към бъдещето, към тестовете, които щяха да ги разпределят по гимназиалните паралелки, и тайнството на девети клас. На Тео му харесваше житейският етап, на който се намираше. Обичаше скаутските занимания и лагеруването на открито. Харесваше училището, приятелите и учителите си. Харесваше му да бъде момче, което хвърчи с велосипеда си из града. Ако се забъркаше в неприятности, извинението му неизменно гласеше: „Ама аз съм още дете“.

В повечето случаи вършеше работа, обаче защо не можеше едно дете завинаги да си остане дете?

Гората притихна, животните и дивите зверове заспаха. Тео най-сетне се унесе.

8

През следващите две седмици животът в училище възвърна обичайния си ход, докато осмокласниците се опомняха от преживяното изпитание.

Всъщност тестовете бяха толкова неприятни, че изобщо не ги споменаваха. Ала не ги бяха забравили. Резултатите щяха да бъдат оповестени „след около две седмици“ според господин Маунт и останалите учители. Дните се нижеха и с приближаването на момента на истината се усети осезаемо напрежение. Всички ученици бяха убедени, че са се провалили и ще изпаднат в „бавната лента“, а това означаваше пълен провал и голям срам.

Неколцина, най-вече Уди, се хвалеха, че нарочно са се провалили, за да ги сметнат за глупаци и никой да не им обръща внимание в гимназията. Господин Маунт ги увери, че не става така. Учениците в по-слабите паралелки получаваха същото внимание като тези в силните.

Една сутрин в часа на класния господин Маунт най-сетне им съобщи тържествените новини.

— Чуйте ме всички, резултатите от тестовете са при мен.

Държеше дебела папка. Всички се вторачиха в него и си поеха дълбоко дъх.

— Както ви обясних, резултатите ви са обединени с тези на осмокласниците от прогимназиите „Сентръл“ и „Ийст“. Учениците с резултат в горните десет процента от общия списък през следващата учебна година ще попаднат в паралелките за напреднали в гимназията „Стратънбърг“. Тази година вълшебното число е деветдесет и едно. Ако общият ви резултат е деветдесет и една точки или по-висок, поздравления. Ако резултатът ви е шейсет и три точки или по-малко, имате право на още интересни занятия. Ако попадате между шейсет и три и деветдесет и едно, сте в средния сектор. Въпроси?

Такива нямаше.

Господин Маунт започна да раздава пликите с думите:

— Ще дам на всеки от вас плик с резултата. Това е личен въпрос, който трябва да обсъдите с родителите си, а не в училище, ясно?

Ясно, помисли си Тео. До обяд всички щяха да си знаят взаимно резултатите.

Отвори официалния плик с името си. Имаше много числа, но най-важното се мъдреше най-отдолу. Общ резултат: деветдесет точки. Една точка не му достигаше, за да попадне в паралелката за напреднали. Айк му беше казал, че в живота винаги има някой по-умен, по-бърз, по-силен и така нататък, затова да не очаква да бъде пръв във всичко. Просто да полага старание и да се справи с другото. Тео не беше най-умното дете в класа. Чейс беше гений, побъркан учен, който постигаше най-високия резултат на всеки тест без почти никакви усилия. Джоуи учеше усърдно и имаше чудесни оценки. Арън беше изключително умен и страшно мързелив, но винаги се представяше добре на задължителните стандартизирани тестове. Тео очакваше да бъде четвърти или пети, ако се изготвят резултати само за класа. Но случаят не беше такъв. Въпреки това беше разочарован, че не попада в паралелка за напреднали.

Стаята притихна, докато Уди не се провикна:

— Мътните да го вземат! Заклещен съм по средата, ще се изгубя в тълпата.

— Достатъчно, Уди — обади се господин Маунт. — Помолих да не обсъждате резултатите, преди да говорите с родителите си.

Звънецът звънна и още преди да отидат в кабинета по испански, знаеха, че Чейс, Джоуи и Арън са успели да се класират за паралелките за напреднали, а Тео — не. Дарън щеше да започне гимназията от „бавната лента“, което не учуди никого, освен може би самия Дарън. Изглеждаше съсипан и готов да ревне.

Испански им преподаваше мадам Моник, която беше вторият най-любим учител на Тео. Още след първите петнайсет минути тя разбра, че момчетата не внимават и че съзнанието им е заето с други неща, затова затвори учебника и им каза да си напишат домашното в час.

Бащата на Тео щеше да се разочарова. Майка му — най-вероятно не. Тя и бездруго презираше тестовете. Айк щеше да се отнесе

равнодушно и да му каже да учи по-усърдно и да докаже на хората, които управляват училищата, че е способен да се труди повече от всички. Защо Тео седеше в часа по испански и се тревожеше какво ще кажат възрастните? Това го дразнеше. Огромна част от живота му беше посветена на старанието да угажда на родителите си, на учителите и дори на Айк. Не можеше ли просто да си пише домашните, да направи каквото може на тестовете и да остави живота си да следва своя ход, без да се притеснява от възрастните?

Вторият час, геометрия, не мина много по-добре. Учениците вече съвсем открито обсъждаха резултатите си и това кой е успял и кой — не. Повечето изглеждаха изненадани, че Тео не се е представил по-добре.

На обед той потърси Ейприл, но тя не беше в кафенето. Натъкна се на Пийт, който изглеждаше унил досущ като Дарън. Прошепна на Тео, че се е провалил на тестовете и че го очаква трудно начало в девети клас. Току-виж, дори отпаднал, както баща му прекъснал образованието си в десети клас. Тео се помъчи да го насърчи, но не успя. Пийт му благодари, осведоми го, че баща му се справя добре в клиниката и че положението у дома се е успокоило.

Докато прекосяваше сам спортната площадка, Тео се запита как дете като Пийт да се представи добре на тестовете, след като в дома му е такъв хаос? Как да се съсредоточи един ученик, при положение че баща му непрекъснато влиза и излиза от затвора?

Откри Ейприл в ателието по изобразително изкуство на госпожа Бондюран и само един поглед му беше достатъчен да разбере всичко. Беше самичка, ядеше ябълка и си личеше, че е плакала. Той седна до нея.

— Стига, Ейприл, не е краят на света. И аз не успях, но в крайна сметка ще се оправим.

Тя прехапа устна и изтри бузите си.

— Ти не успя ли, Тео?

— Не. Почти. Една точка не ми достига.

— И на мен. — Тя стисна зъби, за да не се разплаче. — Просто най-добрите предмети по изкуство са в паралелките за напреднали. Само това искам, Тео, да уча изкуство и да правя изкуство.

— И така ще стане, Ейприл. Нищо не може да ти попречи да станеш прекрасна художничка. Има предостатъчно предмети за теб, за

мен и за всички останали. Гимназията „Стратънбърг“ е една от най-добрите в щата. Трябва да го преодолеем.

— Какво ще кажат вашите?

— Не ме интересува, честно. Няма да ни изпратят в помощно училище. Ще се справим в гимназията.

— И моята майка няма да се впечатли, а баща ми рядко си е у дома. Твоите родители поне се интересуват какво се случва с теб.

— Стига, Ейприл, ще се оправим.

— Не мога да повярвам, че Хали Кършо успя. Такава фукла е, вече се хвали наляво и надясно.

Хали беше най-готиното и най-популярно момиче в осми клас и Тео като повечето момчета страшно си падаше по нея.

— Само това ли ще обядваш? — попита той и кимна към ябълката на Ейприл.

— Да, искаш ли?

— Не, благодаря. Всъщност ми се яде тако. В днешното меню е, така че хайде да отидем да се наобядваме!

— Благодаря, но ще остана тук. Искам само да се скрия някъде.

— Не можеш да се скриеш, Ейприл. Животът продължава.

Поседяха малко мълчаливо.

— Знаеш ли, Тео — поде тя, — не съм лоша, но ми стана по-добре, когато разбрах, че и ти не си успял. Исках да успееш, не ме разбирай погрешно. Просто си единственият ми близък приятел. Може пък догодина да се паднем в един клас.

— Да, знам. Татко все повтаря: „Нещастиято обича да има компания“. Затова те разбирам. В момента си имаме компания колкото искаш, така че хайде да отидем да ядем тако.

— Не съм гладна.

— Ти никога не си гладна, но трябва да ядеш.

— Не искам да виждам никого. По-лесно ми е просто да седя тук и да си страдам.

— Добре, страдай си тогава. Какво ще кажеш да се видим в „Гъф“ и да хапнем замразен йогурт?

— Нямам пари, Тео.

— Добре, тогава те каня на среща и ще те почерпя. В четири?

— Ами добре.

— До тогава.

Госпожа Буун прегледа резултатите на Тео от тестовете и няколко минути не продума. Тео притеснено наблюдаваше лицето ѝ, снижен максимално на едно от двете големи кожени канапета срещу бюрото ѝ. Постара се да изглежда достоен за съжаление, но се съмняваше, че майка му ще се ядоса. Накрая тя въздъхна:

— Само една проклета точка и сега няма да те допуснат в най-хубавите класове в гимназията. Винаги съм мразела тези тестове. Вече знам защо.

— Съжалявам, мамо — каза Тео, макар че всъщност не се чувстваше толкова зле. — Ще получа само шестици и ще видят те.

— Точно така. Сега иди да съобщиш на баща си.

Тео и Джъдж се качиха горе и завариха господин Буун зад бюрото му.

— Татко, имам лоши новини — каза Тео и му подаде резултатите си.

Господин Буун задъвка химикалката си, докато намръщено преглеждаше резултатите.

— Какво се случи по естествените науки? — попита той.

— Не знам какво стана. Направих всичко по силите си, татко. Никога не съм обичал естествените науки.

— В такъв случай трябва по тези предмети да се стараеш повече. Само една проклета точка. Ако беше положил повече усилия, щеше да се класираш в паралелките за напреднали.

— Не е краят на света, татко. В нашата гимназия има добри учители във всички паралелки.

— Това не е извинение.

— Мама не се сърди. Ти защо се ядосваш?

— Не се ядосвам, просто съм разочарован. Аз не съм майка ти. Тя смята тестовете за загуба на време. Аз обаче ги намирам за много важни. Те измерват нивото на учениците и стимулират учителите.

— Въпреки всичко мога да завърша гимназията с отличие и точно това възнамерявам да направя. Ще видят те!

— Чейс успя ли да се класира?

Родителите на Чейс бяха близки приятели на семейство Буун.

Тео за малко да изтърси: „Какво те интересува Чейс?“, но се овладя навреме. Знаеше, че родителите си съперничат, но не разбираше защо.

— Разбира се, че се класира.

— Е, браво на него. Ще обсъдим въпроса по-късно. В момента съм много зает.

Тео и Джъдж отидоха в кабинета на Тео. Той заключи вратата, отпусна се тежко на стола и се вторачи в стената. Не помнеше кога за последен път баща му бе казал, че е разочарован от нещо, което синът му е направил. Чувстваше се ужасно и колкото повече мислеше за това, толкова по-зле му ставаше.

Беше петък и по традиция семейство Буун щеше да вечеря в „Малуф“, стар ливански ресторант, собственост на двама съпрузи, които обожаваха да си крещят. Семейство Буун винаги поръчваша риба и обикновено прекарваша приятно. Тази вечер обаче щеше да бъде различно. Щяха да бъдат напрегнати, защото господин Буун щеше да спомене провала на Тео на тестовете, а госпожа Буун щеше да се втурне да защитава сина си. Двамата рядко бяха единодушни, но винаги спореха културно. Докато се взираше в стената и галеше главата на кучето, Тео реши да си остане в лошо настроение. Щеше да се постарее да провали вечерята и така да подтикне майка си да нападне баща му.

Планът му допадна. Двамата с майка му щяха да се съюзят срещу господин Буун и да го накарат да се почувства зле. Малко преди четири Тео се запъти към „Гъф“ за срещата си с Ейприл.

9

Както винаги, Тео спа до късно в събота сутринта и когато най-сетне се осмели да слезе долу, майка му седеше на масата в кухнята все още по халат, четеше сутрешния вестник и го чакаше.

— Искаш ли бъркани яйца с бекон, Теди?

— Да. Къде е татко?

— Излезе да свърши някои неща, но ще се върне към девет да те вземе. Много се радва, че ще играе голф за пръв път от цял месец. Денят е прекрасен — малко е хладно, но той вече се е настроил.

Вечерята в „Малуф“ беше пълна катастрофа, точно както искаше Тео. Баща му отново даде воля на разочарованието си от резултатите на тестовете. Майка му остро изрази несъгласието си и макар да не подеха спор публично, се държаха ледено един с друг. Тео само се цупеше. Вечерта премина напрегнато и Тео нямаше търпение да се приберат, за да изтича в стаята си.

— Значи татко е в настроение тази сутрин? — попита сега той.

Майка му стоеше до печката и приготвяше яйцата.

— Разбира се, Тео. Ние сме адвокати, невинаги сме на едно мнение и спорим, но без лоши чувства. Освен това сме женени двайсет и пет години и умеем да общуваме.

— Неприятно ми е, че татко е разочарован от мен.

— Тео, двамата с баща ти се гордеем с теб. Справяш се прекрасно с всичко — в отряда на скаутите, в дебатите, в голфа, в училище. Не е разочарован.

— Е, на мен ми каза друго.

— Може би не се е изразил по най-добрия начин. Мисля, че съжaliaва за някои неща, затова иска да поиграете голф и да поговорите.

— В такъв случай не съм сигурен, че ми се играе голф.

— Хайде, бъди добро момче. Колко яйца?

— Две за мен и две за кучето.

— Сигурно ще ти бъде интересно да прегледаш заглавията в днешния вестник.

— Какво се е случило?

— Има статия за резултатите от тестовете. Училището ни се е представило много добре.

— Страхотно. Тъкмо от това имах нужда.

Тео неохотно посегна към „Стратънбърг Дейли Нюз“. Уводната статия беше хвалебствен репортаж за страхотните резултати от общите тестове на учениците от трети, пети и осми клас. Поздравяваха всички. От огромно значение беше подобряването на резултатите на учениците от „Ийст“. Те обикновено се представяха най-зле от трите училища в града, чиито възпитаници се вливаха в редиците на гимназията „Стратънбърг“.

Осмокласниците от „Стратънбърг“ и „Сентръл“ винаги демонстрираха по-високи резултати, а „Ийст“ изоставаше. Говореше се, че училището ще бъде поставено на изпитателен срок, ако положението не се подобри. „Ийст Мидъл“ се намираше в другия край на града и Тео почти не познаваше деца, които учеха там.

В средата на първата страница на вестника се мъдреше голяма снимка на д-р Кармен Ступ, градската инспекторка по образование. Цитираха хвалбите ѝ за тестовете и за представянето на „нашите“ ученици. Тео не я познаваше, но тя често се появяваше по вестниците. Беше останал с впечатлението, че е важна личност, макар че работата ѝ беше изпълнена с противоречия. Д-р Ступ, изглежда, изпитваше прекалено голямо удоволствие от нея, поне според мнението на Тео.

Под снимката ѝ беше представена сравнителна графика на резултатите на осмокласниците. „Стратънбърг“ и „Сентръл“ бяха наравно, а „Ийст“ изоставаше съвсем малко. След това имаше подобна графика от предишната година, според която „Ийст“ беше много по-назад. Д-р Ступ поздравяваше „Ийст“ за усърдната им работа и твърдеше, че напредъкът е удивителен.

Беконът цвърчеше и в кухнята се разнесе прекрасно ухание. Джъдж беше застанал до госпожа Буун и печката с неизменния умолителен поглед.

— Добри новини за „Ийст“ — отбеляза Тео.

— Да, определено — усмихна се леко госпожа Буун, скептична както винаги. — Явно учителите там най-накрая са се научили да

подготвят учениците за тестовете. Надали децата са станали по-умни. Просто са овладели системата на тестовете.

— Мамо, тези разговори започват да ми омръзват.

— На мен също.

Филийките изскочиха от тостера, госпожа Буун намаза с масло и двете и ги остави в чинията на Тео. Сложи и любимото му прасковено сладко, наля му чаша сок от грейпфрут и поднесе храната. На него и на Джъдж.

— Благодаря, мамо.

— За нищо, Теди. Сега си изяж закуската, а аз отивам да се насладя на една дълга топла вана.

Щеше да се излежава във ваната поне един час — Тео просто не го проумяваше. Мразеше топлите вани от деня на раждането си. И по душовете не си падаше особено, но не му оставаха много други варианти. Пък и имаше нещо... как да го кажем?... нехигиенично?... в това да се излежаваш в топла вода, която е хубава в началото, но става все по-мръсна, колкото повече трае мъчението. Душът поне отмиваше мръсната вода.

Тео обаче не сподели мислите си. Къпането беше другата причина да е такъв любител на лагеруването сред природата. Можеше дни наред да си ходи некъпан и на никого не му пукаше.

Чу джипа на баща си да спира в гаража. Джъдж изръмжа тихо, все едно постоянно е нащрек и е готов всеки момент да нападне, но побърза да насочи вниманието си обратно към яйцата и бекона.

Господин Буун влезе в кухнята с широка усмивка и сърдечно поздрави:

— Добро утро, Тео.

— Добро утро, татко.

— Готов ли си за голф?

— Само ако няма да обсъждаме тестовете.

— Дадено.

Господин Буун разроши пътьом косата на момчето и отбеляза:

— Прекрасен ден. Побързай.

Тео се усмихна. Баща му беше в прекрасно настроение. Всичко беше наред.

10

Късно в неделя следобед Тео седеше в стаята си и отегчено се взираше в домашните си, като мислеше за нещо съвсем различно. Телефонът му издрънча. Есемес от Ейприл: *Тео, трябва да поговорим. Веднага. Спешно. Среща в „Гъф“.*

Съобщението вещаеше единствено неприятности. Обстановката в семейството ѝ беше нестабилна — там се случваха странни неща. Отговори: *Добре. Какво има?*

Ще ти кажа, като се видим. Побързай.

Тео слезе по стълбите и заяви на майка си, че ще се види с Ейприл да хапнат замразен йогурт. Както можеше да очаква, тя го посъветва:

— Добре, но не прекалявай с това нещо.

Баща му, който четеше „Сънди Нюз“, се намеси:

— Това е просто кисело мляко. Не е ли здравословно?

— Има ужасно много захар, Уудс, а според мен Тео яде предостатъчно сладко.

— Само една топка, може ли? — попита Тео, макар че никога не хапваше само една топка и сега също не смяташе да се ограничава.

— И да се прибереш за вечеря — предупреди го майка му.

Вечерята в неделя беше най-нелюбимото ядене за Тео, защото готвеше майка му. Тя не се интересуваше особено от кулинария и неопитността ѝ беше очевидна.

— Разбира се, мамо. Връщам се след час.

На излизане си помисли, че госпожа Буун не му е наредила изрично да изяде само една топка сладолед. Той сам беше предложил, макар и с половин уста, а тя беше подминала думите му. Затова, поне според него, беше свободен да прави каквото си пожелае. Друго дете на мястото на Тео — е двама родители адвокати — щеше да бъде нащрек.

Ейприл го чакаше в сепарето в дъното, далече от всички останали. Не си беше поръчала нищо и изглеждаше напрегната.

— Какво да ти взема? — попита Тео.

— Нищо.

— Добре, тогава и аз няма да си поръчам нищо. А ако не си поръчаме нищо, ще ни помолят да напуснем.

— Добре. Една топка кокосов сладолед с лимон.

— Звучи ужасно.

— Моля те.

Тео поръча една топка за нея и обичайните две топки шоколадов сладолед с натрошени бисквити „Орео“ за себе си. Само да можеше да го види майка му! Плати и за двете и ги отнесе в сепарето.

— Мерси — учтиво каза Ейприл.

— Е, какво има? — попита Тео.

Тя все едно не забелязваше сладоледа.

— Не знам откъде да започна.

Ейприл замълча и се замисли. Изобщо не беше уплашена или тъжна, както очакваше Тео. Напротив, изглеждаше превъзбудена.

— Снощи нашите решиха да вечерят на някое хубаво място, защото имаха годишнина. Никога не излизат двамата, затова се зарадвах. Докато не ми съобщиха, че Джанел ще дойде да седи с мен. Аз съм на тринайсет и те непрекъснато ме оставят сама, затова просто не проумявах защо изведнъж имам нужда от бавачка. Обаче не исках да им развалям специалната вечер, пък и Джанел ми е нещо като стара приятелка. На осемнайсет е и когато бях по-малка, няколко пъти ме е гледала. Живее наблизо и е много готина. И така, Джанел дойде, поръчахме си пица и гледахме стари филми. Тя е голяма бърбровка и, честно казано, ми беше много забавно. Все едно е по-голямата ми сестра. Истинската ми по-голяма сестра Марч замина отдавна и снощи си дадох сметка колко много ми липсва. Както и да е, Джанел ме попита как са минали тестовете в училище и аз я осведомих, че за малко не съм успяла да вляза в паралелка за напреднали. Тя също не успяла, когато била осми клас, и ме увери, че няма нищо страшно. Обаче сега идва най-важното и трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого.

Тео само кимна. Преглътна и каза:

— Обещавам.

— Тео, става дума за нещо сериозно. Нещата може да загубеят.

— Добре.

- Може да се отрази и на отношенията ни.
- Ясно.
- Просто не повярвах на ушите си, когато чух.
- Няма ли да хапнеш поне една лъжичка?
- После. Трябва да ми обещаеш...
- Вече ти обещах, продължавай.
- Добре.

Ейприл се озърна подозрително. Двамата бяха единствените посетители в „Гъф“. Продавачката на безалкохолните напитки играеше на някаква игра на телефона си.

— Ето каква е работата. Джанел има по-голяма сестра, казва се Бинки, която преподава математика на осмокласниците в „Ийст“. Там е от няколко години и твърди, че училището има сериозни проблеми. Бинки каза на Джанел, че тази година група учители се събрали и променили резултатите след предаването на тестовете. Срещнали се в училището в събота, след приключването на тестовете, когато ти отиде на поход със скаутите, заключили вратата и няколко часа трили грешните отговори и ги заменяли с правилните.

Тео тъкмо поднасяше нова лъжичка сладолед към устата си. Върна я обратно в купичката и се вторачи в Ейприл.

— Джанел твърди така — увери го тя. — Бинки се отбила в училището в събота да си вземе слънчевите очила от стаята. Видяла колите им на паркинга и разбрала, че са там. По-късно една от учителките, която познава добре, ѝ доверила истината и Бинки се шашнала. Учителката се чувствала ужасно от стореното и се страхувала, че ще ги разкрият. Постъпили така, защото имало опасност училището да бъде поставено на изпитателен срок или нещо още по-лошо. Затова скалпили тази измама, Тео. Учителите мислели, че помагат на децата, че спасяват училището и така нататък.

- Мили боже! — подсвирна Тео.
- Можеш ли да повярваш?
- Не, не мога. Смахната работа!

Ейприл бавно си гребна сладолед — малка лъжичка. Тео беше твърде изумен, за да продължи да яде.

- Нали знаеш какво означава това?
- Да, струва ми се.

— Вероятно означава, че ти, аз и сигурно още няколко човека, които за едната бройка не влизат в специалните паралелки, сме били оцетени от измамата на учителите.

— И аз си помислих същото.

— Кой друг знае?

— Нямам представа, но допускам, че е голяма тайна.

— Колко души са участвали?

— Пет или шест.

— Луда работа. Никога не бива да има толкова съучастници в едно престъпление. Някой все ще си развърже езика.

— Престъпление ли? Противозаконно ли е?

Тео замълча и хапна лъжичка сладолед. Замисли се над въпроса ѝ няколко секунди и каза:

— Не знам. Сигурен съм, че ще ги уволнят, но не съм сигурен дали действително са нарушили закона. Ще проуча, когато отида в кантората.

— Звучиш като истински адвокат.

— Точно това ми е целта. Така впечатлявам момичетата.

— Добре, като си толкова умен, ми кажи какво да предприемем.

— Кой казва, че трябва да предприемаме нещо? Ако се оплачем, ще изглежда, че просто ни е яд, защото не сме успели. Според мен това е идеалният пример за неприятност, в която две любопитни хлапета не бива да си навират носа.

— Глупости, Тео. Знам, че дълбоко в себе си мечтаеше да влезеш в паралелка за напреднали точно както и аз. Аз поне си признавам честно. Страшно ми се искаше и съм дълбоко разочарована, че не съм в първите десет процента. И на двамата не ни достига една точка. А сега се оказва, че има реален шанс някои от успешите деца да го дължат на подправените резултати от онези учители. Не можем просто да бездействаме.

— Какво си намислила?

— Тук е твоята роля, господин адвокат. Защо не кажеш на родителите си?

— Защо ти не кажеш на твоите?

— Ти сериозно ли, Тео? Родителите ми са луди, знаеш го. Изобщо не ги интересува какви предмети уча и какви оценки получавам.

— Сигурно е приятно.

— Е, не е, повярвай ми. Мисля, че трябва да съобщиш на родителите си.

— Ще ми кажат да не се бъркам.

— Не, няма, Тео. Родителите ти са адвокати, знаят какво е правилно и какво не е и се възмуцават, когато някой спечели незаслужено. Особено майка ти. Тя никога не се отказва да се бори за справедлива кауза.

— Не съм сигурен. Още ми се струва, че ще го отдадат на озлоблението ни от неуспеха. Пък и не сме сигурни, че е вярно.

— Така е, не сме. Обясни ми обаче защо Бинки ще си измисля такава откачена история и ще я споделя със сестра си?

— Не мога.

— Така е, не можеш, защото историята е вярна. Замисли се какво знаем със сигурност: „Ийст Мидъл“ постигна драстично подобрене на резултатите на осмокласниците си. Всъщност според Джанел през всичките години, откакто съществуват тестовете, гимназията не е правила толкова голям скок. Доста подозрително, нали така?

— Да, подозрително е, признавам.

— Благодаря. Значи ще кажеш на майка си?

— Виж, Ейприл, трудно ми е да асимилирам всичко наведнъж. Дай ми малко време. Утрото е по-мъдро от вечерта, нали така? Да поговорим отново утре, какво ще кажеш?

— Добре.

Тео дояде сладоледа си. Ейприл не хареса своя, затова той изяде и него. За пръв път чуваше за кокосов сладолед с лимон, но не беше чак толкова лош. Когато и двете купички се изпразниха, децата си тръгнаха. Докато въртеше педалите към къщи, Тео продължаваше да се опитва да убеди сам себе си, че историята на Бинки е истина. Учители да подправят резултати от тестовете?

След вечеря, докато отново се размотаваше с домашните си, той направи онлайн проучване. Не му отне дълго да се добере до грозната истина. През последните десет години в поне четири училища в окръга учители бяха заловени за същото деяние, което Бинки беше описала на Джанел.

Невероятно!

11

В понеделник в училище Тео се постара да избягва Ейприл. Не искаше да обсъжда скандала с подправените резултати, ако изобщо имаше скандал, защото не желаше да се замесва. Пък и какво изобщо можеше да направи? Той беше най-обикновен ученик, тринайсетгодишно дете. Възрастните трябваше да се погрижат за проблема. Ако учителите в „Ийст“ бяха направили нещо нередно, щяха да ги заловят и накажат.

Тео нямаше да си пъха носа в тази работа.

Ейприл обаче имаше други планове. Приклеци го във вторник на обяд и настоя отново да се видят в „Гъф“. Тео не искаше, но какво можеше да направи? Джинсите му бяха леко отеснели, и то не само защото растеше, затова си поръча една топка сладолед. Мушнаха се в същото сепаре. Ейприл си избра мелба с къпини.

Тя хапна две лъжички, озърна се подозрително и прошепна:

— Трябва да ти покажа нещо.

— Добре.

— В неделя вечерта не можах да спя, затова реших да направя това. — Тя бръкна в раницата си и извади бял плик без никакви надписи.

— Какво е това? — попита Тео, докато го отваряше.

— Просто го прочети — подкани го Ейприл с известна гордост.

Тео извади писмо, напечатано на бял лист. Ето какво гласеше то:

До д-р Кармен Ступ,
Училищен инспектор в град Стратънбърг

Уважаема д-р Ступ,
Пише Ви загрижен гражданин. Постигнатият висок резултат от тестовете от прогимназията „Ийст Мидъл“, особено на осмокласниците, е много впечатляващ, както

сама изтъкнахте в свое интервю. Обаче трябва да научите истинската история. В събота, след приключването на тестовете, група учители на осмите класове от „Ийт“ се събрали в училището, извадили тестовете и при заключени врати изтрили грешни отговори, които заменили с верни. Не знам имената на всички учители — били са петима или шестима, — но сред тях били г-н Ландън и г-жа Ковак.

Не се съмнявам, че ако прегледате тези тестове, ще откриете голям брой изтрити отговори, повече от обичайното.

Случаят трябва да бъде незабавно разследван. В противен случай възнамерявам да изпратя копие от писмото до вестник „Стратънбърг Дейли Нюз“

Анонимен

Тео прочете писмото два пъти, сгъна го спокойно и каза:

— Хубаво писмо. Какво смяташ да правиш с него?

— Вече го направих. Изпратих го вчера, пуснах копие и до господин Робърт Макнайл, адвокат на училищното настоятелство. Намерих адреса на уебсайта му.

— Шегуваш се, нали?

— Говоря ти съвсем сериозно.

— Ами пръстовите отпечатъци?

— Бях с ръкавици. Видях го по телевизията.

— Облиза ли марката?

— Не.

— Облиза ли плика?

— Не. Сетих се и за това.

— Къде пусна писмото?

— В пощата на главната улица.

— Там има десетки охранителни камери.

— Които снимат хиляда човека дневно.

— Могат да го проследят до принтера ти.

— Сигурен ли си? Въобще не ме е страх. Защо изобщо биха ме заподозрели? В града живеят седемдесет и пет хиляди души.

Тео си пое дълбоко дъх и отмести поглед. Усмивката на Ейприл сякаш питаше: „Не съм ли умница?“

— Ейприл, не бива да обвиняваш хората, че са направили нещо нередно, без доказателства. Идеята ти не е добра. Ще ми се да я беше обсъдила с мен преди това.

— Канех се, но ти ме избягваше вчера.

— Можеше да почакаш до днес.

— Не исках да чакам. Трябваше да предприема нещо и ми беше кристално ясно, че ти не искаш да се забъркваш. Нали така?

— Да. Не исках да се забърквам. Ти също не биваше да го правиш.

Усмивката ѝ се стопи и на нейно място се появи гримаса.

— Тео, ами ако писмото ги подтикне да разследват случая? Ако се разровят и намерят нещо? Ще разобличат измамата.

— И тогава какво? Ще анулират тестовете и ще трябва да ги правим отново, така ли?

— Не знам. Не мога да отговоря. Сигурно ще намерят решение, когато се стигне дотам.

Тео хапна няколко лъжички и се помъчи да подреди мислите си.

— Никой друг не знае, нали?

— Само ти. Не се осмелих да кажа на никого. Защо си толкова притеснен, Тео? Доктор Ступ и адвокатът най-вероятно няма да обърнат внимание на писмото, но какво ще стане, ако го приемат на сериозно? Съгласи се, че случаят трябва да се разследва. Ако се разровят и не открият нищо, точка. Обаче ако наистина е извършена измама, ще я разобличат и ще се окаже, че съм постъпила правилно, нали?

— Сигурно. Просто не ми допада да обвиняваш някого, без да знаеш фактите.

— Ама че адвокат си станал, Тео.

— Добре. Аз съм адвокатът, ти си клиентът. Съветвам те да зарежеш тази история и да не обелваш нито дума пред никого. Никога. Разбра ли?

— Разбрах. Престани да се тревожиш.

Тео плъзна писмото обратно към нея.

— Не, този екземпляр е за теб.

— Не го искам.

12

Два дни по-късно Тео изтопурка надолу по стълбите, следван от Джъдж, и завари майка си в кухнята. Беше облечена с тъмнокафява рокля и подходящи обувки на висок ток и Тео веднага разбра, че тя ще ходи в съда. Майка му пазеше най-хубавите си дрехи за такива случаи и често се оплакваше, че от жените адвокати се очаква да бъдат елегантни, а мъжете могат да си ходят както си искат. Според Тео не беше вярно. Той прекарваше много време в съдебните зали и смяташе, че всички адвокати се издокарват, когато се явяват пред съдебно жури или пред съдиите.

— Трябва да съм в съда в девет, Тео — каза майка му. — Ще бъда там цял ден и сигурно ще закъснея за вечеря.

— Добре, мамо. Какво става?

— Бракоразводно дело. Хвърли едно око на сутрешния вестник.

Тео сипваше „Чириос“ поравно в две големи купи. Джъдж често оглеждаше и неговата купа, преди да се нахвърли на своята, за да се увери, че е получил, колкото и Тео.

Тя го целуна по бузата.

— Тръгвам. Имаш ли пари за обяд?

— Да, госпожо.

— Написали си домашните?

— Всичките, мамо.

— Пожелавам ти страхотен ден, Теди, и не забравяй да се усмихваш.

— Дадено.

— И да заключиш.

— Добре, мамо.

След като тя затвори вратата, Тео седна да закуси. Придърпа вестника и погледна първата страница. Голямото заглавие гласеше: „Възникват въпроси около тестовете“. Тео забрави за закуската и зачете. Репортерът се позоваваше на анонимен източник и пишеше, че училищните власти разследват слухове за вероятно фалшифициране на

резултатите от тестовете на осмокласниците в „Ийст Мидъл“. Репортерът повтаряше вече известното: че осмокласниците в училището са демонстрирали забележително повишаване на нивото в сравнение с предишната година, толкова забележително, че са възникнали подозрения. Още по-подозрително било, че училищната управа отказвала да говори. Имаше още една снимка на д-р Кармен Ступ и репортерът пишеше, че всичките му опити да разговаря с инспекторката са получили отказ. Адвокатът на училищното настоятелство г-н Робърт Макнайл не отговарял на обажданията му. Репортерът се беше опитал да разговаря с няколко човека, но всички му бяха отказали. Неназованият му източник твърдеше, че д-р Ступ и г-н Макнайл са получили анонимно писмо, което предизвиква много въпроси относно „промяна“ на резултатите.

Статията звучеше нападателно и не оставяше нито капка съмнение, че журналистът няма да се откаже.

— Ау! — промърмори Тео и изгуби апетит.

Препрочете статията и успя да преглътне няколко лъжици, после набързо изплакна купите, забрави да си измие зъбите и се сбогува с Джъдж. Кучето не беше доволно, че го оставят само у дома. Обикновено господин Буун го караше в кантората, но понякога се налагаше да остава само по цял ден. А това го разстройваше. Тео потупа успокоително Джъдж по главата и обеща да мине да го вземе след училище.

След втория час Тео се промъкна в лабораторията, отвори лаптопа си и прегледа местните новини. Имаше нещо ново. В девет часа сутринта д-р Ступ беше направила изявление, в което твърдеше, че училищното настоятелство е наело „независими следователи“ да проучат „слуховете“ за измами в „Ийст Мидъл“.

Разследването се развиваше по-бързо от новината за него. Всъщност подозренията на д-р Ступ и екипа ѝ се породили малко след като видели резултатите от тестовете. Напредъкът в „Ийст Мидъл“ бил недостоверно голям. Те обаче били принудени да приемат резултатите и дори ги коментирали ласкаво, защото искрено се надявали зад тях да не се крие нищо престъпно. Може би резултатите просто били точни и животът щял да си продължи мирно и кротко.

Анонимното писмо обаче ги озадачило. Фактът, че авторът му проявил достатъчно смелост да назове имена на извършители — г-н

Ландън и г-жа Ковак, принудил д-р Ступ да започне да задава въпроси. Адвокатът господин Макнайл я посъветвал незабавно да наеме следователи извън училищната система и да стигне до дъното на проблема. И после някой — никога нямало да узнаят кой — издал новината на репортера от вестника и скандалът вече се раздухваше.

Следователите преглеждали тестовите часове наред. Заключение им било очевидно и просто: да, в тестовите на осмокласниците имало много повече изтрити отговори от нормалното. Например обикновено на двучасов изпит по история с петдесет въпроса изпитваният прави пет поправки. Той изтрива отметката си за отговор А, Б, В, Г или Д и прави нова за втория си, правилен избор с обикновен графитен молив. В изпитните материали на някои от осмокласниците в „Ийст“ обаче имало до петнайсет изтривания. Късно в четвъртък следобед следователите се срещнаха с д-р Ступ и екипа ѝ, за да им съобщят лошата новина. Тя им беше наредила да продължат да действат с нужната бързина. Репортерът звънеше по телефона и положението можеше да излезе от контрол.

В петък, докато Тео се криеше в библиотеката и преглеждаше новините в интернет, директорът на „Ийст Мидъл“ повика в кабинета си госпожа Емили Ковак. Там я чакаха двама следователи. Държаха се любезно и вежливо и ѝ обясниха, че искат да ѝ зададат няколко рутинни въпроса. Тя тутакси изпадна в паника.

Първият следовател я попита:

— Върнахте ли се в училището в събота след приключването на тестовите?

— Ами май не си спомням.

— Беше само преди три седмици. Често ли идвате в училището в събота?

— Понякога.

Тя стрелна уплашен поглед към директора, който я гледаше толкова гневно, сякаш я беше спипал да краде парите за обяд на някое дете.

— В такъв случай се постарайте да си спомните дали сте се върнали в училището въпросната събота.

— Май си спомням, че се върнах. Да, след приключването на тестовите.

— И по каква причина се върнахте?

— Да взема няколко домашни за оценяване.

— Разбирам. Но тази седмица учениците не са имали домашни, нали? По време на тестовете не се дава домашна работа или греша? — погледна към директора следователят.

— Точно така — потвърди директорът.

Госпожа Ковак прегърби рамене и доби объркан вид.

— Бяха стари домашни, които бях забравила да оценя. Какво целите с тези въпроси? — попита тя.

— Имаше ли други учители тук в събота?

— Не помня да съм видяла някого — напрегнато отговори тя.

— Господин Ландън тук ли беше?

Тя отмести поглед и се помъчи да си даде вид, че не помни.

— Видяхте ли се с господин Ландън и с други учители тук онази събота?

Тя не помнеше. С напредването на разговора си спомняше все по-малко. Разследващият нито веднъж не спомена вероятността тестовете да са били подправени — щеше да го направи впоследствие. Час и половина по-късно директорът помоли учителката да остане в кабинета му за няколко минути. Двамата следователи си тръгнаха и влязоха в съседния кабинет, където напрегнато ги чакаше господин Ландън. Оказа се, че и на него паметта му изневерява; той беше много неспокоен и все заекваше.

За следователите беше повече от ясно, че ако учителите бяха действали съвместно и бяха подправили резултатите от тестовете, те се бяха сплотили и никой не изглеждаше склонен да говори. Обаче слуховете бързо плъзнаха в училището. По обед малки групички учители си шушукаха уплашено по коридорите, а догадките плъзнаха навсякъде в „Ийст Мидъл“.

Междувременно на обед Тео намери Ейприл в кафенето и седна до нея. Не можеха да говорят, защото край тях имаше други деца, затова отидоха на спортната площадка. Тя беше проверила онлайн и знаеше за разследването.

— Допускам, че си искала точно това — каза Тео.

— Май да.

— Изглеждаш ми уплашена.

— Правилно ли постъпих, Тео? Кажете ми, моля те.

— Не знам. Ако разследването установи скандално подправени резултати и лошите бъдат наказани, тогава ще можем да кажем, че си постъпила правилно. Ако няма скандал, нищо лошо няма да се случи на никого и писмото ти ще се окаже безобидно.

— Тогава какво те притеснява?

— Не знам. Просто съм смутен от причината, поради която го направи. В известен смисъл ми се струва егоистично. Почувства се измамена, защото не успя да влезеш в паралелка за напреднали, затова раздуха всичко едва ли не за отмъщение.

— Не съм егоистка, Тео. Това наистина ме обижда.

— Извинявай, но ти ме попита.

— И не беше за отмъщение. Звучи странно от твоята уста — нали винаги твърдиш, че браниш справедливостта? Да допуснем, че онези учители са направили, каквото са направили, че са допуснали грешка, която е оцетила някои ученици — мен, теб и още други? Не мислиш ли, че е редно да бъдат разобличени и наказани?

— Да. И не твърдя, че си постъпила неправилно, Ейприл. Просто в момента не знам какво да мисля.

— Искам да ми бъдеш приятел, Тео.

— Винаги съм твой приятел. И никой никога няма да узнае какво си направила, ясно?

— Ясно.

За огромна радост на Ейприл Джанел ѝ се обади в събота сутринта и я покани да отидат на кино — можели да гледат някоя сутрешна прожекция и после да хапнат пица. Бащата на Ейприл, Том Финмор, по случайност се оказа у дома, което беше истинска рядкост, и беше в добро настроение, което беше още по-голяма рядкост. Той позволи и ѝ даде пари. Момичетата извървяха няколко пресечки до киното, гледаха някаква романтична комедия с Ейми Полър, после отидоха в „Санто“ — популярно заведение близо до колежа „Стратън“, където сервираха „световноизвестната сицилианска пица“.

Ейприл се чувстваше като най-голямата щастливка на света. Беше излязла с осемнайсетгодишна гимназистка, готино момиче, което скоро щеше да напусне дома си и да замине да учи в колеж.

Докато похапваха пица, Джанел заговори за сестра си Бинки и за бурята, която се задаваше в прогимназията „Ийст“.

Бинки се тревожеше за своя приятелка и колежка. Дженива Хъл бе сред петимата учители, заподозрени в измама. Дженива уж била изпълнена с угризения заради участието си в подмяната на резултатите и била притеснена до смърт да не я заловят. Из цялото училище били плъзнали следователи и репортери, всички се тревожели. Дори Бинки и учителите, които не били замесени. Ако скандалът се раздухаше, цялото училище щеше да получи огромна плесница. А и бездруго си имаше предостатъчно проблеми. Скандалът вероятно щеше да му навреди сериозно и дори да предизвика закриването му.

Внезапно Ейприл усети как коремът ѝ се стяга. На огромен възел. До каква степен тази бъркотия се дължеше на нея? Нямахше представа, но се чувстваше виновна за нещо.

Джанел знаеше, че Ейприл е близка приятелка на Тео и че майката на Тео е уважаван адвокат. Бинки се чудела дали госпожа Буун би се съгласила да се срещне с Дженива Хъл.

Положението става наистина странно, помисли си Ейприл. Гризеше парчето си пица, но нямаше апетит. Всичко беше много

объркано: на Тео не му беше достигнала само една точка, за да се класира в паралелка за напреднали, точно като на Ейприл, а сега майка му можеше да стане адвокат на една от учителките, отговорни за неуспеха на сина ѝ. Ейприл обясни, че няма представа дали госпожа Буун ще прояви интерес и ще поеме подобен случай. Дженива Хъл трябва да ѝ се обади и да попита.

Ейприл вече се беше замесила по-сериозно, отколкото възнамеряваше. Искаше ѝ се никога да не бе чувала за Бинки, Дженива Хъл, господин Ландън или госпожа Ковак. Защо точно тя се бе оказала човекът, който знаеше имената на трима от петимата извършители? Само да не беше изпращала анонимното писмо! Трябваше да послуша Тео.

Както винаги, неделният брой на „Стратънбърг Нюз“ беше дебел близо три сантиметра и почти половината беше пълен с реклами. Този факт ужасно дразнеше господин Буун, който всяка неделя сутрин мърмореше за разхищението на хартия. Госпожа Буун наля масло в огъня, като подметна:

— Не мога да повярвам, че има толкова реклами!

Намигна на Тео и двамата бяха залети от потока оплаквания на господин Буун. Такива номера си въртяха възрастните.

Тео рядко четеше сутрешния вестник, но напоследък беше запленил от новините. И наистина, заглавието на първа страница гласеше: „Продължава разследването на резултатите от тестовете в «Ийст Мидъл»“. Същият журналист — човекът явно си имаше мисия — пишеше, че частните следователи, наети от училищното настоятелство, работят денонощно, за да приключат със задачата си. Бяха интервюирали много преподаватели на осмите класове — общо бяха двайсет и двама — и твърдяха, че са постигнали „значителен напредък“. Няколко учители обаче отказваха да им съдействат. Д-р Ступ уверяваше всички в желанието на своя екип да бъде проведено щателно разследване и така нататък. Тя обещаваеше, ако открият нередности, да предприемат открити и енергични мерки. Никакви тайни.

Статията завършваше с тревожни думи. Цитираше се Джак Хоугън, прокурор и главен обвинител по наказателни дела, който заявяваше, че той и колегите му „на този етап не участват в разследването, но го държат под око“.

Тео прочете това и попита баща си:

— Татко, възможно ли е тези учители здравата да загазят?

Родителите му не се занимаваха с наказателни дела. Господин Буун се бе специализирал в сделки с недвижими имоти и рядко ходеше в съда. Госпожа Буун се беше насочила към семейното право и водеше много бракоразводни дела. Понякога поемаше случаи, които я принуждаваха да си има вземане-даване с полицията, като бъркотията със семейство Холанд и обвиненията срещу бащата на Пийт, но в повечето случаи избягваше наказателното право.

Ала тъй като и двамата бяха адвокати, никога не пропускаха да коментират правен казус. Госпожа Буун тутакси отговори:

— Не, разбира се. Това е вътрешен въпрос и учителите ще бъдат наказани от училищното настоятелство.

И понеже двамата съпрузи никога не бяха на едно мнение по правните казуси, господин Буун възрази:

— Не съм толкова сигурен. Ако се окаже вярно и тези учители са действали заедно, може да се изправят пред обвинение в заговор. Не твърдя, че би било правилно, но прокурорите много обичат заговорите и често реагират прекомерно агресивно.

— Нелепо е, Уудс — възкликна госпожа Буун. — Тези хора не са престъпници. Може да са постъпили неправилно, но не са нарушили никакъв закон.

— Не казах, че са престъпници, но това е сива зона, в която мнозина могат здравата да си изпатят.

Госпожа Буун поклати глава, но не каза нищо. Господин Буун беше прав.

— Какво точно е заговор? — попита Тео.

Господин Буун се позамисли и отговори:

— Когато двама или повече души съвместно извършват непозволено или противозаконно деяние. В наше време прокурорите го използват като обобщаващо понятие за всякакви прояви на лошо поведение. Имам приятел наказателен адвокат, който твърди, че обвинението в заговор се използва често, когато не е ясно какво престъпление е извършено. Не си ли съгласна, Марсела?

— Може би — сви рамене тя.

Тео си мислеше за Ейприл и за нейното анонимно писмо. Ако по някаква причина учителите бяха арестувани и обвинени в

престъпление, Ейприл никога нямаше да си прости. Тео знаеше, че тя се информира за всичко от вестника и онлайн и сега вероятно умираше от притеснение.

— Не се чувствам много добре — каза Тео. — Мисля, че имам разстройство.

— Каква изненада! — възкликна господин Буун. — Неделя сутрин е, време е да се приготвяш за църква, а ти не се чувстваш добре. Много често взе да се случва.

— Изглеждаш ми съвсем добре — отбеляза госпожа Буун.

— Наистина ли ще ходим на бърнч у семейство Бейли?

— Ами да, Тео — отговори майка му, — втората неделя на месеца е и ние винаги се виждаме с приятелите си след църква.

— Ваши приятели, не мои. Аз ще съм единственото дете там и ще умра от скука. Мразя тези бърнчове. Отегчавам се. Вие, възрастните, си говорите ваши си работи. И всички ми се хият, разпитват ме за училище и се правят на забавни, все едно съм някое сладко пале, което има нужда да го развличат. Ужас!

Родителите му се спогледаха — май този път наистина го чуха. Подобни погледи бяха рядкост, когато обсъждаха традициите на семейство Буун. Тези дребни ритуали бяха важни за тях и те не искаха да разстройват организацията на живота си.

— А какво ще обядваш? — попита накрая госпожа Буун.

Нещо, каквото и да е.

— Ще се прибера и ще си направя сандвич. Моля те, мамо, нека да не идвам.

— Е, семейство Бейли ще се разочароват — попреувеличи господин Буун.

— На кого му пука за семейство Бейли? — попита Тео. — Ще го преживеят. Пожелавам ви приятно прекарване с другите възрастни, на никого няма да липсвам. Моля ви.

— Е, какво ще кажеш, Уудс? — попита госпожа Буун.

— И аз бих искал да го пропусна — изломоти съпругът ѝ през смях, макар че госпожа Буун не виждаше нищо смешно.

Тя погледна Тео и каза:

— Добре, само този път.

Тео не можеше да повярва на късмета си.

— Благодаря, мамо!

— А сега тичай горе да се приготвиш за църква.

В понеделник сутринта Тео подрани с няколко минути в училище. До стойката за велосипедите го пресрещна ухилен Пийт Холанд.

— Татко се прибра вчера, Тео, една седмица по-рано, и е в страхотна форма. Изглежда добре, съвсем здрав е и отново ни обеща, че ще престане да пие. Прекарахме си страхотно. Снощи ни заведе на пица — за пръв път го прави. Никога не съм виждал родителите си да се усмихват и да се смеят толкова.

— Супер, Пийт.

Двамата бавно крачеха към училището.

— Известно време ще ни бъде много трудно, защото е изгубил работата си, но татко е сигурен, че скоро ще си намери нова. Днес излезе рано да търси. Престана и да пуши и обеща, че въпреки никога повече няма да има алкохол и цигари. Не мога да повярвам, Тео, наистина.

— Радвам се за теб, Пийт.

— Искях само да ти благодаря. Благодаря ти, че си ми приятел, и огромна признателност най-вече на майка ти. Тя е страхотна.

— Радвам се, че успях да помогна, Пийт. Прав си, мама е страхотна.

— Баща ти също.

— Късметлия съм, Пийт.

Двамата се ръкуваха и всеки се отправи към класната си стая.

Седмицата в прогимназията „Стратънбърг“ започна както обикновено. Само на шест километра от там, в „Ийст Мидъл“, седмицата започваше трудно.

В началото на първия учебен час директорът влезе в класната стая на господин Ландън и го помоли да дойде в кабинета му. Трина следователи ги очакваха със сериозни лица. Върху малката заседателна

маса се мъдреше подозрителна черна кутия, от която стърчаха кабели и разни джаджи. Изглеждаше страховито.

Господин Ландън седна и се вторачи в нея.

— Моля те да се подложиш на тест с полиграф — каза директорът.

— Детектор на лъжата? — стреснато попита господин Ландън.

— Точно така — потвърди един от следователите.

— Защо?

— Мисля, че знаеш — отговори директорът.

— Ще ви разпитаме какво сте правили заедно с Дженива Хъл, Емили Ковак, Том Уилингам и Пен Норман в деня след приключването на тестовете.

Главата на господин Ландън клюмна. Те знаеха. Разполагаха с петте имена. С работата му беше свършено. Край с кариерата му. Той закри очите си с ръце и се помъчи да запази самообладание. След дълго и измъчено мълчание той проговори:

— А ако откажа да се подложам на тест с полиграф?

— Ще бъдеш отстранен от работа и незабавно изведен от училище — отговори директорът доста остро.

— А ако се подложам на теста и се проваля?

— Опасявам се, че не можеш да подправиш резултатите от този тест.

Очите на господин Ландън се навлажниха и той ги избърса.

— Няма да говоря — заяви той с треперещи устни.

— В такъв случай те отстранявам от работа до второ нареждане — каза директорът. — Ще те придружа до кабинета ти да си събереш нещата и после до паркинга. Съжалявам, Пол.

— Аз също.

Двамата излязоха заедно и в коридора господин Ландън попита:

— Какво да кажа на учениците си?

— Засега им кажи, че не се чувстваш добре.

— Почти отговаря на истината.

Влязоха в класната стая на господин Ландън, където един асистент разговаряше с учениците. Господин Ландън безмълвно взе сакото и чантата си. Дори не погледна децата на излизане. Директорът го изведе от сградата, без да обели и дума, и изпрати колата му с поглед. След това се върна в сградата и се отправи към класната стая

на Емили Ковак. Извини се, че я прекъсва, и я помоли да го придружи до кабинета му. Когато тя влезе и видя странното устройство на масата, заключи, че денят ѝ току-що сериозно се е провалил.

— Какво е това?

Един от следователите — същият, с когото тя се беше срещнала предишната седмица — каза:

— Молим ви да се подложите на тест с полиграф.

— Заради какво?

— Заради тестовете — отговори директорът. — Помолихме Пол Ландън да направи същото, но той отказа и е отстранен от работа. Току-що си тръгна. Сега е твой ред, после — на Дженива Хъл, Том Уилингам и Пен Норман.

— Цялата банда значи — равнодушно отбеляза тя, все едно го бе очаквала.

— Да, Емили, цялата банда. Знаем какво е станало.

— Е, щом знаете, не е нужно да ви казвам. Няма да се подложа на детектор на лъжата. Нямам доверие на тези машини.

— В такъв случай те отстранявам незабавно. Ще те придружа до класната стая да си вземеш нещата и после до паркинга.

Докато потегляше от училището, Пол Ландън се зачуди дали да не звънне или да изпрати есемес на Дженива Хъл, която днес сутринта нямаше часове. Удобно си беше взела почивен ден, сякаш беше надушила, че предстои да се случи нещо неприятно. А после той си даде сметка, че сигурно ще проверят и телефонните му разговори. Не беше сигурен точно кой ще ги провери, но изведнъж му се стори, че не е разумно да използва телефона си в този момент. Вместо това отиде право в апартамента на Дженива Хъл и позвъни на вратата ѝ. Тя беше млада, само на двацет и девет, и живееше сама. Отвори му, покани го да влезе и пригответи кафе. Цял час обсъждаха грешките си и се опитваха да решат какво да предприемат. Пол Ландън преподаваше двацет години и учениците го обичаха. Дженива Хъл преподаваше в „Ийст Мидъл“ от пет години и все още не беше сигурна, че учителската професия е нейното призвание. В този ужасен момент това ѝ се струваше малко вероятно. И двамата бяха уплашени и в плен

на силни емоции. Бяха сигурни, че ще бъдат уволнени, и се чудеха какво да правят.

В името на справедливостта трябва да отбележим, че господин Ландън пое отговорност за скандала с измамата. Преди три години беше започнал сам да подправя резултатите от тестовете. По онова време причината беше основателна, поне в неговите очи. Мразеше тестовете и не искаше учениците му да бъдат заклеймявани като слабаци. В „Ийст Мидъл“ учеха предимно деца на семейства с ниски доходи, но те бяха точно толкова умни, колкото другите осмокласници в града. Просто у дома не получаваха същата подкрепа и същите възможности. Той промени някои резултати, после привлече към делото Емили Ковак и Том Уилингам, които му бяха близки приятели. По-късно към малката им група се присъединиха Пен Норман и Дженива.

Сега всичко това му се струваше много глупаво. Рано или късно щяха да ги заловят. Бяха започнали да мамят нагло и оставяха твърде видима следа.

— Смяташ ли, че трябва да си наемем адвокат? — попита Дженива.

— Не знам — отвърна Пол. — Аз наистина не мога да си позволя.

Телефонът на Дженива Хъл избръмча. Беше директорът.

— Няма да вдигна — отсече тя.

— Не можеш да се криеш вечно — изтъкна господин Ландън.

— Знам.

Междувременно в прогимназията „Ийст“ Том Уилингам и Пен Норман също отказаха да се подложат на детектора на лъжата. По обед в училището се вихреха слухове и всички бяха научили за отстраняването на учителите от работа. С есемес до всички служители директорът свика събрание в края на учебния ден, за да обсъдят създаването се положение.

Бюрото на Елза се намираше непосредствено до входа на кантора „Буун и Буун“ и приличаше по-скоро на команден център, отколкото на рецепция. Тя с лекота се справяше с четирите входящи линии. Всеки, който се обаждаше, биваше посрещан с неизменно професионален поздрав, макар че много от обажданията бяха нежелани. Елза веднага познаваше дали човекът, който звъни, просто търси безплатен съвет, иска да отправи несъстоятелен иск, нуждае се от адвокат за дела, които двамата Буун избягваха, или просто е поредната откачалка на телефона. След трийсет години на поста си тя беше развила шесто чувство за това кой е истински нуждаещ се и кого трябва да избягва. Освен това се оправяше и с посетителите: с подранилите клиенти, с неочакваните посетители, с продавачите от врата на врата, с несекващия поток търговци на правни пособия и канцелария и с адвокатите, които идваха на различни срещи. Елза контролираше графика на всички в кантората, включително ангажиментите на Тео и часовете му за преглед при зъболекар или лекар. Следеше рождените дни, годишнините, крайните срокове и датите за явяване в съда и изпращаше цветя от името на кантората за погребения и заупокойни служби. Тя приготвяше кафето и се стараеше винаги да има прясно сварено. Тя хранеше Джъдж, който вечно се навърташе наоколо с гладен поглед. Тя напомняше на господин Буун да си взема хапчетата. Тя му се мръщеше, че пуши лула, макар всички да знаеха, че това е чиста загуба на време. Тя се оправяше с пощата, ходеше до банката, понякога поръчваше обяд, водеше рутинната кореспонденция и печаташе по-бързо от всяка друга правна секретарка в града. С две думи, Елза въртеше кантората и за жена, прехвърлила седемдесетте, направо бликаше от енергия.

В понеделник следобед тя пишеше нещо на компютъра, когато в кантората се появи млада жена без предварително уговорена среща. Представи се като Дженива Хъл и каза, че е крайно наложително да

говори с госпожа Марсела Буун. Елза тутакси усети, че жената е в беда и се нуждае от помощ, затова учтиво отговори:

— Госпожа Буун е заета в момента.

— Знам. Трябваше да се обадя предварително.

— Може ли да попитам за какво става въпрос? — попита Елза, привидно ненатрапчиво, но всъщност наистина беше любопитна.

— Предпочитам да не казвам — отговори Дженива Хъл.

— Разбирам, но госпожа Буун е специалист по семейно право, затова има редица случаи, които не би поела.

Дженива Хъл се озърна като човек, който има отчайваща нужда от поверителност, после преглътна измъчено и каза:

— Аз съм учителка и се опасявам, че ще бъда уволнена.

— Разбирам. Къде преподавате?

— В „Ийст Мидъл“.

Елза бързо съобрази за какво става дума и каза:

— Ако нямате нищо против да почакате, ще проверя дали госпожа Буун разполага с малко време.

— Благодаря.

Елза ѝ подаде лист хартия.

— Седнете в заседателната зала и попълнете този въпросник. Някои основни данни. Да Ви предложи кафе?

— Не, благодаря.

Петнайсет минути по-късно Елза придружи Дженива Хъл до изискания и стилин кабинет на госпожа Буун. Двете се запознаха и Елза излезе. Дженива седна, а госпожа Буун се настани на своя въртящ се стол зад подреденото си бюро от хром и стъкло.

— С какво мога да Ви помогна? — поде тя с професионална усмивка.

— За пръв път наемам адвокат.

— Е, добре дошли в Америка. Рано или късно всеки се нуждае от адвокат.

— Ами мисля, че ще бъда уволнена от „Ийст Мидъл“.

— На какво основание?

— Управата смята, че съм замесена в скандала с подправянето на резултатите от тестовете на осмокласниците.

Госпожа Буун си записа нещо и се замисли над думите на посетителката си.

— Е, Дженива, не съм сигурна, че трябва да поема случая Ви. Синът ми е осмокласник в „Стратънбърг“.

— Знам — прекъсна я учителката. — Чувала съм за Тео. От приятели.

— Допускам, че много хора го познават. Както и да е, Тео е умно дете и добър ученик, но само една точка не му достигна да се класира за паралелките за напреднали. Аз лично не съм привърженик на тестовете и не одобрявам системата за оценяване в гимназията, освен това съм сигурна, че Тео ще се представи добре във всяко училище на всяко ниво. Но ми се струва, че може да възникне конфликт на интереси, заради факта че той ми е син, и резултатите от тестовете.

— Мислих над това и смятам, че когато истината излезе наяве, няма да има значение. Резултатите от тестовете вероятно ще бъдат отхвърлени, а, честно казано, не знам какво ще се случи след това. Мен ще ме изхвърлят, а Тео ще получи нов шанс. Или пък резултатите на децата ще бъдат съответно променени. Просто не знам.

— И сте дошли да ми кажете истината?

Дженива замълча и отмести поглед.

— Искам да Ви попитам нещо.

— Добре.

— Ако станете мой адвокат, всичко, което Ви кажа, си остава в тази стая, нали?

— Несъмнено.

— И не можете да кажете на никого?

— Никога. Адвокатът трябва да пази тайните на клиентите си. Разговорите са строго поверителни. Единственото изключение е, когато адвокатът е убеден, че клиентът му е в състояние да навреди на други хора, но в моята кариера това не се е случвало.

— Е, в такъв случай мой адвокат ли сте?

— Ако се договорим да не замесваме Тео, да, ще Ви представявам.

— Аз мога да го направя, но вие ще можете ли? Вие сте негова майка.

— Освен това съм и професионалист, Дженива. Семейният ми живот си остава у дома. Тео при всички случаи ще бъде добре.

— Ще знае ли, че съм ваша клиентка?

— Обикновено Тео не знае кои са клиентите ми, но винаги има вероятност да разбере. Не би следвало да има значение. Защо не ми разкажете всичко, а после ще решим дали трябва да продължим напред заедно. Отново ви повтарям, че всичко, което ми кажете, остава поверително.

— Добре.

Дженива си пое дълбоко дъх и започна със събитията от сутринта: следователите и техния полиграф, незабавното отстраняване от работа на четиримата ѝ колеги; собственото ѝ вероятно уволнение. Колкото повече говореше, толкова повече се разпалваше. Госпожа Буун слушаше внимателно и си водеше бележки.

Накрая Дженива се върна на началото на историята.

— Сигурна съм, че знаете колко добри деца от семейства с ниски доходи има в „Ийст Мидъл“. Училището се намира в по-бедната част на града, освен това от инспектората обикновено изпращат повечето нови ученици при нас. Затова имаме много семейства на имигранти, много деца, за които английският е втори език и които се стараят да го усвоят. Ние, учителите, смятаме за несправедливо толкова много такива деца да бъдат разпределяни в „Ийст Мидъл“, но не зависи от нас. Обичаме учениците си. Идват всеки ден с широка усмивка и щастливо сърце, изпълнени с желание да учат. Не всеки ден имат пари за обяд или си носят закуска, затова ние се грижим за тях. Никой не остава гладен. Мисля, че на нас ни се налага да се трудим по-усърдно като преподаватели, защото често оставаме до късно да обучаваме деца, които имат трудности с езика. Освен това вечер сме на разположение на родителите, които работят на две-три места и не могат да се отбиват в училище през деня. На нашите ученици им се налага да превеждат, а това често е трудно. В класа си имам две вьетнамчета, чиито родители почти не говорят английски, но са дълбоко загрижени за успеха на децата си. Опитвам се да Ви обясня, че в „Ийст Мидъл“ действат по-различни правила. Много е тежко да гледаме как децата ни се мъчат на задължителните тестове, а после показват и по-ниски резултати от другите и се оказват заклеймени като глупави или изоставащи. Не са глупави и не заслужават да са в паралелките за изоставащи в гимназията. Ето оттам започна всичко, госпожо Буун. Ние го направихме. Виновни сме. Ще бъдем уволнени и

това ще е краят на кариерата ни. Но постъпихме така, за да помогнем на учениците си и да спасим училището.

Дженива най-сетне замълча и изтри бузите си.

— Кога започнахте да подменяте резултатите от тестовете? — попита госпожа Буун.

— Миналата година го направих за пръв път. Тогава не променихме много тестове. Но имаше опасност училището да бъде поставено на изпитателен срок, затова сега променихме много повече резултати. Наистина е странно, защото сякаш знаехме, че рано или късно ще ни спипат, обаче въпреки това го направихме. Звучи налудничаво, нали?

— Не, не е така. Важно е поне през следващите няколко дни да не общувате с другите учители. След малко ще се свържа с директора и ще уточня условията на отстраняването Ви от работа.

— Говорите като мой адвокат.

— Аз съм Ваш адвокат. Ще оправим тази работа.

— Благодаря.

Във вторник сутринта Тео и Джъдж лежаха в леглото и слушаха дъжда. На Тео не му се искаше този ден да започва. Не го тревожеше дъждът, мислеше за по-важни неща, най-вече за Ейприл. Беше се побъркала заради скандала с подправените резултати и се ужасяваше, че някой ще бъде заловен, разобличен и изпратен в затвора заради нейното анонимно писмо. Миналата вечер двамата говориха по телефона почти един час и Тео се постара да я увери, че не е загазила, че няма да я заловят и така нататък. Скандалът се вихреше с пълна сила и ставаше ясно като бял ден, че резултатите от тестовете в „Ийст Мидъл“ са предизвиквали подозрения още преди да пристигне загадъчното писмо. Тео неведнъж повтори на Ейприл, че разследването най-вероятно е щяло да започне и без нейната намеса. Не беше сигурен, че тя му вярва (пък и кой би могъл да знае всъщност?), но трябваше да ѝ каже нещо, за да я успокои. Тя говореше за бягство, как ще се качи на някой автобус и ще замине чак за Сан Франциско. Тео ѝ напомни, че и преди е изчезвала и че двамата с Айк са я намерили по щастлива случайност. Увери я, че всичко ще се оправи и трябва просто да остави следователите да си свършат работата.

Ейприл обаче беше разстроена и не искаше да се вслуша в гласа на разума или поне в Тео. Обвиняваше се, че учителите са загазили заради нея. Ами ако ги уволнят? Кариерата и животът им щяха да бъдат съсипани. Тео обаче ѝ напомни, че тези хора са участвали в заговор за фалшифициране на резултатите от тестовете и че ако вината им бъде доказана, заслужават наказание.

Това продължи известно време и накрая Тео се изтощи. Никак не му се искаше за пореден ден да държи ръката ѝ и да я утешава в училище. Затова просто слушаше дъжда и пропусна да си вземе душ. Ако намокреше косата си и си измиеше зъбите, майка му изобщо нямаше да заподозре, че не се е изкъпал. Понякога го правеше и само Джъдж знаеше какво се случва. Тео пусна душа, остави водата да тече

няколко минути, облече се и слезе долу. Майка му беше на любимото си място в хола, четеше и пиеше кафе. Тео приготви закуска за Джъдж и за себе си. Забеляза сутрешния вестник на масата — недвусмислен знак, че там пише нещо, което някой от родителите му или и двамата искат Тео да прочете. След първата лъжица „Чириос“ Тео бавно придърпа вестника. Заглавието на уводната статия гласеше: „Петима учители от «Ийст Мидъл» отстранени от работа“.

Боже! Тео задъвка бавно, но не усещаше вкуса на храната. Точно над сгъвката на страницата имаше пет снимки. Насочи вниманието си към Дженива Хъл, колежката на Бинки, сестрата на Джанел. Предишната вечер Ейприл беше споделила с Тео колко ѝ се иска изобщо да не бе срещала Джанел. Това момиче не умееше да си държи езика зад зъбите. Тя беше тласнала Ейприл да направи глупост.

Според репортера петимата учители бяха заподозрени, че съвместно са подправили резултатите от тестовете в училището и така нататък. Всъщност не пишеше нищо ново, нищо, което Тео и Ейприл вече да не знаеха.

Госпожа Буун влезе в кухнята и седна срещу Тео. Имаше онова изражение, онзи поглед, от който Тео тутакси заключи, че предстои нещо сериозно. Той бързо се помъчи да си спомни дали не е направил нещо нередно през последните няколко часа. Да, беше се престорил, че си е взел душ, но откъде би могла да разбере майка му? Лапна още една лъжица от закуската си, като че ли всичко си беше наред, и попита с пълна уста:

— Натоварен ден ли ти предстои, мамо?

Като адвокат тя обичаше да изтъква колко натоварени са дните ѝ, колко пълен е графикът ѝ, колко много клиенти трябва да приеме или колко часове прекарва в съда. Сега обаче тя се усмихна и каза:

— Трябва да обсъдим нещо важно, което не бива да излиза от къщи, ясно?

— Разбира се, мамо.

Каквото и да беше, беше много по-сериозно от дребната му лъжа за сутрешното къпане.

Майка му обясни, че е станала адвокат на Дженива Хъл, една от петимата учители, и че иска Тео да знае това, защото проблемите на клиентката ѝ могат да се отразят на Тео и на крайните резултати от тестовете. Тео я слушаше внимателно, дори загреба още една лъжица

от храната си и бързо установи, че му се е разминало за душа. В крайна сметка не беше загазил. Изобщо не го интересуваше дали майка му е станала адвокат на Дженива Хъл.

— Това ли е всичко? — попита той накрая.

— Ами да, Теди. Просто исках да знаеш.

— Добре, вече знам. И не ме притеснява, само гледай да не се наложи пак да правим тези тестове.

— Нищо не обещавам, Теди. Не контролирам решенията на училищното настоятелство във връзка с тестовете.

За част от секундата на Тео му се прииска да разкаже на майка си за Ейприл и за писмото. Нещата излизаха от контрол и бързо се превръщаха в проблем, с който трябваше да се заемат възрастните, а не децата. Той не беше направил нищо нередно, нали? И беше почти сигурен, че Ейприл също не е направила нищо нередно. Може би майка му трябваше да узнае цялата истина. Тя винаги знаеше как трябва да постъпят в затруднение. Тео обаче беше обещал на Ейприл, затова не каза нито дума.

Ейприл не дойде на училище. Тео не можеше да я намери никъде, не отговаряше и на есемесите му. За нея не беше необичайно да отсъства и Тео допусна, че приятелката му се крие. Опасяваше се обаче да не е направила и някоя глупост, например да избяга от къщи. Цял ден се тревожеше за Ейприл, затова след последния час отиде с колелото право у тях, но никой не му отвори. Тео закъсна за събранието на скаутите и получи строго предупреждение от страна на майора. Беше вторник, така че семейство Буун щяха да направят ежеседмичното си посещение в приюта за бездомни на Хайланд стрийт. Както винаги, Тео се включи в раздаването на вечерята, а после помогна на по-малките деца за домашните. Още нямаше вест от Ейприл.

Късно през нощта тя най-сетне му изпрати есемес. Беше си у дома, криеше се в стаята си и се страхуваше да се покаже. Звънна ѝ, но тя не вдигна.

— Страхотно — промърмори той и угаси лампата.

Час по-късно още беше буден, Джъдж обаче невъзмутимо спеше. Хъркаше под леглото.

Сряда щеше да бъде ден, след чийто край на Тео щеше да му се иска да си бе останал в стаята на заключена врата. На Ейприл също. Само че подобно нещо не можеше да се случи в дома на семейство Буун, защото, ако Тео не слезеше долу до осем без петнайсет, майка му щеше да се качи и да започне да раздава заповеди.

Така или иначе, паметният ден започна точно в шест, когато телефонът звънна. Тео реши, че е Ейприл, и се зачуди дали да вдигне, но когато го направи, се оказа, че го търси друг — чичо му. Айк обикновено спеше до късно, затова подобно ранно обаждане вещаеше единствено неприятности.

— Какво има? — попита Тео.

— Какво правиш? — дрезгаво се поинтересува Айк.

— Ами спях, преди телефонът ми да забръмчи.

— Извинявай. Виж, Тео, малко съм загазил и се нуждая от помощта ти. Веднага.

Когато Тео загазеше, обикновено се обаждаше на Айк, затова сега не се поколеба нито за миг.

— Разбира се, Айк, къде си?

— В ареста.

— В ареста ли? Защо?

— Ще го обсъдим по-късно, най-важното в момента е да ме измъкнеш от тук. Точно затова се нуждая от помощта ти. Трябва ми известна сума да си платя гаранцията, а нямам у себе си достатъчно. Искам да дойдеш тук да вземеш ключовете ми и да отидеш в офиса, където държа малко пари.

— Разбира се, Айк, както искаш.

— И не казвай на родителите си. Много съжалявам, Тео, но нямам друг избор. Познаваш офиса ми, ще ти обясня къде крия разни неща.

— Добре, ама ако изляза сега, нашите ще заподозрат, че съм наумил нещо.

— Кога можеш да тръгнеш?

— Винаги излизам към осем.

— Не можеш ли да измислиш някакво извинение да тръгнеш порано?

— Ще се постарая.

— Побързай. Когато пристигнеш, потърси полицай Стю Пекинпо.

— Познавам го.

— Добре, побързай.

Тео полежа още малко и се помъчи да разсъждава логично. Мисълта, че Аик е в ареста, му беше непоносима — какво ли беше направил? Надали беше чак толкова сериозно, след като можеше да плати гаранция в брой. За да се измъкнеш от сериозно престъпление, бяха нужни стотици хиляди.

Ако Тео се размърдаше сега, ако си вземеше душ и започнеше да се облича, родителите му щяха да го чуят и да се запитат какво става. Затова поизчака. Влезе в интернет да провери какви тежки престъпления са извършени през нощта. Нямахше нищо. В каквото и да се беше забъркал Аик, за да го арестуват, не беше отразено в местните новини.

Както обикновено, господин Буун излезе точно в седем. Тео отново се престори, че се къпе, изми си зъбите, облече се и слезе долу. Майка му беше в кухнята по халат.

— Рано си станал днес — отбеляза тя.

Той беше намислил какво да каже:

— Да, знам — отговори Тео уж отчаяно. — Господин Маунт иска отборът по дебати да се поупражни преди часовете. Днес следобед е зает.

Майка му си наля кафе и отбеляза:

— Странно.

— Гадна работа, ако ме питаш. Като че ли не сме достатъчно заети в училище.

— Усмхни се, Теди. Това е най-хубавият период от живота ти. Наслаждавай се на всеки миг в училище.

— Всички така казват.

Тя занесе кафето и вестника си в хола. Тео приготви две купи с „Чириос“ и си сипа чаша портокалов сок. Нахрани се бързо, почти

колкото Джъдж, и в седем и половина беше готов за тръгване. Надникна в хола и обяви:

— Потеглям, мамо.

— Имаш ли пари за обяд?

— Да, и съм си написал домашните. Ще се усмихвам през целия ден и ще направя света по-хубаво място.

— Обичам те, Теди.

— Обичам те, мамо.

Тео грабна раницата си, изхвърча от къщата и се метна на колелото. Десет минути по-късно влезе в полицейския участък. Арестът се намираще в задната част. Поговори си с няколко полицаи и видя Пекинпо да си сипва кафе. Приблужи се към него и поздрави:

— Добро утро.

Пекинпо му отвърна усмихнат:

— Здравей, Тео.

Пекинпо беше ветеран, който патрулираше в центъра на града пеша. Обичаше да крещи строго и да се перчи, но всъщност беше свестен човек.

— Ела с мен.

Полицаят поведе Тео през лабиринт от коридори, отвори вратата на тясна стаичка и заповяда:

— Седни.

Тео се подчини и вратата се затвори. Пет минути по-късно доведоха Айк с белезници.

— Адвокатът ти е тук — оповести Пекинпо и се засмя, докато сваляше белезниците. Извади някакви ключове от джоба си и ги подаде на Айк. — Имате пет минути.

Той излезе.

— Познавам го отдавна.

Айк погледна към племенника си над малката маса. Тео се взря в зачервените очи на чичо си. Айк обикновено изглеждаше изморен сутрин, но сега беше още по-зле.

— Тео, страшно ми е неприятно, че става така. Никак не ми се иска точно ти да ме виждаш на подобно място. Неловко ми е и се чувствам ужасно, че ти звъннах.

— Всичко е наред, Айк. И аз те търся, когато загазя, нали така?

— Май да. — Айк се умълча и пое дълбоко дъх. — Снощи играх покер с приятели, пийнах няколко бири... май попрекалих. Докато се прибирах с колата, някак подминах един знак „стоп“ — не спрях съвсем, поне така твърди полицаят. Обвиниха ме в шофиране в нетрезво състояние. Прекарах нощта тук. Наистина ужасно се срамувам, Тео.

— Не се тревожи, Айк. Аз съм ти приятел.

— Благодаря. — Айк взе връзката с ключовете и отдели един. — Този е за вратата на кабинета ми. Зад бюрото ми има шкаф с четири чекмеджета. — Показа на Тео друг ключ, син. — Този е за най-долното чекмедже отляво. В него има малък метален сейф. — Показа му още един ключ. — С този ключ се отваря сейфът. Вътре ще намериш табличка със златни монети и пачка стодоларови банкноти. Взemi пет. Определиха ми гаранция от петстотин долара. Мога да я платя и да изляза от тук още днес сутринта. Извинявай, Тео, но на никой друг нямам доверие.

— Дребна работа, Айк. С радост ще го направя.

Тео тайно изгаряше от вълнение, че участва в тази история, но и се натъжи, че Айк няма на кого да се довери.

— Ами училището? — попита Айк.

— Ще закъснея, но няма да е за пръв път. Не се тревожи. Да кажа ли на мама и татко?

— Кажи им по-късно, не сега. Арестът ще бъде официално вписан, така че няма смисъл да крием. След няколко седмици ще се явя в съда и ще получа наказанието си. Ще ми друснат тлъста глоба и ще ми отнемат шофьорската книжка за няколко месеца. Заслужавам си го, не се оплаквам. Май ще трябва да си намеря велосипед, а?

— Велосипедите вършат работа.

— Хайде, заминавай. Като се върнеш, намери Пекинпо и дай парите на него. Той ще оправи документите.

— Разбира се, Айк. Нещо друго?

— Не, засега няма. И благодаря, Тео. Страшно съм ти задължен.

— Нищо не ми дължиш, Айк. Радвам се, че мога да ти помогна.

Тео взе ключовете и побърза да напусне участъка. Броени минути по-късно той паркира колелото пред сградата, която беше собственост на Айк. Чичо му даваше първия етаж под наем на гръцки деликатесен магазин с ресторант, но за тях беше още много рано.

Никой не видя Тео, когато изкачи стълбите тичешком и отключи вратата. Айк нямаше секретарка и в кабинета му винаги цареше бъркотия. Бюрото му беше отрупано с папки и документи, повечето от които сякаш не бяха докосвани от години. На пода бяха натрупани купчини книги. Кошчето беше препълнено. В стаята миришеше на цигари. Тео щракна осветлението, намери шкафа и го отключи. Сейфът се отвори лесно. Тео се постара да не обръща внимание на златните монети, но се впечатли от пачките стодоларови банкноти, които беше натрупал Айк. Измъкна пет банкноти от една, сгъна ги внимателно и ги пъхна в джоба си. Заклучи сейфа и чекмеджето, угаси осветлението и се измъкна от кабинета. Заклучи входната врата и се метна на велосипеда си. Не видя никого и беше сигурен, че самият той е останал незабелязан.

Беше почти осем и половина, когато стигна в участъка. Пекинпо никакъв го нямаше. Тео чака дълго и най-накрая седна на един сгъваем стол. Изпрати есемес на господин Маунт, че се налага да закъснее. Вместо отговор от учителя си получи съобщение от Ейприл. И днес нямало да дойде на училище, обаче трябвало да поговорят. Имала нужда от приятел. Страхотно.

Пекинпо най-сетне се появи в девет без пет. Тео му даде парите и ключовете. Полицаят му обясни, че Айк ще излезе след около час и че според него Тео трябвало веднага да отива на училище. Тео предпочиташе да почака чичо си, но полицаят му нареди да изчезва, така че не му остави избор. В Стратънбърг имаше двама полицаи, които следяха за деца, избягали от училище. Пипнеха ли някого, лошо му се пишеше.

Тео тъкмо излизаше от участъка, когато телефонът му завибрира. Беше Ейприл, настояваше да поговорят. Срецнаха се половин час покъсно в парка „Труман“ близо до центъра и седнаха на пейка, скрита зад няколко дървета.

— Защо бягаш от училище? — попита го тя.

Тео ѝ разказа за Айк и приключи с думите:

— Аз поне имам основателна причина. А ти защо не си на училище?

— Сигурно утре ще отида — отговори тя. — В момента съм твърде притеснена и разстроена. Не биваше да си пъхам носа в тези работи.

Вече десетки пъти водеха този разговор и на Тео му беше омръзнало.

— Виж, Ейприл, станалото — станало. Изобщо не съм сигурен, че си постъпила зле. Учителите май наистина са виновни. Извършили са измама и сега ги очаква наказание.

— Все това повтаряш, но на мен не ми става по-добре.

— Не знам какво друго да кажа, Ейприл.

Дълго седяха и мълчаха. На Тео му се искаше да отиде на училище, да се отбие при господин Маунт и да разбере колко сериозно е загазил, но в този момент Ейприл се нуждаеше от приятел, а Тео беше най-близкият ѝ човек. Получи есемес от господин Маунт: *Добре ли си, Тео? Отговори: Добре съм. До после.*

— Кой беше? — попита Ейприл.

— Господин Маунт. Търси ме. Наистина трябва да отида на училище.

— Аз няма да ходя днес — отсеке тя категорично.

Поседяха още пет минути, без да си говорят. Накрая тя попита:

— Знаеш ли какво ми се иска всъщност?

— Не.

— Да си направим пикник. Хайде да отидем в магазина на Гибсън, да си купим няколко наденички на клечка и да отскочим до онова място над реката. Никой няма да ни види и ще се наобядваме на спокойствие.

— Мисля, че трябва да отидем на училище.

— Не. Освен това вече сме пропуснали половин ден. На кого му пука? Ще загазим малко. Няма да ни убият, нали така?

— Нашите ще ме убият.

— Няма. Ще се ядосат и ще те плеснат през пръстите, но ти си кораво момче. Не за пръв път имаш неприятности. Моля те, Тео. Днес наистина се нуждаеш от приятел.

Не можеше да ѝ откаже. Освен това обичаше наденичките на клечка от грила на Гибсън.

* * *

Следобед, когато най-сетне се отърва от Ейприл, Тео влезе в кантора „Буун и Буун“ и поздрави Елза. Тя го попита как е минало в училище. Той отговори:

— Както обикновено. Мама тук ли е?

— В съда е, а баща ти е с клиент в кабинета си.

Тео възнамеряваше да влети храбро в кабинета на майка си и да признае, че цял ден се е размотавал. Ако тя беше заета и не можеше да се види с него, щеше да се качи горе и да признае на баща си. Обаче, след като и двамата се оказаха ангажирани, Тео отиде в своя кабинет и затвори вратата донякъде с облекчение, че часът на истината се отлага. Смяташе да си признае на вечеря. Десет минути по-късно се отегчи. Излезе през задната врата и се запъти с колелото към дома на Айк.

Айк работеше на бюрото си. Беше бос, от стереото му тихо долиташе Боб Дилан, а до телефона му се мъдреше кутийка бира. Все едно нищо не се беше случило. Айк се усмихна на племенника си и заяви:

— Адски се радвам да те видя, Тео.

— Как си? — попита Тео и се отпусна на един стар стол.

— Добре съм. Чувствам се ужасно заради случилото се и задето те замесих. Повярвай ми, Тео, ти си последният човек, който бих искал да ме види в ареста.

— Няма нищо, Айк. Цял ден се тревожа за теб.

— Не се тревожи за мен, Тео. Преживявал съм и по-сериозни неприятности.

— Така казват.

— Знаеш ли, мисля да престана да пия. Сигурно ще се почувствам по-добре.

Тео кимна към кутийката бира и попита:

— Кога смяташ да започнеш?

— Това точно не мога да реша. Може би утре. Може би следващия понеделник. Може дори да отида в някоя от онези модерни клиники за един месец и напълно да се прочистя. Да извадя всичко от тялото си и да придобия нови навици. В момента наистина страшно се срамувам.

Тео не беше сигурен как да реагира. Айк беше последният човек на света, който би се засрамил от нещо. Той се смяташе за бунтар, който не зачита правилата, законите и управляващите.

— Днес не ходих на училище и трябва да кажа на родителите си
— каза Тео. — Ще ме питат защо.

— Кажи им. Утре ще се обадя на Уудс и всичко ще му обясня.

Господин Буун и Айк почти не си говореха и отношенията им открай време тревожеха Тео. Затова може би не беше зле, че чичо му смята да се обади на баща му и да си поговори с него.

— Защо пропусна всички часове? — попита Айк.

— Дълга история.

— Не съм чак толкова зает.

Тео му разказа за Ейприл, за нейното анонимно писмо и за отстраняването на петима учители от прогимназията „Ийст Мидъл“. На Айк човек можеше да довери всякакви тайни. На него явно му хареса, че Ейприл е поставила измамниците на място с писмото си.

Когато Тео се върна в кантората, майка му стоеше до бюрото на Елза и разговаряше с господин Буун, Елза и правния си асистент Винс. Очевидно се беше случило нещо лошо. За част от секундата Тео си помисли, че са се обадили от училище и са съобщили за отсъствието му.

Оказа се обаче къде-къде по-зле. Следобед полицията беше арестувала Дженива Хъл и другите четирима учители. Бяха обвинени в заговор и измама и госпожа Буун беше бясна.

— Тези хора не са престъпници — повтаряше тя. — Какви ги върши Джак Хоугън? Като че ли няма други престъпления, които той и полицията да разследват, по-важни престъпници, които да погнат? Това е нелепо.

Джак Хоугън беше опитен прокурор и уважаван юрист. Тео го беше наблюдавал на много съдебни дела.

— Е, в момента най-важното е да измъкнеш Дженива от ареста — отбеляза господин Буун.

— Знам. Клетото момиче е ужасено. Полицаяте я арестували, щракнали ѝ белезници, натикали я на задната седалка на една патрулка и я откарали в ареста. Сигурна съм, че преди това са предупредили репортерите, само и само да я zlepоставят още повече. Възмутително.

— Определиха ли гаранция? — попита господин Буун предпазливо.

Жена му беше сериозно разстроена и той искаше да ѝ демонстрира подкрепата си. Като никога Елза мълчеше. Тео се опита да се смуши в един ъгъл, но не искаше да пропусне нито миг от разиграващата се драма.

— Не знам — отговори госпожа Буун. — Веднага отивам в ареста да разбера. Опитай се да се свържеш с Хенри Гантри по телефона и ми се обади.

— Ще дойда с теб — заяви Тео. — Може да съм ти от помощ.

— Не виждам с какво би могъл да помогнеш, Тео — отговори майка му.

— Сигурно, но не искам да пропусна веселбата.

— Това не е веселба, Тео — скастри го тя. — Въпросът е изключително важен, направо скандален.

— Няма да ти се пречкам. Днес вече ходих в ареста.

Четиримата възрастни замръзнаха и се вторачиха в него.

— Дълга история, после ще ви разказвам.

— Нямам време за никакви истории — госпожа Буун вдигна ръце и влезе в кабинета си.

След броени секунди тя излезе с куфарчето си и изхвърча през входната врата. Винс я последва. Тео реши да направи същото. Не беше сигурен колко далече ще стигне, но беше склонен да опита. Какво имаше за губене? Госпожа Буун седна зад волана на колата и затръшна вратата. Винс се настани на предната седалка. Тео се шмугна отзад. Очакваше майка му да го изгони, но тя не го направи. Подкара безразсъдно бързо по главната улица и паркира на непозволено място, сякаш нарочно си търсеше белята. Винс и Тео я последваха в полицейския участък, а тя се обърна рязко към първия полицай, изпречил се пред погледа ѝ:

— Аз съм адвокат Марсела Буун и представлявам Дженива Хъл, арестувана преди един час. Настоявам незабавно да се срещна с нея.

Тео не помнеше кога за последен път е виждал майка си толкова ядосана. За щастие, наблизко нямаше репортери. Още неколцина полицаи се навъртаха наоколо, но тутакси се изпариха яко дим. Първият полицай отговори:

— Сигурен съм, че е така, госпожо Буун. Мисля, че трябва да се срещнете с началника, надолу по коридора.

— Как се казва? — попита тя.

Госпожа Буун почти не се занимаваше с наказателни дела и доколкото бе известно на Тео, никога не беше идвала в ареста. В момента обаче това нямаше значение.

— Полицай Брок.

Запътиха се към ареста и в този момент се показа полицай Стю Пекинпо, който зърна Тео и се ухили:

— Здравсти, Тео. Все нещо те влече насам, а?

Госпожа Буун и Винс се спряха и се втреничиха в него.

— Дълга история — усмихна се плахо Тео и в този момент го осени спасително хрумване. — Господин полицай, това е майка ми, имаме нужда от помощ.

Запознаха се набързо и полицаят предложи помощта си. Повече ги по коридора към кабинета на началника. Докато крачеха, госпожа Буун попита:

— Каква е тази работа?

— Ще ти разкажа по-късно — отговори Тео. — Дълга история.

Полицай Брок се държа много любезно и ги осведоми, че в момента „обработват“ Дженива Хъл и другите четирима учители, което ще рече: снимат ги, снемат отпечатъци и не след дълго ще ги отведат в килиите им. За всеки беше определена гаранция от десет хиляди долара.

— Десет хиляди долара! — буквално кресна госпожа Буун. — Това е възмутително. Те са учители, не престъпници.

— Може и така да е, госпожо, но има заповед за ареста им, съгласно която гаранцията е десет хиляди долара. Не мога да променя това.

— Е, аз мога — отсече тя. Погледна към Винс и нареди: — Свържи ме със съдия Гантри.

Винс грабна телефона си и се обади.

— Кога мога да се срещна с клиентката си? — попита госпожа Буун.

— Ами не съм сигурен.

— Настоявам да стане възможно най-скоро.

— Да, госпожо. Ще направя каквото мога.

Винс ѝ подаде телефона си.

— Съдията...

Госпожа Буун грабна телефона и каза:

— Хенри, обажда се Марсела. Извинявай... съдия Гантри. Арестувани са петима учители и за всеки е определена гаранция от десет хиляди долара. Възмутително висока сума, която настоявам да бъде намалена. — Госпожа Буун слуша известно време, после попита: — В кабинета ли си? Добре, идвам до десет минути.

Тя върна телефона на Винс и предупреди полицай Брок:

— Ще се върнем.

Винс и Тео напуснаха сградата, следвайки я по петите, излязоха на тротоара и се отправиха към главната улица. Тя крачеше бързо, токчетата ѝ тракаха и Тео буквално подтичваше, за да я следва. Влязоха в съда, качиха се с асансьора на втория етаж и се втурнаха в кабинета на съдия Гантри. Секретарката му, госпожа Харди, беше любимката на Тео в цялата съдебна палата. Тя вече ги очакваше. Въведе ги в кабинета и затвори вратата зад тях. Всички се поздравиха, размениха си обичайните любезности и съдия Гантри погледна към Тео.

— Какво търсиш тук?

— Уместен въпрос — съгласи се майка му.

— Днес съм правен асистент — усмихна се Тео.

Без да губи повече време, госпожа Буун поде:

— Господин съдия, представлявам учителите. Петимата са арестувани и в момента в полицията ги снимат и снемат отпечатъците им, все едно са най-обикновени престъпници. Това е възмутително, настоявам незабавно да бъдат освободени.

Тео наблюдаваше лицето на съдията и в този момент изобщо не се съмняваше, че майка му ще получи каквото иска. Родителите му и съдия Хенри Гантри бяха приятели от години. Тя беше гневна, разстроена и имаше право.

— Делото не е мое и знам за него съвсем малко, само каквото пише по вестниците — отговори съдия Гантри.

— Става дума за безумно обвинение в някакъв заговор, скалъпено от Джек Хоугън — отговори госпожа Буун. — Учителите са временно отстранени от работа и сигурно ще бъдат уволнени. Но те не са престъпници.

Винс беше взел някакви документи от ареста. Разтвори папката и каза:

— Гаранцията е определена от съдия от градския съд, господин съдия, но делото ще се гледа във вашата съдебна зала. Можем да отправим устно искане за намаляване на гаранцията.

— Знам това — учтиво отвърна съдия Гантри.

Тео никога не го беше виждал разстроен или смутен.

— В такъв случай отправям устно искане за намаляване на гаранцията и на петимата арестувани — каза госпожа Буун.

— Какво си представяте?

— Защо не просто освобождаване под гаранция срещу задължение за явяване в съда? — попита Винс.

— Именно — каза госпожа Буун. — Няма опасност тези хора да избягат. Ще се явят в съда, когато трябва. Гарантирам това. Освободете ги на тяхна отговорност. Няма пари да се обърнат към бюро за отпускане на гаранция, пък и не е необходимо. Искам незабавно да бъдат освободени от ареста, Хенри. Ясно ли е?

— Успокой се, Марсела.

— Не, няма да се успокоя, докато не излязат на свобода. А след това ще подам искане за снемане на тези нелепи обвинения. Само почакай да си побъбря с Джак Хоугън.

— Много бих искал да присъствам на този разговор — усмихна се съдия Гантри.

— Моля те, Хенри, знаеш, че съм права.

— Добре. Разпореждам се. Ще се обадя в ареста.

— Благодаря, Хенри.

— И аз ти благодаря, Марсела. Предай поздрави на Уудс.

Излязоха от кабинета му, минаха покрай госпожа Харди, слязоха по стълбите и се върнаха в полицейския участък. Отне им един час да подготвят документите, въпреки че госпожа Буун измерваше полицай Брок с гневен поглед и рязко отвърщаше на всяка негова реплика. Накрая се отвори някаква врата, от която се появиха Дженива Хъл, Том Уилингам, Пен Норман, Пол Ландън и Емили Ковак, вече свободни. Дженива се разплака, когато видя госпожа Буун, която събра учителите край себе си за няколко минути и им разказа какво се е случило. Тео и Винс се отдръпнаха.

Тръгнаха си от участъка по тъмно. Денят на Тео беше започнал там и приключи на същото място. Когато влезе в колата и потеглиха, той каза:

— Беше страхотно, мамо. Благодаря ти, че ми позволи да дойда с теб.

— Няма защо, но трябва да поговорим за някои неща.

— Да, трябва.

Докато вечеряха с поръчаната китайска храна, родителите му решиха, че Тео трябва рано сутринта в четвъртък да се яви в кабинета

на госпожа Гладуел и да признае, че е избягал от училище. И да приеме без оплаквания наложеното му наказание. Той не оспори решението им. Настроението беше мрачно и госпожа Буун почти не докосна храната си. Все още беше разстроена и обвиняваше Джак Хоугън. Господин Буун намираше за похвално, че Тео е помогнал на Айк, но не му харесваше, че е излъгал майка си, че отива в кръжока по дебати, за да излезе по-рано от къщи. Тео призна, че е сбъркал, и се извини, но все пак не се предаде съвсем и изтъкна, че не е имал избор. В други случаи майка му би дръпнала дълга лекция за лъжата, но в момента я занимаваха по-сериозни проблеми.

Тео им разказа, че е прекарал остатъка от деня си като бавачка. Ейприл също беше избягала от училище и имаше нужда от приятелско рамо. Тео не обясни на родителите си по каква причина. Беше обещал на Ейприл. И двамата приеха разказа му с голяма доза недоверие. Обстрелваха го с въпроси като с куршуми, главата го заболя от усилието да ги избягва. Тревожеше се преди всичко за Ейприл. Какво щеше да направи тя, когато научи за ареста на учителите? Отстраняването им от работа беше достатъчно сериозно, а сега и това. Ейприл щеше да обвинява себе си и да заплашва да стори някоя щуротия.

По-късно в стаята си Тео ѝ звънна и ѝ изпрати есемес, но тя не отговори.

19

В осем часа в четвъртък Тео влезе в кабинета на директорката и поздрави госпожица Глория, училищната секретарка. Тя не пропускате нищо и бързо попита:

— Забелязах, че вчера те нямаше. Всичко наред ли е?

Беше любопитна и често си вреше носа в хорските работи.

— Всичко е наред — отговори Тео, — но трябва да се срещна с госпожа Гладуел.

— По какъв въпрос?

Може би не е твоя работа, помисли си Тео, но съумя да се усмихне и да отговори учтиво:

— Във връзка с родителите ми.

— О, боже, надявам се, че всичко е наред.

— Добре са.

Тео седна далече от бюрото ѝ и се постара да не ѝ обръща внимание. Телефонът звънна и секретарката вдигна. Госпожа Гладуел пристигна, обзета от обичайното си оживление рано сутрин, и го поздрави.

— Имате ли минутка? — попита Тео.

— Разбира се, Тео, какво става?

Тео влезе в кабинета ѝ и затвори вратата. Седна и събщи:

— Вчера не бях на училище. Целия ден. Нямам извинение.

— Да, видях името ти в списъка на отсъстващите. Господин Маунт каза, че си му изпратил есемес, но не си дошъл. Не е в твоя стил, Тео.

— Съжалявам.

— Каза ли на родителите си?

— Да. Снощи. Не са доволни. Забраниха ми да играя голф цял месец и ето ме сега тук, в кабинета Ви, за да ме накажете.

— Така. Предлагам по един час допълнителни занимания след часовете през следващите пет дни. Справедливо ли е?

— Както кажете — отговори Тео.

— Добре. А сега тръгвай. Очаква ме натоварена сутрин.

Не е зле, помисли си Тео, притича покрай бюрото на госпожица Глория и излезе.

По време на сутрешното междучасие Тео намери Ейприл на спортната площадка. Отдъхна си, като я видя. Нея не я наказаха за отсъствията, защото майка ѝ беше изпратила бележка, че е била болна. Не беше честно, но той нямаше време да се занимае с въпроса. Ейприл го осведоми, че е написала писмо до училищната инспекторка д-р Кармен Ступ, в което признава, че е анонимният информатор. Признаваше си всичко и се извиняваше за намесата си.

— Не изпращай писмото — заяви Тео възможно най-категорично.

— Ще го изпратя. Всичко става по моя вина и се чувствам ужасно.

— Не изпращай писмото. Няма да има никаква полза, най-малко за теб. Само ще си усложниш допълнително живота, а можеш да навлечеш проблеми на Джанел и на сестра ѝ Бинки.

— Съжалявам, Тео, но не съм съгласна.

— Виж, Ейприл, първото писмо беше грешка, нали? Изпрати го, без да се посъветваш с мен. Това писмо сега ще влоши нещата още повече.

— Аз съм на друго мнение.

— Стига, Ейприл, нали винаги ми се доверяваш по правни въпроси?

— Да, струва ми се.

— Как така „струва ми се“? Вярваш ли ми или не?

— Да.

— Тогава не изпращай писмото, преди да го прочета, ясно?

— Ще си помисля.

В началото на третия час, Държавно управление, господин Маунт започна както обикновено с актуална тема:

— Да поговорим за вчерашния арест на петимата учители от „Ийст“. Кой е на мнение, че трябва да бъдат обвинени и съдени?

На Тео му идваше да пропълзи под чина. Никой в стаята нямаше представа колко дълбоко е замесен в цялата бъркотия. Мислено се закле да държи устата си затворена.

Бързакът Уди веднага се обади:

— Разбира се. Пипнали са ги да лъжат и сега трябва да си платят. Джъстин беше на друго мнение:

— Кой закон са нарушили? Ако наистина са го направили, няма спор, че не е било редно. Трябва да ги уволнят, но не са престъпници.

— Измамата винаги ли е противозаконна? Ако мамим на теста, означава ли, че нарушаваме закона? Според мен не.

— Мама казва, че ще изхвърлят всички тестове и ще ни накарат отново да ги правим. Ето това вече е престъпление. Ако стане, тези учители според мен трябва дълго да лежат в затвора.

— Татко твърди, че тестовете изобщо са голяма недомислица. От къде на къде някои деца в гимназията ще бъдат в по-малки паралелки и ще имат по-добри учители? Защо не се отнасят с всички нас еднакво?

Господин Маунт се усмихна, защото беше улучил болното място.

— Добре, хубави доводи, но да оставим въпроса с тестовете за малко и да поговорим за арестите, обвиненията и евентуалната заплаха от затвор за учителите. На мен ми се струва лоша идея.

— Добре, според Вас измамата винаги ли е престъпление? — попита Брандън.

— Не, разбира се. Винаги е нередно да се мами, а някои измами определено са противозаконни. Например ако човек укрива данъци, данъчните ще го обвинят в престъпление. Ако излъжете в заявлението си за потребителски заем, сигурно ще ви отправят обвинения. Обаче да мамите на училищен тест не е престъпление.

— Чак сега ли ни казвате? — обади се Уди и предизвика откъслечен смях.

— О, нередно е — увери го господин Маунт. — Ще бъдете наказани, вероятно дори отстранени за известно време или изключени.

— Е, господин Маунт, какво ще се случи с тези учители според вас? — попита Чейс.

— Аз съм учител и вероятно затова им съчувствам. Интересува ме обаче вашето мнение.

Господин Маунт погледна към Тео, но той бързо извъртя очи. Не каза нищо, гледаше да е по-нисък от тревата. Обсъждането продължи около половин час, но Тео успя да не обели нито дума.

20

Тео успя да избегне споровете и конфликтите до края на деня, но когато си тръгваше от училище след допълнителния час самоподготовка в занималнята, седмокласник на име Байрън го настигна до стойката за велосипедите. Изглеждаше напрегнат.

— Нуждая се от помощ, Тео — изстреля бързо той.

Тео не беше в настроение да помага на никого, единственото му желание беше да се скрие в кабинета си, но детето изглеждаше толкова нещастно, че не можеше да не спре.

— Разбира се, какво има?

— Някой ми каза, че ти си наясно със Съда за животни, а аз здравата съм закъсал. Не точно аз, но имаме домашен любимец, който създава големи проблеми.

— Какъв домашен любимец?

— Видра.

— Видра ли?

— Аха. Живеем в края на града. Там има няколко малки ферми. Както и няколко езера и поточета и през последните две години тази видра се навърта из тях. Знаеш ли нещо за видрите?

— Всъщност не — колебливо отговори Тео.

Имаше усещането, че му предстои да проучи обиталищата на видрите.

— Ами видрите са дружелюбни малки същества, а тази — викаме ѝ Ото — в известен смисъл ни стана домашен любимец. Всяка вечер оставяме на Ото котешка храна. Миналата година татко дори го заведе на ветеринар, когато се разболя. Ото е дребосък, когото много обичаме.

— Ото видрата?

— Аха.

— И защо е закъсал Ото?

— Срещу нас живеят семейство Мъри. Свестни хора са или поне преди бяха свестни, обаче в момента са ни бесни. Те са запалени

градинари и други подобни неща. Дворът им е много по-хубав от нашия. Зад къщата си имат красиво езерце — наричат го водна градина, — където гледат от онези големи златни рибки, кои. Знаеш ли ги?

— Не.

— Едри декоративни рибки, май са от семейството на шараните. Красиви са, на червени, бели и оранжеви шарки. Преди непрекъснато ходехме у семейство Мъри да гледаме рибките, докато семействата ни още си говореха. Дори ги хранехме. Както и да е, Ото явно е открил тяхното езерце, защото намерили няколко мъртви рибки, изгризани до костите.

— Ото е изял техните кои?

— Така предполагам. Започнаха да се оплакват преди около месец. Бяха сериозно разстроени. Господин Мъри заплаши, че ще застреля Ото, ако го пипне в задния си двор. Не го хвана, но непрекъснато намираше мъртви и изгризани кои. Страхотна бъркотия. Миналата седмица господин Мъри се обади у нас, крещеше и ругаеше, обясни, че е поставил видеокамера със сензор за движение, която е заснела как Ото яде неговите кои. Разполагал с видеозапис. След това подаде оплакване в Съда за животни, където днес следобед трябва да се явим на изслушване.

— Днес следобед ли? Вече е почти пет.

— Така е. Не знаем какво да правим. Татко не иска да наема адвокат, затова си помислих, че може ти да ни помогнеш.

Тео обичаше Съда за животни и ходеше там при всяка възможност, като често се преструваше на адвокат. В Съда за животни не беше нужно да те представлява юрист, човек можеше да се защитава и сам. Съдия Йек му беше приятел. Тео обмисли положението и кимна:

— Да вървим.

Десет минути по-късно Тео спря пред съдебната палата на главната улица. Втурна се към сутерена и намери малка празна стая, в която адвокатите обикновено се срещаха с клиентите си. Бързо извади лаптопа си и влезе в Гугъл.

Беше присъствал на десетки съдебни дела и така беше научил, че прочутите адвокати не оставят нищо на случайността. Успехът им се

дължи на факта, че се подготвят часове наред, преди да влязат в съдебната зала.

Тео не разполагаше с много време, но трябваше да се подготви. Прегледа страниците в Уикипедия, посветени на видрите, после прегледа и страниците за рибите кои. Няколко минути по-късно той се втурна към другия край на приземния етаж, където съдия Йек председателстваше Съда за животни четири следобеда всяка седмица. В коридора Байрън чакаше с баща си. Запознаха се набързо.

— Докарали сме Ото с пикапа, ако искаш да го видиш — каза господин Кър.

— Много е сладък и ще направи добро впечатление — додаде Байрън.

— Видрата е тук, така ли? — попита Тео.

— Аха. Били е прибрал Ото в клетка.

Тео се замисли за миг и отговори:

— По-скоро не. И нека да не съобщаваме на никого, че Ото е в града.

— Както кажеш — съгласи се господин Кър. — След като ти си адвокатът.

Влязоха вътре, седнаха на съгваемите столове и заслушаха стреснато как двама съседни спорят за някакво лаещо куче. Явно бяха тук от известно време, защото съдия Йек изглеждаше страшно отегчен. Накрая той вдигна ръце и заяви:

— За трети път се събираме и спорим за това шумно куче. Бих предпочел да не го правим повече. Господин Дюма, или ще сложите намордник на кучето си, или ще го държите вътре, или се отървете от него. Изобщо не ми е симпатично животно, което лае по цяла нощ и държи съседите будни. Ясно ли е?

— Не мога да го държа вътре, господин съдия, защото ще лае в къщата.

— Толкова по-зле. Проблемът е ваш, но не трябва да става и проблем на съседите ви. Искам кучето да млъкне, иначе няма да имам друг избор, освен да наредя да бъде приспано.

— Можете ли да го направите? — попита господин Дюма.

— Несъмнено. Имам нужните пълномощия и по силата на общинска разпоредба мога да наредя изстребването на което и да е животно в очертанятия на града. Ще ви я покажа, ако не ми вярвате.

Тео беше чел разпоредбата и я познаваше добре. Знаеше също, че съдия Йек е издал смъртна присъда само за едно животно — бясно куче, което беше ухапало двама души. Но като много съдии и той обичаше да се прави на строг, макар че дълбоко в себе си всъщност обичаше животните.

Тео подозираше също, че съдията няма да погледне с добро око на нощните нападения на Ото във водната градина на семейство Мъри, но знаеше, че най-вероятно животът на видрата ще бъде в безопасност, поне засега.

Когато делото с лаещото куче приключи, четирима души напуснаха залата и никой не беше щастлив. Съдия Йек плъзна поглед по останалите зрители и възкликна:

— О, здравей, Тео, радвам се да те видя, както винаги. Свързан ли си с този случай с гладната видра?

— Да, Ваша чест. Здравейте.

— Добре. Ще помоля господин Мъри и господин Кър да се приближат.

Двамата мъже направиха няколко стъпки и седнаха на двете срещуположни маси. Господин Мъри посочи Тео и погледна към съдията.

— Той адвокат ли е?

— Ами нещо подобно — отговори съдията.

— Аз нямам адвокат. Трябва ли ми?

— Всъщност не. Аз успявам да се добера до истината със или без адвокати.

— Не ми се струва справедливо — изломоти господин Мъри.

— Ще се погрижа да бъде справедливо — заяви много строго съдия Йек. — Вие сте подали оплакването, господин Мъри, затова ще започнем от Вас. Колко свидетели имате?

— Само аз.

— Добре. Вдигнете дясната си ръка, без да ставате. Заклевате ли се да кажете истината?

— Заклевам се.

— Разкажете ни какво се случи.

Господин Мъри се размърда на стола и се прокашля.

— Ами, господин съдия, направил съм си наистина хубава водна градина зад къщата, с водни лилии и такива неща. Преди три години

започнах да купувам риби кои. Запознат ли сте с тях?

— Донякъде.

— Засукано име за голяма и дебела златна рибка. Мисля, че са се появили в Япония много отдавна. Има доста видове, най-различни размери и цветове, и са много красиви във водната градина. Живеят цяла вечност, ако някоя проклета видра не нахълта отнякъде в езерото.

— Не допускам да се ругае в съдебната ми зала, господин Мъри.

— Извинете. И така, напълних езерото с рибки кои. По едно време имах почти сто. Много ги обичам. Внуците ми ги обожават. Красиви са и са страшно издръжливи. Независимо от студа или топлината. Оцеляват. Увеличих няколко снимки, ако искате да ги видите.

— Разбира се.

Господин Мъри подаде на съдията три уголемени снимки на кои във водната градина. Имаше снимка на своята къща и на къщата на семейство Кър. Беше подготвен и Тео му завидя за времето, с което беше разполагал да се подготви за делото.

— Продължете, моля — подкани го съдия Йек.

— Да, Ваша чест. Преди около месец отидох да нахраня рибите — правя го два пъти дневно — и с ужас установих, че няколко са изядени. Някакво животно ги беше нападнало във водната градина, беше ги измъкнало от езерото и ги беше изяло. Бяха останали само няколко глави и кости. Четири от моите кои бяха мъртви. Искате ли да видите?

— Да, разбира се.

На друга голяма снимка се виждаше касапницата. Съдия Йек я разгледа и я подаде на Тео, който след малко я върна на господин Мъри.

— Продължете, моля.

— Не знаех какво да правя. На следващата вечер седях на верандата до полунощ — просто чаках и наблюдавах. Реших, че на пакостника трябва да му е харесало толкова много, че сигурно ще се върне. Обаче съм заспал. И наистина, на следващата сутрин хукнах към езерото и намерих още три мъртви кои. Убити. Огледах се за следи от зъби и стъпки, но нищо не открих. Затова се обадох на Джон от отсрещната къща...

— Това е господин Кър, така ли?

— Да, господине, и го попитах дали в неговото езеро е забелязал мъртви рибки. Там има две езера. Каза, че не е. Затова го попитах за видрата му. Разбирате ли, господин съдия, вече няколко години държат тази видра в къщата. Като домашен любимец. Дори са ѝ дали име. Децата му си играят с нея. Влиза и излиза, когато си поиска, затова заподозрях, че видрата е виновна за случилото се с моите кои. Никога не съм я виждал в задния си двор, но видрите обикновено се раздвижват нощем. Два дни по-късно намерих още две мъртви кои. Отново се обадох на Джон Кър и той много се подразни. Все едно го обвинявах в нещо. Сега като се замисля, май наистина го обвинявах. Отговори, че не знае какво прави видрата нощем, не било негова работа да стои буден да я наблюдава. Минаха седмица-две без повече нападения. Надявах се всичко да е приключило, но не. Един ден намерих още четири мъртви кои. После още. И така, миналата седмица си купих видеокамера с нощно виждане и сензори за движение и наистина спипах видрата да се промъква във водната ми градина. Имам го на видео.

— Да видим записа — разпореди съдия Йек.

Господин Мъри отвори лаптопа си и го сложи върху бюрото на съдията. Тео и господин Кър станаха и се приближиха. Изображението беше забележително ясно. В кадър се показва видра, вероятно Ото, която за миг спря и се озърна, после се гмурна в езерото. След броени секунди изплува с дебела риба в уста. Излезе от водната градина и я ухапа. Ръфаше, дереше и през няколко секунди се озърташе, сякаш съзнаваше, че прави нещо нередно. Когато приключи с първата риба, отново се гмурна, улови си друга и продължи да си похапва.

— Призлява ми всеки път, когато го гледам — промърмори господин Мъри.

Тео никога не беше губил дело в Съда за животни, но докато гледаше как Ото въодушевено унищожава рибарника с кои на господин Мъри, имаше чувството, че делото няма да завърши добре. След като се натъпка с три риби, Ото явно се засити. Плъзна се във водата, този път много по-бавно, и екранът стана черен.

— Още нещо, господин Мъри? — попита съдия Йек.

— Ами, не, струва ми се. Според мен е справедливо господин Кър да ми плати за нанесените щети. Тези риби струват по четирийсет долара всяка, а изгубих толкова много. И най-важното, искам това да

престане. Видрата е негова, трябва да го задължите да не пуска това зверче в имота ми. Не се сещам за друго, господин съдия.

— Имаш ли въпроси, Тео?

— Разбира се, господин съдия.

Тео погледна господин Мъри и попита:

— Откъде купихте рибите кои?

— По интернет. Продават ги в Маями. Мисля, че ги внасят от Япония. Може да се купят в повечето магазини за домашни любимци, но аз купих качествени кои от специалист вносител.

— Да сте виждали миещи мечки или мармоти край дома си?

— О, разбира се.

— Ами котки, лисици или чапли?

— Предполагам. От време на време виждаме какви ли не животни. Нали живеем сред природата...

— Ще се съгласите ли, че е възможно тези хищници да опразнят и езерото с рибки?

— Току-що видя видеото, синко. Не беше нито миеща мечка, нито лисица. Различавам животните.

— Благодаря Ви. Това е всичко, господин съдия.

— Призовете първия си свидетел.

— Господин Джон Кър.

— Добре, господин Кър, вдигнете дясната си ръка, без да ставате. Заклевате ли се да казвате истината?

— Заклевам се.

— Продължавай, Тео.

Тео държеше бележник с жълти листове досущ като истински адвокат. Бе успял да надраска някои неща, които сега едва успяваше да разчете.

— И така, господин Кър, разкажете ни за Ото.

Господин Кър се озърна притеснено и се замисли за секунда.

— Ами и преди сме имали видри, а също бобри, миещи мечки, скунксове, лисици, котки, опосуми, каквото се сетите. Имаме два акра, две езера и много гъсти гори, затова рано или късно се появяват всякакви животни. Този дребосък, децата го кръстиха Ото, започна да се навърта преди няколко години и е много дружелюбен, не се страхува от хората, за разлика от повечето диви животни. Храним го и се грижим за него. Веднъж дори го водих на ветеринар, когато се разболя.

Обаче не бих го нарекъл домашен любимец. Никога не е оставал в къщата или в гаража. Не реагира, ако го повикаш по име, и със сигурност не е дресиран да живее в къща. Работата е там, че не мога да контролирам поведението му. Той е диво животно и ако иска да нападне животните в някое езеро, не мога да му попреча. Не контролирам действията му.

— Тази видра ли е на видеото?

— Ами изглежда като да е същата, но всички видри си приличат, струва ми се. Не знам. Не обръщам голямо внимание на видрите.

— Имате ли куче?

— Разбира се, имам две.

— А имате ли разрешително за тях?

— Да, общината го изисква.

— Имате ли котка?

— Да.

— Имате ли разрешително за нея?

— Да, съгласно изискванията.

— Имате ли разрешение за Ото?

— Не, разбира се. Той е диво животно. Не можеш да получиш разрешение за диво животно, нали така, господин съдия?

— Точно така — отговори съдия Йек. — Много добре. Господин Мъри, имате ли въпроси към господин Кър?

— Не, господине. Той призна, че това е неговата видра. Само това има значение.

— Нещо друго, господин Мъри?

— Не се сещам за друго.

— Тео?

— Да, господин съдия.

Тео се изправи с адвокатския си бележник в ръка.

— Може да не ставаш, Тео.

— Знам, господин съдия, но искам да се поразтъпча.

Всъщност Тео предпочиташе да стои прав и дори да направи няколко крачки. През годините беше наблюдавал достатъчно известни адвокати. В истински съд адвокатите винаги се изправяха, когато се обръщаха към съдията или съдебните заседатели, или когато задаваха въпроси на свидетелите.

Съдия Йек се усмихна. Тео започна:

— Господин съдия, струва ми се, че тук действа законът на джунглата. Ами ако на дърво в имота на господин Кър живее миешца мечка, която някой ден открие красивите рибки в езерото на господин Мъри? Нима ще обвините миешцата мечка, че прави, каквото се очаква от нея — да си търси храна? Не можете да обвинявате господин Кър за поведение, което е типично за миешцата мечка. Същото се отнася за лисиците, котките, сините чапли, бобрите — в гората е пълно с хищници. Същото важи за видрите. Те обитават тези места открай време, струва ми се. Това е естественият им ареал. Имат право да идват и да си отиват, когато пожелаят, и да се хранят с каквото намерят. От друга страна, рибите кои не са естествени обитатели по тези места. Докарани са чак от Япония. Кой е на мястото си тук? Допускам, че всички животни, но в природата някои животни се хранят с други. Ние не можем да променим този факт. Те трябва да се хранят, нали? Какво да направи господин Кър? Да улови видрата и да я държи в клетка? Това е протиеестествено. Видрата вероятно ще умре.

— Да се надяваме — прекъсна го господин Мъри.

— Един момент — намръщи се съдия Йек срещу господин Мъри.

Тео продължи:

— Искам да кажа, господин съдия, че Ото не е домашен любимец. Той спи сред природата, броди нощем и се храни с каквото намери. Клиентът ми няма контрол над поведението на животното. Освен това, господин съдия, нали не се налага да напомням на съда, че не е противозаконно видрите да ядат риба, където успеят да я намерят?

Тео седна, а съдия Йек заяви:

— Добър довод, Тео, но това видео сериозно ме притеснява. Доказателството ми изглежда напълно ясно.

— Може ли да го застрелям, господин съдия? — попита господин Мъри.

— Кого — Ото или Тео?

— Проклетата видра. О, извинете! Смрадливата видра.

— Не, не може. Употребата на огнестрелно оръжие в границите на града е противозаконна.

— Добре, тогава може ли да отровя видрата?

Съдия Йек се замисли за малко и отговори:

— Да, можете. Законът забранява да убивате куче, котка, кон, прасе, агне, коза, сърна, мечка, орел, ястреб или бухал. Не казва нищо за видрите.

— Да не забравяме и бобрите — услужливо напомни Тео.

— Да, по някаква причина и бобрите.

— Добре — самодоволно каза господин Мъри. — В такъв случай, ако господин Кър не се погрижи за видрата, ще купя отрова и ще се справя с проблема сам.

Съдия Йек погледна господин Кър и попита:

— Чували ли сте за Центъра за диви животни в Уейнсбърг?

— Не, господине.

— Това е приют за диви животни, които са заловени или трябва да бъдат задържани някъде известно време. Разпоредил съм вече изпращането на няколко животни там и знам, че служителите вършат добра работа. Предлагам да заведете Ото там и да оставите служителите да се грижат за него няколко седмици, докато намерят друго място, където да го преместят. Някъде далече.

— Мисля, че ще можем да го направим — отговори господин Кър.

— Ами мъртвите ми рибки? — попита господин Мъри. — Видрата изяде двайсетина, а те струват по четирийсет долара всяка.

— Е, господин съдия — каза Тео, — имаме доказателство, че Ото е изял само три рибки. Няма доказателство, че е изял останалите. Може да е била лисица или миеща мечка.

— Надали — каза съдия Йек. — На видеото ми се струва, че той прекрасно знае какво прави. Ще намаля малко сумата, но разпореждам на клиента ти да плати петстотин долара обезщетение за нанесени щети.

— Това са доста пари — отбеляза господин Кър.

— Е, имайте предвид, господин Кър, че още утре мога да изпратя там Службата за контрол над животните. Те ще заловят видрата и ще я приспят.

Господин Кър мълчеше, а Тео нямаше какво повече да добави. Господин Мъри сви рамене, сякаш в знак на съгласие с решението на съдията.

— И така, разпореждам обезщетение в размер на петстотин долара и видрата да бъде откарана в Центъра за диви животни. Нещо

друго? Добре. Заседанието се закрива.

Един след друг присъстващите напуснаха съдебната зала и излязоха навън. Тео последва Байрън и господин Кър до пикапа им. В колата ги чакаха по-големият брат на Байрън, Били, и Ото, който спеше на шофьорското място.

— Благодаря ти, Тео, ти направи всичко по силите си — каза Байрън.

— Добра работа, Тео — потвърди и господин Кър. — Някой ден ще станеш чудесен адвокат. Дължа ли ти нещо?

— Не, господине, още нямам право да получавам хонорар. Само на тринайсет съм.

— Благодаря ти, синко.

Тео ги проследи с поглед как потеглят. Не беше кой знае каква победа, но не беше и загуба. Нито една от страните не беше напълно доволна от изхода на делото, така че, както съдия Гантри често повтаряше, справедливостта беше възтържествувала.

21

Кантора „Буун и Буун“ обикновено се изправваше към шест следобед. Елза си тръгваше точно в пет, с много малко на брой изключения. Двамата правни асистенти Винс и Дороти си тръгваха малко след нея. Господин Буун се измъкваше още по-рано, най-често с обяснението, че ще „намине през съда“, но всички знаеха, че е само извинение да пийне с приятели. Госпожа Буун винаги напускаше кантората последна, но и за нея беше необичайно да остава до шест.

След като си тръгна от Съда за животни, Тео отиде с колелото си до кантората и се учуди, че всички още са там. И че свети. В заседателната зала се провеждаше голямо съвещание. Тео прекоси коридора на пръсти и се опита да подслуша какво става, но нищо не се чуваше. Елза, Винс и Дороти бяха на заседанието с родителите му, които никога не работеха заедно по някое дело. Тео не помнеше друг път да е имало такова събрание. Върна се в кабинета си и довърши домашните, по-голямата част от които беше написал по време на наложеното му допълнително време за самоподготовка.

Винс почука на вратата му и влезе.

— Тео, майка ти те вика в заседателната зала.

Сега пък какво съм направил, помисли си Тео.

— Какво става там? — попита той.

— Имаме заседание с петимата учители. Наеха кантората да ги представлява.

— И петимата ли?

— Аха.

— Това е необичайно за наказателно дело, нали?

— Много. Планът е да се държат един за друг, докато се опитваме да свалим обвиненията. Ако това не стане, ще са принудени да си наемат отделни адвокати.

— Добре. Защо мама ме вика в заседателната зала?

— Ами иди и ще разбереш.

— Загазил ли съм?

— Не, доколкото ми е известно.

Тео последва Винс до заседателната зала, където всички се бяха разположили около дългата маса и го чакаха. Майка му, която ръководеше заседанието, разбира се, се изправи и обясни:

— Тео, кантората ни представлява петимата учители от „Ийст Мидъл“.

Представи му петимата по име. Тео просто стоеше от едната страна на масата и кимаше. Странно, помисли си той. Какво търся тук?

Господин Пол Ландън се изправи.

— Тео, бихме искали да ти кажем нещо. Вината за този скандал е изцяло наша и ние поемаме отговорността си за него. Ние подменихме резултатите от тестовете на известен брой наши осмокласници и така им осигурихме възможност да се класират в паралелките за напреднали следващата година в гимназията „Стратънбърг“. Имахме си причини да постъпим така, но тези причини не са достатъчно основателни. Не търсим извинение. Действията ни несправедливо облагодетелстваха някои от учениците ни и несправедливо навредиха на другите училища. Включително на теб самия. Ако не бяхме извършили измама за доброто на нашите деца, ти би имал отлични шансове да се класираш в паралелките за напреднали. Чувстваме се много зле заради случилото се и ти поднасяме най-искрените си извинения.

На Тео му се струваше, че горкият човек ще се разплаче. Очевидно се измъчваше заради измамата много повече от Тео. Другите учители го гледаха с печални очи.

Тео бе научен да приема незабавно поднесеното му извинение. Да се ръкува. Да забрави за случилото се и да продължи напред.

— Разбира се, господин Ландън, приемам извинението ви. Надявам се да не ви накажат прекалено строго.

— Ще го превъзмогнем. Имаме добър адвокат.

— И аз ще се справя — каза Тео. — Каквото и да се случи. Не искам отново да полагам тези тестове.

Всички се засмяха и хуморът понамали напрежението. Тео се върна в кабинета си.

В четвъртък винаги вечеряха в едно и също турско кафене, обикновено на една и съща маса. Собственик на мястото беше Омар, който всяка седмица ги поздравяваше сърдечно. Не им трябваша менюта, защото винаги поръчваха хумус с червени чушки и арабски питки, следвани от печено пиле. Господин Буун веднъж допусна грешката да изпие чаша турско кафе с десерта и не спа три дни. Вече пиеха само вода. Тео харесваше заведението, но често се дразнеше от факта, че Омар постоянно прекъсва разговора им. Синът му въртеше кухнята, а Омар работеше отпред в залата, затова се чувстваше длъжен да забавлява клиентите с постоянно дърдорене. И подслушваше какво си говорят те.

Семейство Буун се опитаха приглушено да обсъдят скандала, но Омар се навърташе наблизо. Смениха темата и се опитаха да поговорят за Айк и последните му проблеми, но Омар отново беше наблизо. Затова заговориха за предстоящия излет с бивак сред природата на скаутски отряд 1440.

Тео нямаше възражения срещу петте дни допълнителни часове в занималнята, с които го беше наказала госпожа Гладуел, но цял месец без голф си беше чисто мъчение. В събота сутринта той седеше на масата в кухнята с възможно най-печалния си вид, докато баща му се беше отдал на обичайните си занимания, като че ли всичко бе просто идеално. Времето беше великолепно, игрището за голф зовеше, а Тео не можеше да отиде там. Господин Буун обаче планираше чудна игра с трима от приятелите си.

— Съжалявам, че не можеш да дойдеш с нас днес, Тео — каза баща му, — но след като пропускаш училище, трябва да понесеш наказанието си.

— Благодаря, татко. Мисля, че вече водихме този разговор.

— Исках само да ти напомня.

— Схванах посланието.

— Достатъчно, Уудс — обади се госпожа Буун, която пиеше кафе.

— Денят е прекрасен — отбеляза господин Буун. — Сигурно ще направим двайсет и седем дупки.

Дано да направиш двойно боги на всяка от тях, едва не изтърси Тео. Но продължи мълчаливо да яде и да страда нетърпимо. Дори тройно боги.

След като господин Буун най-после излезе, майка му попита:

— Е, какви са плановете ти за днес, Тео?

— Трябва да намеря Ейприл. Напоследък не е добре.

— Какъв е проблемът?

— Нуждае се от малко помощ.

— Така ли? Какво става?

На Тео не му се искаше да наруши обещанието си, но освен това се нуждаеше и от съвета на майка си. Разказа ѝ за бавачката Джанел и за сестра ѝ Бинки, а също и за писмото, което Ейприл беше изпратила на д-р Ступ. Каза ѝ всичко.

Госпожа Буун го изслуша с огромен интерес, а когато Тео приключи, заяви:

— Е, не съм сигурна, че Ейприл има основание да се обвинява за нещо. Съдейки по онова, което ми е известно засега, скандал така или иначе щеше да има. Резултатите от тестовете са подозрителни и училищното настоятелство вече е водело разследване.

— И аз това ѝ повтарям.

— Значи още от самото начало си знаел имената на двама от учителите?

— Да, струва ми се. Знаех, каквото ми бе съобщила. Не съм сигурен, че ѝ повярвах.

— Защо не ми каза?

— Защото обещах на Ейприл да не го правя. Умея да пазя тайна, мамо, но понякога, когато тайната се окаже прекалено голяма, се нуждая от помощ. В момента се тревожа за Ейприл. Освен това ти си адвокат и знаеш колко е важно да пазиш тайните на клиентите си.

— Ейприл не ти е клиент.

— Тя така мисли.

— А ти не си адвокат.

— Знам. Просто не исках да се забърквам в тази история.

— Тя не бива да изпраща второто писмо, Тео. Така само ще си усложни живота още повече.

— И това знам. Казах ѝ го. Обаче тя е голям инат.

— Предлагам да си поговориш отново с Ейприл и да я убедиш да не изпраца второто писмо.

— Добре. Така ще направя. И бездруго не ми се играеше голф.

В неделния вестник имаше дълга статия за скандала и за предизвиканите от него проблеми. Наказателните обвинения добавяха ново измерение на интригата и вероятността учителите да отидат в затвора тревожеше доста хора. Със сигурност тревожеше адвокатката им, а на втора страница се мъдреше снимка на госпожа Буун. Тя беше отказала на репортера да обсъжда делото с твърдението, че професионалният ѝ дълг е да мълчи и да опровергае обвиненията в съда, не пред пресата. Необичайно, помисли си Тео. В днешно време адвокатите като че ли нямаха търпение да застанат пред камерите и да разговарят с репортерите. Възхищаваше се на майка си, че страни от светлината на прожекторите. Д-р Кармен Ступ също не беше разговорлива. Беше заела позицията, че предстои въпросът да се гледа в съда и докато нещата не намерят решение там, тя няма да коментира. Прокурорът Джак Хоугън беше прочут с лаконичността си пред пресата, но ако се съдеше по тона на статията, той доста се горещеше, че ще изправи учителите пред наказателен съд.

Госпожа Буун беше подала обстойно искане за снемане на всички обвинения. Съдия Хенри Гантри беше решил да удовлетвори желанието за бързо производство и беше насрочил изслушване за следващия четвъртък. Госпожа Буун не беше споменала пред Тео за изслушването, вероятно защото подозираше, че той веднага ще започне да крои планове как да попадне в съдебната зала.

И имаше право. Тео започна да размишлява по въпроса още щом прочете неделния вестник. Не спомена нищо на родителите си, но колелцата в главата му вече се въртяха. Как така той, Тео Буун, единственото момче адвокат в Стратънбърг, ще пропусне толкова важно събитие? Немислимо. Едва не се задави със закуската си, когато му хрумна, че трябва да бъде смятан за жертва на скандала. Така присъствието му в съдебната зала щеше да стане наложително.

Страхотна идея!

Без никакви оплаквания се пъхна под душа и се облече за църква. По време на цялата служба усмивката не слезе от лицето му, но всъщност Тео не чу нито една думичка на пастора. На обяд говори разпалено с родителите си за следващите дебати и за предстоящото лагеруване на скаутите, но нито веднъж не спомена скандала или нещо, свързано с него. В неделя следобед се срещна с Ейприл в „Гъф“ и най-сетне успя да я убеди да не изпраща повече писма. Едно беше предостатъчно.

Първата му работа в понеделник сутринта беше да хване господин Маунт след часа на класния и да му изложи плана си. Изслушването в залата на съдия Гантри щеше да бъде идеален практически урок и класът на господин Маунт щеше да наблюдава съдебната процедура в действие. Господин Маунт не беше сигурен доколко е уместно, но му обеща да си помисли.

Късно в понеделник следобед Тео се отби в офиса на Айк. Отпред имаше чисто нов велосипед с десет скорости и провесена от седалката каска.

— Взеха ми ключовете за колата за шест месеца, затова сега се придвижвам с колело. Упражнението ще ми се отрази добре.

Айк пиеше кафе от картонена чашка и изглеждаше свеж, дори очите му блестяха.

— Престанах да пия, Тео. Край с алкохола. Взех си безценна поука от това произшествие и ще стана трезвеник.

— Страхотно, Айк. Гордея се с теб.

— Алкохолът е задънена улица, Тео. Никога не започвай да пиеш, ясно?

— Засега успявам да го избегна.

— Ти си само на тринайсет. Почакай да идеш в гимназията и да започнеш да шофираш. Тогава ще заваят проблемите. Обещай ми да откажеш още първата бира, която ти предложи някой приятел.

Всъщност това вече се беше случило. Един ден Тео се мотаеше в къщата на Уди, докато родителите му отсъстваха. Хладилникът беше пълен с бира и Уди реши, че ще е готино да изпият по няколко. Тео отказа и малко след това си тръгна.

— Обещавам, Айк, обещавам. Гордея се с теб.

— Честно казано, ти си една от причините, Тео. Почувствах се унижен, когато любимият ми племенник дойде да ме измъкне от ареста.

Най-накрая осъзнах, че е време да сложа точка, и си обещах никога повече да не изпадам в подобно положение. Зарязвам пиенето за собственото си добро, а също и заради теб. Искам да ти давам по-добър пример.

Гласът на Айк пресекна от прилив на емоции, а очите му се навлажниха. Тео не знаеше какво да каже.

Тео започна да съчинява писмото вечерта, когато би трябвало да чете книга за часовете по английски. Ето как звучеше първият вариант:

Скъпа госпожо Гладуел,

Както вероятно знаете, съдия Хенри Гантри е насрочил изслушване в съда за този четвъртък в девет сутринта. Петима учители от прогимназията „Ийст Мидъл“ са обвинени в заговор и измама и ако бъдат осъдени, може да се озоват в затвора. Техен адвокат поне за това изслушване е майка ми Марсела Буун.

Мисля, че имам право да присъствам в съдебната зала и да наблюдавам това важно събитие. Позволете да обясня защо.

Както знаете, възнамерявам да стана адвокат, когато порасна. Прекарал съм много часове в съдебните зали, особено в залата на съдия Гантри, и съм гледал много дела. Познавам всички съдии и пристави, а също повечето адвокати и полицаи. Докато приятелите ми играят футбол или бейзбол, или са на летен лагер, аз обикновено вися в съда в очакване да започне някой процес. Правя го от години и ми е много приятно. Не само за развлечение, а и защото научавам много. Непрекъснато виждам как адвокатите правят неща, които не би трябвало да правят, и поне за мен няма нищо по-интересно от това да наблюдавам битката между двама изтъкнати юристи. Много харесвам заключителните им пледоарии, когато те се опитват да убедят журито да погледне нещата от тяхна

гледна точка. И няма по-напрегнат или драматичен момент от очакването заседателите да произнесат присъдата.

Вече сте имали добрината да позволите на господин Маунт да ни води на практически занятия в съдебната зала, за да наблюдаваме различни процеси и да разговаряме със съдиите. Изслушването този четвъртък ще бъде идеална възможност да осъществим още едно такова практическо занятие.

Днес на вечеря обсъдих въпроса с родителите си. Те са на мнение, че трябва да прекарам деня в клас, а не в съдебната зала. Все още се опитвам да ги убедя, но положението на този фронт не изглежда обещаващо.

Има още една причина да бъда в съдебната зала. Петимата учители са обвинени в извършването на престъпление, макар че лично аз смятам това за неправилно. Така или иначе, ако е извършено престъпление, значи има жертва, а от жертвата неизменно се очаква да присъства в съда. Виждал съм жертви да свидетелстват и да посочват обвиняемите. Виждал съм много жертви да седят на първите редове в залата дни наред, докато свидетелите дават показания.

В този случай учителите са обвинени в измама и има голяма вероятност извършеното от тях да е навредило на група осмокласници, които не са успели да постигнат достатъчно високи резултати, за да се класират за паралелките за напреднали. Някои от нас в прогимназията „Стратънбърг“ и други от „Сентръл“ вероятно не сме успели да се класираме за тези паралелки в резултат от измамата. На този етап не се знае със сигурност, но изглежда вероятно.

Не знам имената на другите ученици в същото положение като мен. Допускам, че повечето от тях не проявяват интерес към изслушването. Но понеже съм нещо като жертва, аз намирам за важно да присъствам в залата. А поради участието на майка ми, надали друг пострадал знае за случая толкова много, колкото мен. Всъщност знам и много неща, които не би трябвало да знам.

Има и друга причина, която вероятно няма да Ви се стори много важна. Ако се окаже принуден да бъда в час в четвъртък и да пропусна това важно изслушване, присъствието ми в училище ще бъде напълно безпредметно. Денят ще е загуба на време, защото мислите ми ще бъдат в съдебната зала.

Съзнавам, че сигурно още сте ми ядосана, задето онзи ден отсъствах от училище, и аз много съжалявам. Обещавам Ви, че няма да се случи повече.

Моля Ви, госпожо Гладуел, моля Ви да позволите на класа на господин Маунт още едно практическо занятие, за да присъстваме на изслушването в четвъртък.

Искрено ваш, Тео Буун

Колкото повече пишеше, толкова по-хубаво му звучеше писмото. В полунощ Тео все още тракаше по клавишите на лаптопа си. Това с „жертвата“ е просто гениално хрумване, реши той, и най-накрая заспа сигурен, че госпожа Гладуел просто няма как да му откаже.

Написа окончателния вариант на писмото във вторник сутринта, разпечата го, сгъна го и го пъкна в плик. Не спомена нищо на родителите си. Когато пристигна в училище, се запъти право към кабинета на госпожа Гладуел. Подмина госпожица Глория, защото щеше да го отрупа с въпроси, и остави писмото точно в средата на бюрото на директорката.

В обедната почивка господин Маунт намери Тео в кафенето и му подаде малък плик. Той го разкъса и извади ръкописна бележка от госпожа Гладуел, която гласеше:

Скъпи Тео, благодаря ти за писмото, но отговорът е „не“. Д. Г.

Във вторник след училище Тео и Джъдж се качиха по стълбите в кантората и се отправиха към кабинета на баща му. Господин Буун

беше затънал в работа и купища документи, а незапалената лула висеше от ъгъла на устата му.

— Как беше в училище? — попита той.

— Скучно. Напоследък не успявам да се съсредоточа заради предстоящото изслушване в четвъртък и защото не ми е позволено да присъствам в съдебната зала. Толкова е несправедливо.

— Вече не водихме ли този разговор?

— Не бих го нарекъл разговор. Няколко пъти повдигам въпроса, а вие просто ми затръшвате вратата под носа. Изобщо нямам думата.

— Няма какво да обсъждаме. Не позволявам да отсъстваш от училище, за да ходиш в съда. Съвсем просто е.

— Ще бойкотирам часовете в четвъртък.

— Моля?

— Ще направя бойкот. Няма да отсъствам. Ще бъда в клас, но няма да слушам учителите и няма да участвам в дискусиите. Ще си напиша домашните, защото иначе ще загазя, но смятам просто да изключа и да си бляя.

— На това бойкот ли му викаш?

— Ами да. Не ми хрумва по-подходяща дума.

— На мен ми звучи доста глупаво. Просто да седиш в клас като пълен глупак, докато светът минава покрай теб.

— Не ме интересува. Демонстрирам позицията си. Вие не ми позволявате да отида в съда, затова трябва някак да изразя протеста си.

— Протестирай колкото искаш, но ако получиш ниски оценки, ще си платиш цената.

— Имам само шестици, татко. Един ден бойкот няма да навреди на оценките ми.

— Както и да е. Днес нямаш ли събрание на скаутите, или и него бойкотираш?

— Тъкмо тръгвах.

23

В сряда следобед петимата учители пристигнаха в кантора „Буун и Буун“ за голямо съвещание. Събраха се в заседателната зала с господин и госпожа Буун, Винс и Дороти. Елза остана на рецепцията да вдига телефона и да си върши работата, а Тео наблюдаваше отдалече, наострил уши, но нищо не чуваше.

— Според мен е по-добре да си стоиш в твоята стая — предупреди го Елза и той се оттегли, сразен за пореден път.

Оставаше му да опита едно последно средство. Няколко минути преди пет той се метна на колелото си и подкара към съдебната палата. Залата на съдия Гантри беше празна, точно както се надяваше. Тео се запъти по коридора към кабинета на съдията и поздрави госпожа Харди. Тя подреждаше разни неща на бюрото си и се готвеше да си тръгва.

— Съдията тук ли е? — попита Тео.

— Да, но е много зает.

— Трябва ми само минутка.

— Ще видя какво мога да направя.

Пет минути по-късно Тео влезе в просторния кабинет.

— Здравей, Тео — поздрави го съдията. — Какво те води насам?

— Нуждая се от услуга — обясни Тео напрегнато.

— Какво изненада! Сигурен съм, че е свързано с утрешното изслушване. Нека позная, смяташ, че няма да се справим добре, ако ти не присъстваш в съдебната зала. Нали така?

— Нещо подобно. Господин съдия, колко време ще продължи изслушването според вас?

— Няколко часа. Не е съдебен процес, както знаеш, а само изслушване с няколко свидетели и речите на адвокатите.

— А по кое време ще започнете?

— Насрочено е за девет, но имам няколко други неща в графика си преди това. Рутинни искания, които надали ще отнемат много време. Защо питаш?

— Господин съдия, както знаете, прекарвам много време в съдебната зала, повече от всеки друг тийнейджър, когото познавам, и знам, че не е необичайно да има закъснения. Закъсняват адвокати и полицаи или приставите не успяват да докарат обвиняемите навреме от затвора. Понякога адвокат не е подготвил нужните документи или петнайсетминутно изслушване се проточва час и повече. Както и да е, знаете, че има много причини графикът да не бъде спазен.

— В моята съдебна зала правилата са много строги, Тео, нищо че сам се хваля.

— Да, Ваша чест, знам, и съм гледал други съдии, които не са толкова добре организирани като Вас, но въпреки това закъсненията са възможни.

— А, разбирам. Искаш да забавя всички сутрешни процедури.

— Е, имах предвид по-скоро да преместите изслушването за един или два часа следобед и после да протакате, докато свърша училище.

— Искаш твърде много, Тео.

— Знам, господин съдия, но в момента съм много отчаян. Нищо друго не проработи. Опитах се да обясня на родителите си и на директорката на училището, че поради личния ми интерес към делото, би трябвало да ми позволят поне да знам какво става.

— Интерес към делото ли?

— Да, определено. Мисля, че съм една от жертвите.

— Не разбирам.

— Вижте, господин съдия, заради измамите в „Ийст Мидъл“ съвсем малко не ми достигна да се класирам за паралелката за напреднали.

— Не знаех.

— Не го обсъждаме и доколкото ми е известно, имената на учениците не би следвало да стават публично достояние. Всъщност имената и резултатите са поверителни.

— Разбирам. Какво мислят родителите ти за факта, че си жертва?

— Не съм сигурен, че ме разбират. Не са съгласни да пропускам училище и да присъствам на изслушването. Преди няколко седмици избягах от час и още са ми доста ядосани. Обаче обикновено имам само високи оценки, пък в училище и бездруго е скучно. Честно казано, мисля, че съм готов за правния факултет.

Съдия Гантри си пое дълбоко дъх и разтърка очи. Стана и се протегна, изглеждаше много изморен. Закрачи покрай бюрото си, като се почесваше по брадичката, потънал в мисли. Тео го наблюдаваше и чакаше, донякъде учуден, че съдията реагира така положително. Ходът му нямаше големи изгледи за успех и той очакваше съдията да го изгони от кабинета си и строго да му нареди да не си вре носа в чуждите работи. Той, Хенри Гантри, не се нуждаеше от помощта на едно тринайсетгодишно момче в съдебната си зала.

— Знаеш ли, Тео, склонен съм да се съглася с теб.

— Наистина ли? — изломоти Тео изумен.

— Да, разбирам доводите ти, имат основание. Ти и другите ученици сте в едно и също положение и би трябвало да получите правото да присъствате на изслушването, за да видите какво ще се случи.

— Сериозно? Искам да кажа... разбира се, господин съдия, съгласен съм.

Съдия Гантри се приближи до леглото си, натисна копчето на интеркома и каза:

— Госпожо Харди, бихте ли дошли? — Върна се на мястото си на заседателната маса и попита: — По кое време приключват учебните занятия утре?

— Последният звънец е в три и половина, но последният ми час е в занималнята и лесно мога да се измъкна. Мисля, че ще успея да дойда тук към два и половина.

— Не бих искал да започвам по-късно от това.

— Съгласен съм.

Госпожа Харди влезе и съдия Гантри ѝ заяви:

— Прегледах утрешния си график и се опасявам, че първите няколко проблема ще ни забавят повече от очакваното. Премествам изслушването за снемане на обвиненията за два и половина следобед. Моля, обадете се в кабинета на Джак Хоугън и на госпожа Буун, после им изпратете и имейл.

— Разбира се — отговори тя и погледна рязко Тео, сякаш ѝ се искаше да попита: „Сега какви ги свърши?“.

Но просто излезе и когато вратата се затвори, съдия Гантри обясни:

— Всъщност не е нищо особено. Подобни изслушвания непрекъснато се местят.

— Нали съдебната зала е Ваша? — попита Тео.

— Поне засега.

— Благодаря.

— Хайде тръгвай, ще се видим утре. И, Тео, нито дума на никого. Съдебната зала ще бъде отворена за зрители и ако другите ученици искат да дойдат, нека да дойдат. Но да не го разгласяваме, разбрахме ли се?

Тео засия и светкавично отговори:

— Разбира се, господин съдия. Ще се видим утре. — Той стисна бравата и се обърна. — Господин съдия, нали не ги смятате наистина за престъпници?

— Стига, Тео. До утре.

Вечеряха мълчаливо. Бяха си поръчали китайска храна. Седяха в хола и на никого не му се говореше, което беше необичайно. Господин и госпожа Буун мислеха за изслушването на следващия ден. И двамата рядко се нагърбваха с наказателни дела, затова се притесняваха, Тео го усещаше. Госпожа Буун прекарваше много време в съда, но почти винаги по бракоразводни дела. Господин Буун заставаше пред съдия само един-два пъти годишно. Тео очакваше удобен момент да им съобщи, че ще пропусне занималнята, за да пристигне в съда в два и половина и да гледа делото. Само че как да го спомене, когато никой не говореше? Въпросът обаче трябваше да бъде обсъден, защото Тео знаеше, че не е добра идея просто да се появи в съда, без да е обяснил на родителите си.

Първата трудност щеше да е убеди господин Маунт, че трябва да бъде в съда в два и половина, само че сега не искаше да се тревожи за това.

— Защо всички са толкова мълчаливи? — попита Тео накрая.

— О, извинявай, Тео — отговори майка му. — Просто си мисля за нещо.

— А аз просто се храня — додаде господин Буун.

— Е, нали винаги се храним и си говорим?

— Разбира се — съгласи се майка му. — За какво искаш да си говорим?

— Ами можем да обсъдим конфликта в Близкия изток или тайфуна във Филипините, само че вие не мислите за това. Подозирам, че и двамата се тревожите за утре и за петимата си клиенти, обвинени в извършването на престъпление, които може би ще се озоват в затвора. Нали така?

Родителите му се усмигнаха.

— Съдия Гантри премести изслушването за два и половина.

— Наистина ли? Но защо?

— Не е чак толкова необикновено. Той е много зает съдия с натоварен график. Сигурно ще побързаш да дойдеш след училище, за да гледаш?

— Ако нямате нищо против.

— Не съм сигурен — каза баща му. — Може би не е добра идея да присъстваш в съдебната зала.

— Изслушването е при открити врати, татко. Ще има много хора — роднини, колеги от училището, репортери, може би дори родители на осмокласници. Не е честно да ме държите настрана.

— Той има право, Уудс — кимна госпожа Буун. — В изслушването няма нищо поверително. В петък сутринта всички вестници ще пишат за него.

— Съгласен съм — каза Тео. — Нещо против да дойда?

И двамата му родители посегнаха едновременно към ориза. Майка му кимна по-скоро позволително. Баща му по-скоро не, но Тео знаеше, че е получил разрешение.

* * *

Когато в 8:40 звънецът звънна за часа на класния, Тео вече от десет минути разговаряше оживено с господин Маунт.

— Не знам, Тео — въздъхна господин Маунт. — Ако те освободя от занималнята, ще трябва да осведомя госпожа Гладуел. Всеки ученик, който си тръгва по-рано, трябва да се обади на пропуска и ти го знаеш. Тя вероятно все още ти е ядосана заради отсъствието преди няколко дни.

— Тя винаги е ядосана за нещо. Това ѝ е работата.

— Не съм сигурен.

— Вижте, господин Маунт, вчера разговарях със съдия Гантри в кабинета му и според него присъствието ми в залата е важно.

— Сериозно?

— Не бих ви излъгал. Всъщност — но не казвайте на никого — идеята за отлагане на изслушването с няколко часа беше моя. Знаете как става в съда — все нещо се отлага или се забавя. Съдията трябва да се занимае с няколко неща днес сутринта и аз успях да го убедя да отложи изслушването за следобед, за да мога да присъствам. Съдията

ме иска в залата, господин Маунт. Мога да му изпратя имейл, ако искате.

— Не, няма нужда. Ще изпратя бележка на госпожа Гладуел.

— Благодаря.

На обяд Ейприл се оплака, че я боли коремът, и наистина изглеждаше смъртно болна. Обади се на майка си, която незабавно звънна на госпожица Глория и уреди дъщеря ѝ да си тръгне от училище по най-бързия начин.

Когато звънецът удари в два и дваисет, Тео хукна към колелото си и отпраши за съда.

Съдия Гантри тъкмо се настаняваше на стола си, когато Тео и Ейприл се шмугнаха на балкона и заеха места на първия ред. От там имаха чудесна видимост към всичко долу, освен дъното на залата. Отляво, зад преградата, се намираше масата на защитата, на която се бяха сгъчкали петимата учители, господин и госпожа Буун. Отдясно се намираше масата на обвинението, където седяха Джак Хоугън и един от заместниците му. В залата имаше доста зрители. Тео предполагаше, че това са приятелите и близките на учителите, както и много репортери и служители в училищата. Разпозна няколко адвокати, които все се навъртаха в съдебната зала, когато се случваше нещо интересно.

Съдия Гантри започна, както си му е редът:

— Добър ден. Тук сме, за да разгледаме искането на обвиняемите за снемане на повдигнатите срещу тях обвинения в измама и заговор. Нека в протокола да бъде записано, че и петимата са тук заедно с адвокатите си почитаемата госпожа Марсела Буун и почитаемия господин Уудс Буун.

Тео често се чудеше защо съдиите и адвокатите се обръщат един към друг с „почитаем“, но така и не беше получил задоволителен отговор. Айк се присмиваше на тази практика и виждаше причината във факта, че всъщност никой не ги намира за почитаеми.

— Госпожо Буун — поде съдия Гантри, — като водещ адвокат сте подали това искане, затова вие трябва да започнете. Колко свидетели имате?

Госпожа Буун се изправи и отговори:

— Шест-седем.

— Продължете.

— Защитата призовава доктор Кармен Ступ, господин съдия.

Д-р Ступ стана от първия ред, мина през вратичката на преградата и спря на свидетелското място, където вдигна дясната си ръка и се закле да говори истината. Седна, придърпа микрофона малко по-близо до устата си и се усмихна на госпожа Буун. Каза името и

адреса си и потвърди, че е училищен инспектор на град Стратънбърг през последните осем години.

Д-р Ступ беше високоуважавана и вдъхваше респект. Градът се гордееше с училищната си система и повечето заслуги за този успех бяха приписвани на нея.

Госпожа Буун я преведе през поредица от въпроси относно задължителните тестове: основанията за тях; от колко време се провеждат; направените промени; предизвикателствата, които тестовете поставят; проблемите, които предизвикват. Д-р Ступ призна, че не е убедена дали тестовете са най-добрият начин за оценяване на академичния напредък на учениците. Тя заяви открито, че предпочита други начини, но в щата е приет закон, който налага провеждането им. Тестовете били обвързани с финансиране и ако Стратънбърг откажел да ги провежда, което имал право да направи, щял да изгуби много пари. Д-р Ступ ограничи обсъждането до осмите класове и описа резултатите на трите прогимназии за последните пет години. Прогимназията „Ийст“ винаги бе изоставала от другите две, което предизвиквало загрижеността на училищното настоятелство. Да, учителите в „Ийст“ били под натиск да подобрят резултатите на училището, иначе щяло да се наложи то да плаща глоби.

Д-р Ступ беше спокоен и умен ветеран. Разбираше си от работата и беше напълно искрена. Тео и Ейприл гледаха и слушаха прехласнато. Тео страшно се гордееше с майка си. Тя крачеше енергично напред-назад и самоуверено контролираше положението. За пръв път я виждаше в съдебна зала, най-вече защото повечето й дела се водеха при затворени врати.

Тя попита за последния кръг от тестове и д-р Ступ обясни, че резултатите като цяло са добри, в горните десет процента за щата, с изключение на „Ийст Мидъл“. Там обаче резултатите показвали впечатляващ напредък.

— Подобриването на резултатите в „Ийст“ предизвика ли подозрения в ръководената от Вас служба? — попита госпожа Буун.

— Отначало не. Много се зарадвахме, когато видяхме какви са резултатите, но след като се вгледахме по-внимателно, започнаха да се пораждат някои съмнения.

— Какво установихте?

— По-голям брой изтрити отговори. Изглежда, мнозина осмокласници най-напред са избрали грешен отговор, после са го изтрили и някак са успели да изберат верния.

— Може ли да ни дадете пример?

— Да. По ваша молба съм донесла няколко теста. Мисля, че разполагате с тях.

Госпожа Буун се приближи към масата на защитата и посегна към една папка. Даде копия на Джак Хоугън, на съдия Гантри и на свидетелката. Д-р Ступ обясни, че първият документ е страницата с резултатите на анонимен осмокласник от прогимназията „Ийст“ и показва отговорите на двайсет математически задачи. Отначало ученикът не се бе справил с половината задачи, после беше изтрил седем от първоначалните си отговори и беше отбелязал правилните.

— Седем от седем е причина да светне червената лампичка — обясни д-р Ступ.

Колкото повече ставали червените лампички, толкова повече се засилвала тревогата на екипа ѝ и си дали сметка, че вероятно са изправени пред проблем.

— Колко осмокласници са се явили на тестовете в „Ийст“? — попита госпожа Буун.

— Сто и осемнайсет. Започнахме проверка на всички тях и проблемът вече се беше очертал, когато получих анонимното писмо. Изпратено беше от „загрижен гражданин“ и наистина разстрои всички. Беше конкретно и споменаваше имената на двама учители в осмите класове, за които се твърдеше, че са подменили резултатите.

Ейприл се пресегна към ръката на Тео и я стисна толкова силно, че едва не му строши костите.

Госпожа Буун подаде копия от писмото на Джак Хоугън и на съдия Гантри, после помоли д-р Ступ да го прочете на глас. Докато тя четеше, Ейприл се разтрепери като лист.

Щом четенето приключи, госпожа Буун попита:

— Как реагирахте на това писмо?

— Ами бяхме изумени, това е най-малкото. Срегнах се с адвокатата на училищното настоятелство господин Робърт Макнайл и заедно решихме незабавно да проведем задълбочено разследване, за да открием петимата учители.

— Засега нямам повече въпроси, господин съдия.

Съдия Гантри погледна към прокурора и го подкани:

— Господин Хоугън?

Джак Хоугън се изправи, приближи се към подиума и учтиво каза:

— Благодаря, доктор Ступ. Сега Ви моля да обясните системата за раздаване на бонуси, която касае някои от вашите учители.

— Разбира се. Системата не е добра и аз не съм неин привърженик, но наистина нямаме избор. Беше въведена от щата и ние нямахме думата. В основни линии тя урежда повишаване на заплащането въз основа на постигнатите резултати до пет хиляди долара за учители, чиито ученици демонстрират значителен напредък на тестовете.

— Какво се смята за значителен напредък?

— Има формула, която е безнадеждно сложна, но, общо взето, ако осмите класове като цяло демонстрират подобрене на резултатите си с петнайсет процента спрямо предходната година и петнайсет процента от класа се окажат сред горните десет процента за щата, учителят има право на бонус. Други фактори са опитът на учителя и образователните му степени. Повтарям, че не харесвам системата на възнаграждения. Всичките ни учители са зле платени, затова ми се струва глупаво да награждаваме само малка група.

— Ще се съгласите ли, че тези петима учители са имали финансова причина да подменят резултатите от тестовете?

— Честно казано, господин Хоугън, не бих могла да гадая какви са причините за действията им.

— Благодаря ви, доктор Ступ. Засега нямам повече въпроси, господин съдия.

— Госпожо Ступ, свободна сте — каза съдия Гантри. — Призовете следващия си свидетел.

Госпожа Буун се изправи.

— Господин Пол Ландън.

Тео знаеше, че родителите му рискуват. Възнамеряваха да призоват и петимата обвиняеми на свидетелското място и да ги накарат да разяснят ролята си в скандала. Така учителите щяха да признаят, че са постъпили нередно. Щяха да заявят, че заслужават да бъдат наказани, но че наказанието не трябва да бъде наложено от системата на наказателното право, а от училищното настоятелство. Щяха да ги

уволнят като учители. С кариерата им щеше да бъде свършено, репутацията им щеше да бъде опетнена, животът им щеше да пострада и може би дори да бъде съсипан. Сигурно никога вече нямаше да преподават. Но не заслужаваха да бъдат съдени, да получат присъди и да бъдат третирани като престъпници. Вероятно, ако признаеха съвсем искрено какво са направили, щяха да спечелят благоразположението на съдията.

Пол Ландън беше впечатляващ свидетел. Преподаваше повече от двайсет години и беше печелил всякакви награди. Обичаше класа си и учениците му отвърщаха със същото. Имаше магистърска степен и през последните десет години работеше над доктората си. Пое отговорност за подмяната на резултатите от тестовете. Призна, че е убедил другите четирима учители да се присъединят към него и че случилото се е по негова вина.

Защо ли? Всичко започнало няколко години по-рано, когато му омръзнало да гледа как учениците му се провалят на тестовете. Променил няколко резултата, за да им помогне, после променил още няколко. Много от децата в „Ийст“, неговите деца, били от семейства с ниски доходи и не разполагали със същите възможности като други ученици от други училища. Чувствал се безсилен, че не успяват на никакви общи тестове, които поначало не били справедливи, и че се оказват заклеймени като слаби ученици.

Господин Ландън описваше възпитаниците си с огромно състрадание и много красноречиво. Показанията му се превърнаха в драматично изпълнение, което плени съдебната зала. Той погледна към съдия Гантри и продължи разпалено:

— Как ще сравните ученик, който има само един родител и живее в малък апартамент, с ученик, който има двама родители, баби, дядовци и частни учители при нужда? Как ще сравните ученик, чиито родители говорят английски съвсем слабо или изобщо не владеят езика, с ученик, чиито родители са завършили колеж? Как ще сравните ученик, чийто баща е в затвора, с ученик, чийто баща е лекар? Как ще сравните ученик, който не е закусвал, с ученик, който е преял на закуска? Как ще сравните ученик, тръгнал на детска градина тригодишен, с ученик, пристигнал в страната твърде късно, за да постъпи в първи клас?

Съдебната зала беше притихнала и неподвижна. Съдия Гантри кимна мълчаливо. От него не се очакваше отговор.

Господин Ландън се отнесе подигравателно към намека, че учителите мамят за допълнително заплащане.

— В момента, след двайсет години в класната стая, заплатата ми е почти петдесет хиляди на година и от мен се очаква да заделям част от нея, за да купувам принадлежности за учениците си. Купувам им дори храна. Малко допълнителни средства нямат да помогнат нито на мен, нито на другите учители. Обвинението е нелепо. Никога не сме мислили за тези пари. Просто се опитахме да помогнем на децата. Това е.

След като госпожа Буун седна, Джак Хоугън се изправи и попита:

— Значи признавате, че сте подменили резултатите от тестовете?

— Признавам.

— Признавате ли също, че сте го сторили заедно с другите учители?

— Признавам.

— Признавате ли, че сте били осведомен за вероятността това да донесе финансови облаги на Вас и колегите Ви?

— Да, господин прокурор, признавам.

— Засега нямам повече въпроси, господин съдия.

Заговорът представлява групово усилие за извършването на нередно действие и Тео осъзна, че Пол Ландън току-що е признал под клетва, че е участвал в заговор. Въпросът беше дали нередното действие, за което бяха заговорничили, беше престъпление? Ако съдия Гантри повярваше, че усилията им са се дължали на желание да получат бонуси, щяха да бъдат третирани като обвиняеми по наказателно дело.

След изпълнението на Пол Ландън, Тео се съмняваше дали някой действително ще повярва, че мотивът на учителите е бил пари.

Следващият свидетел беше Емили Ковак, ветеран, преподавател в „Ийст“ от деветнайсет години и едно от двете имена, които Ейприл беше споменала в писмото си. Малко след като произнесе името и адреса си, Емили рухна и се разплака. Овладея се, но през следващите петнайсет минути няколко пъти бе готова да ревне отново. Една от любимите ѝ ученички била от много лошо семейство и се намирала

под постоянна опасност. Роднините ѝ се държали зле с нея, майка ѝ я била изоставила. В училище момичето се чувствало в безопасност и смятало учителите за свои закрилници. За нея училището било по-скоро въпрос на физическа сигурност и стабилна среда — с други думи, въпрос на оцеляване. Ученето не било толкова важно. Изоставала по всички предмети и госпожа Ковак часове наред се опитвала да ѝ помогне да навакса. По време на тестовете момичето тъкмо било заживяло при приемни родители. Нищо чудно, че резултатите му били ужасни. Госпожа Ковак променила няколко отговора, но детето пак попаднало в паралелка за слаби ученици. Напуснало училище по средата на девети клас и изчезнало. Госпожа Ковак смятала, че се е провалила, защото не направила повече да спаси момичето, но поне опитала. Нямала извинение, че е подменила резултатите, но било важно скандалът да се разглежда от гледна точка на преподавателите.

Когато учителката отново се разплака, Тео погледна към Ейприл. И нейните очи бяха плувнали в сълзи. Тя само клатеше глава.

— Чувствам се адски скапано, Тео.

Два часа минаха бързо, докато двамата слушаха как петимата учители обясняват какво са извършили и изтъкват причините за постъпките си. В четири и половина съдия Гантри даде трийсет минути почивка. Тео и Ейприл останаха на местата си.

— Какво мислиш, Тео? — попита тя тихо.

— Не знам, но се тревожа. И петимата признаха вината си, затова няма начин да отидат на процес. Ако съдия Гантри остави наказателните обвинения, най-доброто, на което може да се надяват, е някакво споразумение.

— Какво ще рече това?

— Ще се признаят за виновни в замяна на по-лека присъда.

— Но въпреки това отиват в затвора?

— Невинаги. За престъпления, които не са много тежки, не са свързани с насилие или с големи суми пари, или ако осъдените нямат предишни провинения, обикновено се стига до споразумение — плащат глоба и получават няколкогодишна условна присъда. При повторно провинение отиват в затвора. Но винаги ще се знае, че са осъждани.

— Струват ми се добри учители.

— Да, така е.

* * *

Когато съдебната зала се успокои, госпожа Буун се изправи и поде:

— Господин съдия, изслушахме искрените и открити показания на петимата обвиняеми. Те всички признаха, че са сгрешили. И се разкайват неописуемо много. Тези хора са преподаватели, които са позволили чувствата да ги подмамат към неправилни решения. Вече са наказани с отстраняването си от класната стая, с вероятността да изгубят работата си, с вредата, нанесена на кариерата и на репутацията им. Каква полза от допълнително наказание? Каква полза, ако позволим тези петима учители да бъдат премазани от наказателноправната ни система? Ако допуснете тези обвинения, всеки от петимата ще бъде принуден да си наеме адвокати срещу сериозни суми, с каквито тези хора не разполагат. Всеки от тях ще се изправи пред унижението на един съдебен процес и ще привлече още обществено внимание. Всеки от тях ще бъде застрашен от опасността да влезе в затвора. Господин съдия, арестите и затворите са за престъпници, не за учители.

Тя замълча и се приближи до ложата на съдебните заседатели, макар да беше празна. Говореше, без да поглежда в бележките си, но изключително убедително. Тео беше наблюдавал много добри адвокати в съда, а в този момент майка му беше една от най-добрите. Изпитваше огромна радост и с изненада усети как гърлото му се стяга. Да не вземе да ревне? Той преглътна с мъка.

— Нелепо е твърдението на обвинението, че учителите са направили заговор за измама с цел финансово облагодетелстване. Чухте думите им, господин съдия. Мотивът им не са парите. Не са рискували кариерата си за някакви незначителни бонуси. Извършеното от тях не е правилно, но има само една цел и тя е да помогнат на учениците си да оцелеят в свръхконкурентната среда, която ние сме създали. Ние, господин съдия, всички ние. Очакваме от децата си само най-доброто и позволяваме на училищната система да ги класифицира, така че по-умните да продължат да се ползват с още награди. Тази

система е лоша, господин съдия, и трябва да бъде премахната. Знам, че това не е моята роля, но ми помага по-ясно да обясня стореното от тях. — Марсела Буун се приближи към масата на защитата и с широк жест посочи петимата. — Господин съдия, клиентите ми нямат престъпно поведение и аз настоявам за свалянето на тези обвинения.

Тя седна, а съдебната зала остана притихнала.

Джак Хоугън се изправи бавно и се приближи към подиума. Беше стар професионалист и Тео го беше гледал много пъти.

— Благодаря, господин съдия. Много отдавна, когато бях в шести клас, любимата ми учителка беше госпожа Грийнууд. Беше забавна, умна, красива и строга. Преподаваше история и ни даваше наистина трудни контролни, толкова трудни, че направо мразех нейния час. Веднъж по време на теста в края на годината — много труден и много дълъг тест — заедно с още двама приятели измислихме начин да мамим. Тестът беше с избор на един от няколко отговора, а аз седях точно зад най-умния ученик в града. Той се съгласи да премести листовите си по-встрани, за да мога да надничам през рамото му. След като препиших верните отговори, ги предавах със знаци на двамата си приятели. Действаше идеално, докато не ни спипаха. Госпожа Грийнууд стана подозрителна, конфискува изпитните работи и ни изпрати в кабинета на директора. Отговорите и на трима ни бяха еднакви, затова нямаше какво да кажем. Баща ми ме беше научил колко е опасно да се лъже, затова си признах измамата. Казах истината. Сцената не беше никак приятна. С двамата ми приятели бяхме отстранени за седмица и поставени на изпитателен срок. Ужасно се засрамах и повече не се изкуших да мамя. Госпожа Грийнууд остана много разочарована и аз бях сломен от този факт. Какво научихме? Ами ценната поука да различаваме правилното от погрешното. Научихме, че измамата е нещо лошо и води до лоши резултати. А бяхме още деца, ученици. Не мога да си представя госпожа Грийнууд да мами, нито пък някой от другите ми учители. Понякога учениците мамят, но учителите никога! Те създават и налагат правилата. Те ни учат кое е правилно и кое погрешно. Те дават пример. Те са възрастните, които отговарят за децата, затова е много по-лошо, когато те лъжат и прикриват измамата, отколкото когато го правят учениците.

Господин съдия, знаем, че тези петима преподаватели съзнателно, преднамерено и дори с очакването някой ден да бъдат

заловени са подготвили заговор за фалшифициране на резултатите от тестовете. По моите критерии това е престъпление! Приемат с присмех предположението, че са го направили за пари, но парите са потенциален фактор. И той не може да бъде отхвърлен. Не печелят много, затова може би са имали нужда от повече средства. Не знам, но ако ни бъде позволено да продължим с обвиненията, ще научим всичко. На този етап е преждевременно да кажем: ами нека училищната управа да реши проблема. Не, така им се разминава твърде лесно. Прокуратурата повдигна тези обвинения и е напълно готова да ги доведе докрай на един съдебен процес. Благодаря ви.

Джак Хоугън седна и всички си поеха дълбоко дъх.

— Нещо друго? — гласеше последният въпрос на съдия Гантри.

Двамата юристи поклатиха отрицателно глава.

— Добре. Искам да премисля решението си през нощта и утре по обед ще се произнеса. Заседанието се закрива.

На излизане от залата ги спря пристав и каза:

— Тео, съдия Гантри иска да се отбиеш в кабинета му.

Тео се стъписа.

— Добре. Кога?

— Веднага.

— Разбира се.

Тео се сбогува с Ейприл и побърза да се измъкне, промушвайки се покрай зрителите, които се тълпяха в коридора. Съдия Гантри го чакаше с отворена врата. Затвори я, когато Тео влезе в кабинета му. Свали черната си тога и го покани:

— Седни.

Посочи му стол до заседателната зала. Тео се подчини. Съдия Гантри седна и разхлаби вратовръзката си. Изгледа Тео строго и попита:

— Какво ще кажеш?

Тео не беше сигурен какво иска съдията, затова само сви рамене. Беше доста объркан.

— Знаеш ли, Тео, често усложняваме закона прекалено. Разглеждаме фактите и ги анализираме по десет различни начина, за да установим кои закони да приложим и защо, а всъщност много от случаите са съвсем прости. Толкова прости, че един млад човек може би вижда нещата по-ясно, докато ние се опитваме да ги направим заплетени. Звучи ли ти смислено?

— Да, струва ми се.

— Тео, искам да разбера ти как би отсъдил в случая. Ти си на тринайсет години, умен си, по-наясно си с правото от повечето адвокати, а освен това си донякъде замесен в тази бъркотия. След като чу какво се случи в залата, ти как би отсъдил?

Стегни се, каза си Тео. Съдията разговаря с теб като с възрастен човек, затова се дръж като възрастен.

— Те не са престъпници, господин съдия. Постъпката им е много лоша. Възмутително е как няколко учители са се скрили в една стая, изтрили са грешните отговори и са отметнали верните. Разбирам защо са го направили, но въпреки това е гадно. Както каза Джак Хоугън, те би трябвало да учат децата кое е редно и кое — нередно.

— Съгласен съм. Отвратително е.

— Обаче те ще бъдат наказани предостатъчно. Те са свестни хора, които са постъпили неправилно, но извършеното от тях не е престъпление. Аз бих снел обвиненията, господин съдия.

— Нали обичаш тайните, Тео?

— Много.

— Добре. Ето ти една тайна, за която не бива да говориш до утре на обяд. Ще снема обвиненията. Засега остава само между мен и теб.

Гантри протегна ръка и Тео се ръкува с него.

— Тайна, нали така?

— Дадено, господин съдия.

* * *

Семейство Буун се наслаждаваха на вечерята си в заведението на Омар и когато той не се навърташе край тях, не спираха да обсъждат изслушването. Госпожа Буун се бе успокоила, а Тео я поздрави за чудесното ѝ представяне. Господин Буун беше доволен с ролята си на втора цигулка в залата и видимо се гордееше със съпругата си.

— Трябва да ходиш на повече съдебни процеси, мамо. В съдебната зала си като у дома си.

— Благодаря, Теди, но си имам предостатъчно работа.

— Мина от хубаво по-хубаво, скъпа — потвърди господин Буун.
— Беше превъзходна.

— Ще се чувствам превъзходно, когато спечелим — отсече тя.

Тео си прехапа езика. Често се изкушаваше да споделя тайни с родителите си, но не и този път. Беше твърдо решен да докаже, че може да му се има доверие. Вместо това каза:

— Наблюдавах внимателно съдия Гантри и според мен той е на страната на учителите. Съгласен ли си, татко?

— Няма съмнение. Ще свали обвиненията и ще можем да продължим нататък.

— Да не бъдем прекалено сигурни — каза госпожа Буун. — Когато съм сигурна, че съм спечелила, обикновено се случва нещо лошо, а когато знам, че съм изгубила, обикновено ме очаква приятна изненада. Опасно е човек да гадае намеренията на съдията.

Тео се стараяше устата му непрекъснато да е пълна с храна и да говори колкото се може по-малко.

Късно вечерта се обади на Ейприл и двамата обсъждаха почти цял час съдебната драма. Тя се бе уплашила ужасно, когато д-р Ступ прочете на глас писмото ѝ, и едва не бе припаднала, но вече не се чувстваше толкова зле, че го е изпратила. Писмото беше тласнало училищните власти да приемат въпроса сериозно и незабавно да започнат да разследват.

— Не се ли радваш, че не изпрати второто писмо? — попита Тео. — Иначе днес щеше да си на свидетелското място.

— Със сигурност. Благодаря ти, Тео. Бях решила да го изпратя, но ти ме разубеди.

— Трябва винаги да имаш доверие на адвоката си, Ейприл.

В петък сутринта новината беше на първа страница, съпътствана от страхотна снимка как господин и госпожа Буун влизат в съдебната зала, всеки с куфарче в ръка и с делово изражение. Това беше мечтата на всеки адвокат. Дълга статия описваше изслушването. Свидетелските показания и пледоариите на адвокатите бяха представени в резюме.

Тео прочете статията набързо и отпраши към училище. Сутринта се точеше бавно.

Три минути преди обед съдия Гантри публикува онлайн съдебно решение, заемащо две страници, с което сваляше наказателните обвинения срещу учителите. Изречение от решението гласеше: „Макар да съм разтревожен от действията на обвиняемите, поведението им не може да бъде окачествено като престъпно“.

Тео изпрати есемес, за да поздрави родителите си, и отиде да обядва.

В два следобед д-р Кармен Ступ направи изявление пред пресата. Тя съобщи, че училищното настоятелство няма друг избор, освен да прекрати договорите на петимата учители. Две години по-късно щяха да имат право отново да кандидатстват за работа като преподаватели в училищната система.

Думите ѝ не изненадаха никого, но последвалите събития — да. Д-р Ступ оповести, че резултатите от предишните тестове ще бъдат отхвърлени за всички класове. Нещо повече, училищният инспекторат на Стратънбърг повече няма да провежда задължителни тестове, но това ще доведе до загубата на значително финансиране от страна на щата.

В изявлението си тя казваше: „За нашия град открай време представляват приоритет добрите училища и осигуряването на най-доброто образование за нашите ученици. Ще продължим да го правим, затова ще се нуждаем от подкрепата на общността и на допълнителни

средства от общината. Честно казано, ние сме убедени в способността си да образуваме децата си по-добре, отколкото служителите на щатско ниво. За да го постигнем обаче, са нужни огромни усилия от страна на всички граждани“.

Тео прочете изявлението ѝ онлайн и не успя да сдържи усмивката си. Край на тъпите тестове. Край на „тренировката“ за тестовете. Край на конкуренцията за паралелките за напреднали. Край на специалните занятия за надарените ученици и на не толкова приятните занятия за по-слабите.

Тео тръгна да търси Ейприл.

Елза без никакво усилие организира тържество. Обади се в един деликатесен магазин да доставят поднос със сандвичи, още един поднос с браунита и сладкиши, седем литра пунш и три бутилки шампанско. После звънна на учителите и ги покани да се отбият за скромно тържество.

Тео знаеше, че всички преподаватели умират от глад късно следобед. Цял ден са на крак и не им остава почти никакво време за ядене. Не могат да устоят на покана за хубава храна и нещо за пийване. В четири и половина в петък всичките петима учители от „Ийст Мидъл“ бяха в заседателната зала — четирима със съпрузите си. Дженива Хъл доведе настоящия си приятел. Всички служители от кантората на семейство Буун присъстваха.

Въпреки че бъдещето криеше неизвестни и със сигурност не беше обещаващо, учителите бяха в празнично настроение, макар и за съвсем кратко. Вече не ги смятаха за престъпници и нямаше да се изправят пред кошмара на един съдебен процес. Трудолюбиви преподаватели като тях, които нямаха почти никакво вземане-даване със съдебната система, се ужасяваха от вероятността да отидат в затвора. Вече им се беше разминало. Можеха да съберат парчетата и да продължат с живота си. За кратко в петък следобед бяха щастливи и искаха да се поотпуснат. Искаха и да благодарят на адвокатите си.

Тео и Ейприл седяха в един ъгъл и пиеха пунш. И те си бяха откъснали. Скандалът най-накрая беше приключил и двамата можеха да разговарят за нещо друго.

Издание:

Автор: Джон Гришам

Заглавие: Теодор Буун; Скандалът

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД — Велико Търново

Излязла от печат: 07.07.2016

Редактор: Кристин Василева

Технически редактор: Вяра Николчева

Художник: Bob Krasner; Shutterstock

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-408-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/9035>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.